DAVID LEVITHAN & JENNIFER NIVEN

YOUNG

DE LA AUTORII BESTSELLERURILOR
TOATE ACELE LOCURI MINUNATE ȘI ZI DUPĂ ZI

Ia-mă cu tine când pleci

FICTION CONNECTION

TREI

DAVID LEVITHAN &
JENNIFER NIVEN

YOUNG

DE LA AUTORII BESTSELLERURILOR
TOATE ACELE LOCURI MINUNATE ȘI ZI DUPĂ ZI

Ia-mă cu tine când pleci

CONNECTION FICTION

TREI

DAVID LEVITHAN &
JENNIFER NIVEN

YOUNG

DE LA AUTORII BESTSELLERURILOR
TOATE ACELE LOCURI MINUNATE ȘI ZI DUPĂ ZI

Ia-mă cu tine când pleci

CONNECTION FICTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

David Levithan și Jennifer Niven

Ia-mă cu tine când pleci

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Ioana Andreea Tudose

Design copertă: ©Tito Merello

Foto copertă: Guliver/Getty Images/©PhotoAlto/Sigrid Olsson

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Irina Botezatu

Duşa Udrea-Boborel

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Take Me with You When You Go

Autori: David Levithan, Jennifer Niven

Text copyright © 2021 by David Levithan and Jennifer Niven

This translation published by arrangement with Random House Children’s Books, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1325-5

ISBN (EPUB): 978-606-40-1562-4

Toată recunoștința noastră pentru librăriile independente și în special pentru toți cei de la Little City Books (librăria locală care m-a ajutat să trec prin pandemie), Books of Wonder (sprijinul meu de aproape două decenii până în prezent) și Avid Bookshop (librăria locală în apropierea căreia nici măcar nu locuiesc).

— D.L.

Pentru Joe și Angelo, frații mei de suflet. Vă iubesc mai mult decât pe Harry Styles, ABBA și floricelele de porumb. Și mai mult decât cuvintele — vă iubesc mai mult decât cuvintele.

— J.N.

Cât de departe mă poți duce

Acela-i locul în care cred

— The Smashing Pumpkins,

„Porcelina of the Vast Oceans“

Subiect: Tu. Dispariția.

De la: e89898989@ymail.com

Către: b98989898@ymail.com

Data: luni, 25 martie, 12:12 EST[1]

Dragă Bea,

Nu sunt supărat pe tine. Nu te învinovățesc. Dar cred că-mi datorezi o explicație.

Știu că ai plecat de tot. Știm cu toții că ai plecat de tot. Cred că toți am înțeles asta, din clipa în care mama a intrat la tine în cameră și a găsit-o așa cum ai lăsat-o. Și ce ia mai duceți-vă dracului impecabil pentru ea și Darren — patul făcut perfect. De parcă nu s-ar fi dormit niciodată în el. De parcă n-ai fi fost niciodată acolo. De câte ori au urlat la tine să-ți faci patul? De câte ori ai refuzat? (Pont: răspunsul la ambele întrebări este același.) Iar acum: ai lăsat totul neted și gol.

Niciun bilet. Niciun cuvânt.

Știu asta. Am căutat.

Nu eu ți-am găsit camera în felul ăla. Eu stăteam la masă, în bucătărie, încercând să-mi mănânc cerealele într-un fel care să nu-l enerveze pe Darren. Și brusc am auzit-o pe mama urlând, strigându-te. Iar și iar, la început furioasă, apoi cumva altfel — poate zece la sută speriată. (Am maximizat alea zece procente.) Recunosc, nu m-am gândit prea mult la asta, din moment ce nicio dimineață nu era completă fără o ceartă a voastră. Nici Darren nu și-a ridicat privirea din pâinea prăjită pe care o avea în față. Dar apoi mama a năvălit în bucătărie și s-a repezit direct la mine — Unde e soră-ta? Spune-mi

imediat unde e.

Dacă aș fi fost tu, aș fi răspuns ceva de genul: „De unde mama dracului să știu eu?“ sau „Nu-i un pic cam devreme pentru rahatul ăsta, mamă?“ Dar se știe clar că eu nu sunt tu, așa că am zis instant ceva de genul: „Nu știu, nu știu, nu știu — ce se întâmplăăăă?“ Și păream cu atât mai vinovat cu cât mă străduiam mai tare să arăt inocent. Apoi mama s-a întors spre Darren gen „A plecat“, iar el i-a răspuns gen „Cum dracu’ să plece?“

În loc de răspuns, am făcut o excursie cu familia la tine în cameră. Atunci am văzut patul făcut și mi-am zis Oh, uau. Chiar s-a cărat.

N-aveam de gând să zic mai mult de-atât, dar m-au văzut uitându-mă în jur și Darren a sărit imediat la mine, întrebându-mă ce lipsește. Am menționat că rucsacul tău nu se zărea nicăieri, iar cărțile erau toate stivuite lângă coșul de gunoi. (Tare faza.) De asemenea, cel mai mare șoc a fost să constatăm că ți-ai abandonat telefonul pe comodă. Probabil ca să nu-l putem folosi pentru a-ți lua urma.

Mama și Darren s-au purtat de parcă îți trebuiau cine știe ce informații secrete ca să constați una ca asta, așa că și-au reluat interogatoriul. Dar n-am cedat. Sau, stai așa — presupun că am cedat, de fapt. Însă au văzut destul de repede că în spatele cedării mele nu era nimic. Mă lăsaseși și pe mine la fel de pustiit ca această cameră.

Poate că s-ar fi ținut în continuare de capul meu — altceva nici n-aveau ce face sau cel puțin nu le-a trecut prin cap să facă altceva —, dar în momentul acela am tresărit cu toții la auzul unui claxon de afară. Și recunosc, chiar dacă nu m-a surprins cu totul să văd că ai fugit, m-a surprins ca dracu’ să-l văd pe Joe în fața casei noastre, venind să te ia. Fiindcă asta însemna că l-ai părăsit și pe el.

Probabil că nici nu mai e nevoie să descriu nebunia ce a urmat. Darren l-a tras din mașină pe bietul Joe și l-a târât până în bucătărie. L-a trântit pe un scaun și i-a pus o mie de întrebări. Și cum stătea Joe acolo, și-a dat și el seama că i s-a evaporat iubita. Tu ești viața lui, Bea. Doar știi asta. Și, dintre toți oamenii de pe lumea asta, a trebuit să fie Darren ăla care i-a spus că viața lui a șters-o de acasă. Pa și pusi!

Și chiar dacă Darren urla la Joe să se uite numai la el, Joe se uita în continuare spre mine, implorându-mă din privire să-i spun că nu era adevărat, că aveam un mesaj secret de la tine, poate coordonatele unui loc de întâlnire unde aşteptai tu.

Tot ce-am putut face a fost să scutur din cap.

În cele din urmă mama şi tata au părut convinşi de faptul că Joe n-avea habar ce se petrece. Și știi ceva? Faptul că şi el era în întuneric i-a enervat şi mai tare. Ca şi cum ar fi fost revoltaţi de cât de nedreaptă erai cu el, ca şi cum ar fi fost dintotdeauna cei mai mari fani ai lui Joe din toată lumea asta. Și, ca să fim cinstiți, probabil că pe el îl plac mai mult decât pe tine sau pe mine. Nu că asta ar fi vreo mare realizare.

Mama chiar i-a spus lui Joe: „Acum vezi şi tu cât de mincinoasă poate să fie“, de parcă ei doi ar fi fost în aceeaşi tabără, de parcă i-ar fi dat vreun sfat matern. Să mor dacă am priceput. Dar, firește, din momentul în care mama a început să se vadă cu Darren, am renunțat s-o mai înțeleg. Și să-l înțeleg pe Darren e mult prea ușor și nu prea folosește la nimic. Când lucrurile nu merg așa cum ar vrea el, urlă. Așa cum bine știi.

Am amintit politicos că se făcuse ora să merg la școală, așa că trebuia să fug sus să-mi iau lucrurile. M-am simțit prost să-l las pe Joe singur cu mama și cu Darren, dar nu părea să existe nicio altă cale.

În clipa în care am ajuns la mine în cameră, am știut imediat unde să caut. Presupun că ai crezut c-o să-mi ia mai mult, dar nu, nu mi-a luat. Sigur știi ce am găsit. Și ce n-am găsit.

Uite, nu te învinuiesc că ai luat banii. Nu sunt deloc surprins că i-ai luat. De fapt, o să-ți mărturisesc că mai am și alte ascunzișuri. Știai de cel despre care îți spusesem, dar n-am pus niciodată acolo decât suma pe care era OK s-o furi. (N-o să zic s-o împrumuți, cu toate că sunt sigur că așa vrei să gândesc în legătură cu gestul tău. Nu mă aștept să-mi restitui ceva.)

Marea întrebare pe care mi-am pus-o, ridicând tăvița cu cartonașe de baseball, nu a fost dacă ți-ai jefuit sau nu fratele mai mic, ci dacă mi-ai lăsat ceva la schimb.

Și mi-ai lăsat. Această adresă de e-mail.

Recunosc, nici măcar n-am știut că există ceva precum „ymail“. O să mă asigur că nimeni altcineva nu va afla despre această adresă și (după cum vezi) mi-am făcut la rândul meu un cont cu o adresă doar pentru tine. Înțeleg regulile la care ne angajăm aici. Dacă ai fi plecat fără să-mi lași vreo modalitate în care să te contactez, nu te-aș fi iertat niciodată. Niciodată. Dar așa este OK, cred. Cât timp o să-mi spui ce s-a întâmplat.

Mama și Darren erau prea ocupați să-l chestioneze pe Joe ca să mă mai vadă și pe mine strecurându-mă înapoi în bucătărie. Spre lauda lui, Joe le-a pus și el întrebări lor — chemaseră poliția? Încercaseră să ia legătura cu Sloane? Lipsea vreuna dintre mașini?

La acea ultimă întrebare, Darren a zbughit-o din încăpere cu o privire care demonstra clar că-l consideră vinovat pe Joe, personal, în cazul în care lipsea vreuna dintre mașini. În timp ce el verifica, mama a spus că nu, n-avea să sune nimeni la poliție. Beatrix nu era răpită. Nu era în pericol. Sau, dacă era în pericol, era numai vina ei, fir-ar să fie.

— Trebuie să plecăm la școală, am repetat.

Dar nu ni s-a dat voie până când nu s-a întors Darren, care a spus că mașinile erau în siguranță, în garaj. Nu le-am mai zis că ambele seturi de chei se aflau pe blatul de la bucătărie, ceea ce l-ar fi scutit de un drum.

Joe și cu mine eram liberi să plecăm. Ne-am îndreptat în tăcere spre mașină. Încă ne temeam că mama și Darren ar putea să ne audă. Abia când am fost în siguranță, în mașină, Joe m-a întrebat, în timp ce-mi prindeam centura de siguranță:

— Chiar a fugit?

Și a trebuit să-i spun că da, e clar că așa arată lucrurile.

Atunci am fost furios pe tine. Pentru că Joe tremura. Nu voia să-l văd plângând. Nu voia să fie genul ăla de băiat și asta chiar la el în mașină. Dar iată-ne acolo, eu stând în locul ce fusese mereu al tău. A fost ca și când m-ai

fi trimis să te despart de el şi nu mai conta că mă lăsaseşi baltă şi pe mine. Fiindcă pe Joe ar fi trebuit să-l iei cu tine şi n-ai făcut-o. E limpede că nici măcar nu l-ai întrebat. Nu îmi dau seama ce-a făcut ca să merite asta.

Nu i-am spus nimic despre adresa de e-mail. Nici măcar atunci când m-a întrebat dacă ştiu cum să dau de tine. Sângele apă nu se face. Totodată, e posibil să lase pete mai dureroase.

Ne-am agăţat de speranţa că Sloane ar putea şti ceva, că poate i-ai lăsat nişte instrucţiuni. Poate că te duseseşi la ea acasă, aşteptând ca noi să te căutăm acolo. Împreună cu Joe, am încercat s-o sunăm şi să-i dăm mesaje, dar nu ne-a răspuns. În ceea ce mă priveşte, aproape că înţeleg — n-ar fi fost exclus ca mama şi Darren să se folosească de telefonul meu ca să-ţi ia urma. Dar apelurile lui Joe? Habar n-am de ce nu i-a răspuns nici lui.

Am încercat să-l liniştesc pe Joe spunându-i că ai mai fugit şi altă dată, că în cuvintele tale asta însemna „să iei o pauză“, fără să mergi vreodată, de fapt, atât de departe. Ca atunci când ţi-ai luat o cameră într-un hotel din Columbus şi ai spart reuniunea criminaliştilor, până când unul dintre consilierii juridici s-a plâns că-i distragi echipa.

Am crezut că veştile astea îl vor face pe Joe să se simtă mai bine, dar până atunci nu mai auzise niciuna dintre aceste poveşti, iar treaba asta l-a făcut să se simtă şi mai naşpa. Am menţionat accidental cât de puţin te cunoştea. Ciudat lucru, pentru că eu am crezut că te ştie mult mai bine decât mine, având în vedere cât timp aţi petrecut împreună în ultimii doi ani.

Este posibil să nu fi fost prea convingător când i-am spus că te întorci întotdeauna. Fiindcă dăţile trecute nu semănau cu data asta. Nu ştiu cum s-o explic. Am văzut patul şi am ştiut că dusă eşti pentru totdeauna. Faptul că ai curăţat de bani ascunzişul a confirmat această ipoteză. N-ai fi făcut-o dacă n-ai fi fost cu adevărat nevoită, nu-i aşa?

Joe şi cu mine am mers la şcoală şi am fost convins că noi doi ştiam ce nu mai ştia nimeni altcineva — cel puţin, nu încă. Treceau cu toţii pe lângă noi crezând că eşti încă aici, că faci parte încă dintre elevii acestei şcoli. Da, mi te imaginez zicând: de parcă mă şi băgau ei mult în seamă când eram acolo. Dar unii o făceau. Joe a spus că o s-o caute pe Sloane şi eu am zis că voi face la

fel, chiar dacă din punctul de vedere al unui boboc ca mine era mai greu să dai de urma unuia de clasa a douăsprezecea. Sunt sigur că un detectiv m-ar întreba: „Ei bine, ce-ar fi s-o cauţi pe Bea când ajungi la şcoală?“ Dar niciunul dintre noi nu credea cu adevărat că ai fi aici. Dintre toate locurile de pe lumea asta, acesta este ultimul în care ai căuta să evadezi.

Terrence mă aştepta la vestiare, ca de obicei. Iar eu l-am sărutat în semn de salut, ca de obicei. M-a întrebat ce fac… ca de obicei. Şi mi-am zis: Aşa începe. Dacă mai spun cuiva, acesta va fi momentul când va începe o nouă realitate. Am vrut să-l mint. Dar, în acelaşi timp, dacă am învăţat ceva în familia noastră, e că minciuna se întoarce să te bântuie şi că oamenii sunt mai iertători dacă le spui adevărul de la început decât dacă află mai târziu că i-ai minţit tot timpul. Văzând ce i-ai făcut lui Joe, am evitat să-i fac şi eu ceva similar lui Terrence. Aşa că i-am spus versiunea scurtă. Am făcut-o să sune mai puţin radicală decât este, probabil. Dar măcar nu m-am prefăcut că nu există.

Totodată, nu i-am spus despre ascunzătoare sau despre banii lipsă, sau despre această adresă de e-mail. Am promis că nu voi spune nimănui despre lucrurile astea.

Terrence era îngrijorat — m-a întrebat dacă sunt bine, m-a întrebat dacă putea face ceva. I-am spus că eram deschis la sugestii şi că mă încercau o mulţime de emoţii diferite în acelaşi timp, tristeţe, confuzie, o ciudată eliberare şi o neliniște profundă.

Fiindcă este atât de drăguţ, Terrence a pretins că înţelege. Are şi el nişte probleme cu familia lui, în genul ei-nu-întreabă-el-nu-le-spune că e gay, dar nu l-am lăsat niciodată să vadă cu adevărat în ce hal de distrusă e familia noastră.

Ne-am sărutat de rămas-bun, ca de obicei. M-am dus la orele mele de dimineaţă. În onoarea ta, nu am fost deloc atent.

(Ştiu că nu e drept. Ştiu că îţi pasă de anumite lucruri.)

Acum sunt în pauza de prânz şi m-am aşezat la unul dintre computerele din bibliotecă, asigurându-mă că doamna Goldsmith nu se uită peste umărul meu,

ca să vadă ce scriu. Sloane încă nu e de găsit, cu toate că Joe a vorbit cu niște persoane care au văzut-o azi la școală, așa că știm că nu-i pe undeva, cu tine. Cred că Joe e dezamăgit rău de asta, dar mie treaba cu solitudinea mi se pare că are sens.

Bietul Joe. Biata Sloane. Bietul de mine.

Îți dai seama cât de greu trebuie să ne fie, nu? Îți dai seama cu ce m-ai lăsat? Și, deși probabil mă bucur că mi-ai oferit darul unei negări plauzibile („Serios, Darren, habar n-am!“), ar fi fost bun și un timp de pregătire.

Și un rămas-bun. Mi-ar fi plăcut să-ți iei rămas-bun.

Dar, deocamdată, o să mă mulțumesc să-mi spui unde ești. Dacă ai suficientă încredere în mine cât să-mi dai adresa asta de e-mail, trebuie să ai suficientă încredere și să-mi spui unde ești și dacă ești bine. Dacă nu prima parte, măcar a doua. Ție ți-e chiar ușor — îți poți imagina unde sunt. Îți poți imagina exact ce fac. Știi la care computer sunt — același la care m-ai găsit tot anul, când biblioteca este pe cale să se închidă și e momentul să caut un alt loc care să mă ajute să evit casa. Știi cum o să sune când mă întorc acasă, iar mama și Darren o să urle și mai tare la mine. Știi — trebuie să știi — expresia dezamăgită și distrusă care va rămâne multă vreme pe chipul lui Joe. Știu că ești atentă. Știi chestii pe care eu nu le știu. Și, de asemenea, știi chestii pe care le știu și eu. Concentrează-te un minut pe astea.

Sper că nu e vorba despre ceva ce am făcut eu. Nu vreau să fiu motivul pentru care ai ales ziua de azi — motivul pentru care n-ai mai putut aștepta două luni, până terminai liceul. Nu cred că eu sunt motivul acela, dar pur și simplu trebuie s-o zic aici.

Pauza de prânz aproape că s-a terminat. O să apăs pe „trimite“. O să fiu foarte atent să-mi acopăr urmele, să mă asigur că n-o să găsească nimeni aceste mesaje. Așa că îmi poți scrie și tu.

Serios, Bea. Răspunde-mi. O să-mi fie foarte greu să fac față dispariției tale fără tine alături.

Știu că tu n-ai avut niciodată nevoie de mine, Bea. Dar, futu-i — eu chiar am

nevoie de tine.

Răspunde. La. Mesaj.

Ezra

[1] Prescurtare pentru Eastern Standard Time: ora de pe coasta estică a Statelor Unite și Canadei. (N.t.)

Subiect: Eu.

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 26 martie, 02:32 CST²

Dragă Ez,

Încă respir, dacă asta înțelegi prin OK. Și nu, nu-ți pot spune unde m-am dus sau de ce.

Ceea ce-ți pot spune este că da, am plecat pentru totdeauna.

Adio, Hidden Valley Circle. Adio, Indiana.

Este surprinzător de ușor. Când am știut că voi pleca, am căutat pe net „cum să fugi de-acasă“ și am obținut absolut toate informațiile de care aveam nevoie.

Fugi doar dacă ești absolut sigur că asta vrei să faci. (Bifat.)

Fă-ți un plan. (Bifat.)

Să iei un prieten cu tine poate fi benefic sau dăunător. (Evident, eu am mers pe varianta „dăunător“.)

Ia-ți bagaje puține. (Bifat.)

E bine să trăiești într-un loc unde poți gestiona situația. (Ei te sfătuiesc mai ales să nu locuiești într-o pădure, pentru că „natura e crudă“. Evident, cine a scris chestia asta nu a locuit niciodată împreună cu mama și cu Darren.)

Pleacă de acasă într-un moment în care nu poți fi văzut sau observat. (Bifat.)

Nu lua cu tine telefonul mobil sau orice alt dispozitiv care ar putea fi folosit ca să fii localizat. (Bifat.)

Creează-ți o identitate falsă. (Bifat.)

Nu lăsa nicio dovadă în urmă. (Bifat.)

Înainte de evadare, comportă-te normal. (Bifat.)

Taie toate legăturile și nu privi înapoi. (Bifat. Oarecum.)

În aceeași notă, asta e chestia despre Beatrix Ahern: toată lumea se aștepta la asta din partea ei. Desigur, vor fi supărați o vreme, dar lasă-i câteva luni și o să-i vezi pe toți zicând: „Ce credeai c-o să se întâmple? Fata aia era fără speranță“. O să vezi. Aproape că-mi doresc să fiu acolo ca să văd și eu.

Îmi pare rău pentru bani. Și îmi pare rău că am plecat fără să-mi iau rămas-bun. N-am avut deloc intenția ca asta să sune ca un „du-te dracului“ la adresa ta. Dintre toți oamenii din viața mea, tu ești ultima persoană căreia i-aș face așa ceva. De aceea am și încălcat regulile și am creat adresa asta de e-mail. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș mai fi privit niciodată înapoi.

Ce îți mai pot spune:

N-am plecat din motivele la care te gândești.

Nu sunt surprinsă că Sloane evită apelurile de la Joe.

Poate să-ți pară rău pentru Joe, dar nu exagera. Ai încredere în mine la treaba asta.

Dacă traiul alături de mama și Darren devine mult prea dificil, du-te să stai cu Terrence. Promite-mi.

Nu te mai simți vinovat. Cu cât treci mai ușor peste moment, cu atât mai bine.

Și nu te mai gândi la mine ca la Beatrix. „Beatrix“ este fosta mea viață. O nouă viață, un nou nume sau cel puțin unul pe care am decis să-l împrumut pentru o vreme. Apropo, nu-ți spun asta ca să încerci să-mi iei urma. Ești frățiorul meu și te iubesc, dar o să fiu mereu cu un pas înaintea ta.

Te iubesc,

Eu

P.S. Folosește de fiecare dată un browser privat. NU PERMITE NICIODATĂ completarea automată a parolei. Chiar dacă ești pe telefonul tău.

[2] Abreviere pentru Central Standard Time: ora din zonele centrale ale Canadei, Statelor Unite, Mexicului, Americii Centrale şi ale unei părţi din Pacificul de Est. (N.t.)

Subiect: Tu. Dispariția.

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 27 martie, 07:45 EST

Dragă BEATRIX,

Eu o să-ți spun în continuare Bea, indiferent de cum o să-ți spui tu. Chiar dacă vrei ca lumea să te vadă drept altcineva, pentru mine vei rămâne întotdeauna Bea.

De asemenea, n-o să încetez să te întreb unde ești.

Știu că nu mai e problema ta, dar noaptea trecută n-a fost deloc distractiv. Mama și Darren au ajuns în etapa în care și-au dat seama că o fiică dispărută nu dă bine pentru calitățile lor de părinți. Când am ajuns acasă, primul lucru despre care m-au întrebat a fost nu dacă te-am văzut cumva, ci dacă am spus cuiva. Nu mai au încredere nici în mine.

Voiam să verific dacă nu cumva mai e ceva de găsit la tine în cameră, însă am ajuns acolo un pic prea târziu, fiindcă, în timp ce eu eram la școală, mama a cotrobăit peste tot. Serios, arăta de parcă o sută de dulăi fuseseră eliberați ca să sfâșie totul cu colții. Nu că în camera ta ar fi fost vreodată curat, dar vedeam mereu o dezordine predictibilă. Așa cum obișnuiai să zici, puteai găsi oricând orice în dezordinea aia — ei bine, și eu puteam, într-un fel sau altul. Dar nu și de data asta. Hainele erau azvârlite peste tot, alea pe care le purtai constant erau amestecate cu alea pe care nu le mai purtai deloc. (Ce haine ai luat cu tine? Încă nu mi-am dat seama.) Animalele de pluș fuseseră aruncate de pe raft și arătau de parcă le-ar fi interogat cineva pe fiecare în parte.

Biletele de la Joe zăceau la vedere — nu erau multe şi niciunul recent. Din moment ce întotdeauna îţi trimitea mesaje pe telefon, am fost surprins să-i văd scrisul de mână. Cred că ţi le trimitea în timpul orelor sau între ore, când nu răspundeai la telefon.

Oh, că veni vorba despre telefoane — al tău a dispărut.

N-am ştiut ce să fac. Era dificil să mă enervez în numele tău, din moment ce ai lăsat toate obiectele din camera ta să se apere singure. Poate că, dacă această cameră ar fi fost separată de restul casei, i-ai fi dat foc înainte să pleci. Sau poate că nu-ţi mai pasă deloc cine ce vede. Care dintre variante e cea corectă?

Chestia amuzantă este că, şi dacă nu m-am putut înfuria în locul tău, tot m-am enervat. Pe de o parte, recunosc, pentru că mi-am dat seama că, dacă ei pot face asta în camera ta, nu există niciun motiv să n-o poată face şi în a mea.

M-am asigurat că Darren s-a dus la el în birou şi am prins-o pe mama singură în bucătărie. Dăduse televizorul tare de tot, dar nu se uita la el. Când am intrat, abia dacă m-a privit.

— Ce-aţi făcut în cameră la Bea? am întrebat-o.

Pentru o clipă, a părut că rolurile se inversaseră; ea era copilul şi eu eram părintele care o prinsese făcând ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Am văzut în ochii ei cum a recunoscut că făcuseră ceva rău. Dar n-a durat decât o clipă.

M-a redus imediat la tăcere, dintr-o privire.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Încercam să dau de ea, atâta tot.

— Şi ai crezut că se ascundea prin vreun sertar? Sau în coşul cu rufe murdare?

— *Destul.*

Dar a trebuit să insist.

— Căutai droguri? Ai găsit ceva bun?

Proastă mișcare. Foarte proastă.

— *Darren! a strigat ea.*

— Haide, mamă…

Darren a apărut în prag. Nu era deloc mulțumit că fusese întrerupt.

— Ce?

— Ezra tocmai mi-a zis că Bea se droga.

— Nu ți-am zis asta!

— De ce m-ai fi întrebat dacă am găsit droguri dacă nu credeai că se droghează?

NU POT SĂ TE SUFĂR! Asta aș fi vrut să strig. Doar că nouăzeci și nouă la sută din timp sunt acasă. Cum ai putut să mă lași prins în cursă alături de oamenii ăștia? De ce trebuie să-i ascult? Știu că mamei i-a fost foarte greu când a plecat tata. Știu că n-a fost ușor să ne crească singură în acei câțiva ani. Îmi dau seama că doar ei îi datorăm faptul că n-am rămas fără un acoperiș deasupra capului. Îi sunt recunoscător pentru asta. Dar, dacă a dus-o capul să facă toate aceste lucruri, în ce moment a renunțat? Oare atunci când l-a întâlnit pe Darren? Sau s-a întâmplat treptat? Abia dacă-mi mai pot aminti vremurile când era de partea noastră. Știu că așa trebuie să fi fost, cândva. Dar apoi a apărut Darren și granițele au fost trasate, iar noi nu ne-am mai aflat de aceeași parte a baricadei. Abia dacă o mai recunosc, o simt atât de departe.

Darren îi dădea înainte cum că el a știut mereu că te drogai și că asta explică instabilitatea, iresponsabilitatea.

A trebuit să-i întreb:

— Nu vă faceți griji că ar putea fi în pericol?

— Nu e în niciun pericol, a spus mama, indiferentă.

Iar Darren — jur, a trebuit ca Darren să adauge:

— Nu-i face nimeni rău soră-tii. Ea e singura capabilă să-şi provoace răni.

Ceea ce e uluitor, venind din partea lui. Nu avea niciun sens să mă cert, aşa că nu m-am certat. Am plecat.

Întors în camera mea, l-am sunat pe Joe.

— Ce e? a răspuns el pe un ton grăbit şi plin de speranţă. Ce s-a întâmplat?

Şi mi-am zis că da, trebuie să-şi fi închipuit că-l sun cu veşti. Veşti bune. Dar eu îl sunasem pentru că nu ştiam pe cine altcineva să sun. Şi pentru că voiam să văd dacă trece să mă ia de dimineaţă.

Nu am nevoie de aprobarea ta ca să-mi pară rău pentru Joe. Trebuie să înţelegi — nu e chip să-i auzi dezamăgirea din voce şi să nu-ţi pară rău pentru el. Cât despre evitarea exagerării — ei bine, ce înseamnă exagerare în situaţia de faţă, Bea? Trebuie să mă ajuţi să-mi dau seama, pentru că, din ce văd eu acum, persoana care se poate să fi exagerat nu e Joe.

— De ce nu sună? m-a întrebat el.

— Pentru că nu vrea să fie găsită.

Uite cum stă treaba: poţi să-ţi repeţi iar şi iar chestii ţie însăţi, dar în clipa în care le-ai spus cu voce tare altcuiva, lucrurile astea devin cu totul altceva, ca şi cum ai lua frica şi i-ai da o consistenţă, aşa încât ea chiar te poate răni, cu adevărat. Şi când altcineva spune lucrurile pe care ţi le zici tu în minte — şi asta are acelaşi efect. Ar trebui să te simţi mai bine împărtăşindu-le, dar acest lucru le face şi mai imposibil de negat.

— Nu vrea să fie găsită, a repetat el.

În momentul ăsta ar fi trebuit să-i spun că am veşti despre tine. Mi s-a părut foarte egoist că n-am făcut-o. Dar am simţit şi că, dacă i-aş spune, tu ai şti cumva că am făcut-o. Ar fi fost o dovadă că nu poţi avea încredere în mine.

Te cunosc. Ştiu că n-aş mai avea a doua şansă. Nu de data asta.

Așa că, în loc să-i dau un indiciu că ești în viață, l-am întrebat dacă vine de dimineață să mă ia la școală. A spus că da. Însă răspunsul lui nu-i în niciun fel surprinzător.

După ce am închis, am sunat-o iar pe Sloane.

Nu a răspuns.

Am evitat cina. Mama și Darren au mâncat fără mine. Când am coborât, ceva mai târziu, ca să iau ceva de mâncare din frigider, mama s-a purtat foarte urât cu mine. Apoi a intrat și Darren, mi-a luat felia de pizza rece de pe farfurie, a aruncat-o la gunoi și s-a postat în fața frigiderului până când am urcat la mine în cameră.

Am mâncat niște fructe confiate de-ale tale. Apoi m-am simțit ciudat, fiindcă știu că, dacă tu nu mai vii acasă, n-o să le cumpere nimeni altcineva. Dacă o s-o rog pe mama, o să mă refuze. Sunt ale tale, iar tu nu ești aici, deci nu mai au ce căuta în casa asta.

Știu că e stupid. Știu că mi le pot cumpăra singur. Doar îți spun cum îmi funcționează mintea în clipa asta.

* * *

După ce m-am băgat în pat, Darren s-a oprit în fața camerei mele. Urăsc când face chestia asta. Stă mereu în prag, de parcă aș suferi de ceva contagios.

— Chiar e liniște, nu? a spus el.

— Da, am răspuns.

Știu că e mai bine așa decât să mă prefac adormit. Se prinde de fiecare dată.

— Sigur că e liniște, fără soră-ta care să pună muzica aia să bubuie.

N-am mai subliniat că nu era deloc liniște, din moment ce el continua să vorbească. N-am spus decât „da“, încercând să-l plictisesc, ca să plece. Asta funcționează, de obicei.

— Tu nu ești ca ea, a spus el. Nu ești absolut deloc ca ea.

Cred că voia să fie un compliment.

Dar la cum a spus-o?

A sunat aproape ca o insultă.

A sunat aproape ca și când m-ar fi provocat să plec.

Tu ai spus-o din prima, nu-i așa?

Când Darren a intrat în viețile noastre, eram gata să-l consider tatăl meu. Am luat creioane colorate și l-am desenat în portretele de familie. M-am uitat la toate serialele la care a vrut el să se uite. L-am rugat să ne jucăm de-a prinselea. L-am adorat, pentru că îl adora și mama, și mi-am zis că așa trebuia să fac și eu.

Dar tu i-ai văzut adevărata față. I-ai ținut piept. Ai săpat la rădăcină. Ai făcut crize de Ziua Tatălui. Ai refuzat să-i recunoști dreptul de a sta la masa din bucătărie. N-am nicio îndoială că tu ai fost motivul pentru care s-au căsătorit fără noi acolo. Tu ai văzut că nu-i păsa de noi. Doar de ea. Poate chiar ai știut că va încerca s-o convingă să nu mai aibă grijă de noi.

Te-ai luptat pentru preluarea controlului în familie și ai pierdut. Eu i l-am înmânat pur și simplu, cu un rânjet și cu o felicitare făcută de mână.

Nu-i vorba că eu nu m-am gândit să plec. Dar știu că, realist vorbind, nu pot ajunge mai departe de casa lui Terrence. După aceea nu-mi mai rămâne nimic. Nimeni. Adică acum te am pe tine, undeva, acolo. Dar în momentul ăsta n-am unde să fug. Alegerea asta a fost a ta, nu a mea.

Era târziu, dar l-am sunat totuși.

— La ce te gândești? a spus el. Nu m-a întrebat de ce sun. Nu s-a plâns că l-am trezit, că era târziu.

— Este așa de liniște aici, i-am spus. Apoi m-am trezit spunând ceva ce nu cred că am mai spus până acum: sunt așa de singur.

— Nu, nu ești, mi-a răspuns Terrence.

Și asta a fost tot. De atât aveam nevoie, să simt că mi-a mai rămas cineva. Știu că tu crezi că sunt prea tânăr.

Știu că tu crezi că și eu și Terrence suntem prea tineri. Nu-mi pasă. Sunt destul de mare cât să am nevoie de cineva.

Nu-mi amintesc care au fost ultimele cuvinte pe care ți le-am spus. Chestia asta mă înnebunește. Habar n-am avut cât de importante erau.

* * *

Ar trebui să trimit mesajul. E devreme. Doamna Goldsmith mi-a deschis biblioteca când a venit. Joe vrea s-o găsească pe Sloane.

Eu vreau să te găsesc pe tine.

Scrie-mi și tu.

Ezra

Subiect: ora prânzului

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 27 martie, 12:04 EST

E-mailul pe care mi l-ai trimis ieri arăta că ești pe alt fus orar. De aia nu mi-ai răspuns?

Subiect: sala de studiu³

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 27 martie, 14:06 EST

O să înnebunesc de-a binelea, de fiecare dată când verific e-mailul văd că n-am primit nimic. Sper că-ți dai seama de asta.

Între timp află că Sloane se comportă foarte ciudat. Și nu mă refer la genul ăla de ciudățenie a mea și a lui Joe, nu mă refer la faptul că ai dispărut și ne facem griji pentru tine.

Am prins-o la finalul pauzei de prânz, după ce mi-am verificat e-mailul și am văzut că NU MI-AI RĂSPUNS. (OK, să trecem peste asta.) Știu că Sloane m-a considerat dintotdeauna un fel de parazit, atârnătorul tău mult prea devotat. (Am încercat mereu să fiu un parazit drăgălaș. Serios. Mai degrabă un șoricel decât un șobolan.) Dar enervarea ei în legătură cu mine a părut întotdeauna un fel de rol. De data asta, când m-a văzut, am avut impresia că vrea s-o ia la fugă. De parcă n-ar fi suportat nici să mă vadă.

Dar cred că știa și ea deja că va trebui să-mi vorbească, mai devreme sau mai târziu. Așa că n-a luat-o la fugă, de fapt.

— Știi ceva de ea? am întrebat-o imediat ce am ajuns mai aproape. Ți-a zis ceva?

Și știi ce mi-a răspuns?

— Nu mi-a mai zis nimic, de multă vreme.

Apoi, ca și când ar fi realizat cât de abrupt a fost răspunsul, a adăugat:

— Las-o în pace. Așa vrea ea — să fie lăsată de tot în pace. Noi, restul, să ne ducem cu toții dracului. Nu transforma asta într-o chestie despre tine. Este vorba despre ea. Doar despre ea. Așa vrea ea să se desfășoare lucrurile.

Se purta de parcă s-ar fi spălat pe mâini de tine, dar mi-am dat seama că avea palmele pline de amintirea ta. Ce știe Sloane? Te întreb doar pentru că nu e cale să-mi spună chiar ea. Și nu pentru că nu mă place, ci pentru că nu consideră că aș merita să știu.

Recunosc: m-am înfuriat. Gen: „Care-i treaba, de când o știi tu pe Bea? De trei ani? Păi eu o știu de-o viață. E sora mea. Știu că treaba asta nu e despre mine. Dar are ceva de-a face și cu mine, OK? Poți măcar să recunoști atâta lucru?“

N-a făcut decât să mă privească de parcă aș fi fost la fel de inutil ca o cutie goală de cereale. Apoi a plecat.

Nu-mi datorează absolut nimic.

De asemenea, și Lisa Palmer mi-a zis că soră-sa a rugat-o să mă întrebe unde ești. Deci presupun că oamenii au cam început să-și dea seama.

Ajută-mă să pricep asta.

Ezra

[3] Sala destinată programului „după școală“. (N.t.)

Subiect: miezul nopţii

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 27 martie, 23:56 EST

Da, îţi trimit un e-mail de pe telefon.

Tăcerea ta e crudă. Ştii asta.

Crudă, dar poate nu neobişnuită?

Subiect: RE: miezul nopții

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: joi, 28 martie, 00:05 EST

Îmi pare rău. Nu a fost corect din partea mea.

Știu că nu-i vorba despre mine. Știu că trebuie să faci față situației.

Și totuși.

Subiect: asta nu-i o păcăleală de 1 aprilie

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: joi, 28 martie, 12:15 EST

Ei bine, în sfârşit mi-ai stricat acoperirea.

Pentru prima dată în viaţa mea, am fost chemat de conducere prin staţia de amplificare! Ba chiar am avut parte de locul de onoare, la finalul anunţurilor de dimineaţă! „Ezra Ahern este rugat să se prezinte la cancelarie, unde este aşteptat de directorul adjunct Southerly.“

Aproape că nici n-am înţeles. Credeam că mintea îmi joacă feste. Dar apoi am observat că toată lumea se uită la mine, iar Justin Ling a zis ceva de genul: „Oooooh… ce-ai făcut?“

Am mormăit ceva, cum că nu ştiu nimic. Tu te-ai fi mândrit cu asta, de parcă ai fi primit premiul de onoare. O pacoste cu atestat.

Tot ce-am putut face a fost să nu tremur prea tare odată ajuns la cancelarie.

— Ezra? m-a întrebat secretara. Am văzut-o cum încerca să-mi memoreze chipul, pentru data viitoare.

Am dat din cap. Mi-a arătat cu degetul uşa de la biroul domnului Southerly.

M-am îndreptat într-acolo. Verifica ceva în computer, dar când m-a văzut a zâmbit şi mi-a făcut semn să iau loc. Nu m-am aşteptat să fie prietenos, dar aşa a fost.

— Aşadar, a spus el, o să trec direct la subiect. Ştii, oare, când plănuieşte sora ta să se întoarcă la şcoală? Te întreb, pentru că asta-i a treia zi la rând când

lipseşte şi am sunat acasă la voi, dar nu răspunde nimeni. Adeseori, lucrul acesta se întâmplă în cazul unei vacanţe de familie, dar din moment ce tu eşti aici şi pentru că sora ta are o anumită istorie cu absenţele, mi-a revenit mie sarcina de a înţelege ce se întâmplă.

Mi s-a părut aşa de ciudat să dau peste un adult care să-mi vorbească raţional. Poate de aia i-am şi răspuns cinstit.

— Nu ştiu sigur. Dar aş zice că revenirea ei la şcoală nu are mari şanse.

— Acum e acasă? Crezi că poţi să iei legătura cu ea?

— Nu, domnule. Nu cred că e posibil.

Mi-am dat seama cum ar sări la mine mama şi Darren, dacă ar şti că am spus asta. Dar nici ei nu mi-au oferit un răspuns mai bun pe care să-l pot servi acum.

Domnul Southerly m-a privit în ochi, fără să fie deloc ameninţător. Dacă am simţit ceva, a fost bănuiala că are măcar o vagă idee despre felul în care mă simt.

— Uite ce e, a spus el. Beatrix are optsprezece ani, deci eu n-am ce să fac. Şi nici n-o să te pun între ciocan şi nicovală. Vreau doar să ştii că sunt îngrijorat şi că sunt aici pentru voi amândoi. Ştiu că, la vârsta ei, şcoala poate să nu pară importantă, că absolvirea poate părea şi ea neimportantă. Dar impulsul ăsta nu ajută cu nimic în viitor. Nu trebuie să-mi spui unde e… dar ştii dacă este în siguranţă?

— Cred că este.

— Acasă au fost probleme?

Ăsta a fost momentul în care sinceritatea mea m-a trădat. Nu puteam răspunde Acasă sunt mereu probleme. Pentru că asta nu este decât o invitaţie pentru alte întrebări. Pentru alte necazuri.

Chestia ciudată e alta: am simţit că domnul Southerly ştia deja adevăratul răspuns. Poate că i-ai făcut o impresie mai puternică decât ai crezut. Sau

poate că, pur și simplu, a mai văzut situația asta de multe ori. Poate că nu-i nimic ieșit din comun în privința noastră sau a familiei noastre, Bea. Nu e trist?

— Nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun, i-am răspuns.

A dat din cap. Dar m-a și privit cu atenție.

— Păi atunci, mi-a spus, ridicându-se de la birou, reține că eu sunt aici. O să încerc în continuare să iau legătura cu părinții voștri. N-o să le spun că am avut această discuție — ce se vorbește la mine în birou rămâne la mine în birou. Poți să treci pe aici când vrei tu. Ne-am înțeles?

Acum a fost rândul meu să dau din cap în semn de încuviințare, chiar dacă tot ce-mi doream era să dispar.

Nu-mi pot petrece toată pauza de prânz scriindu-ți. Trebuie să mai fac ceva. Iar tu trebuie să-mi răspunzi.

Ezra

Subiect: îmi pare rău

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 28 martie 03:09 CST

Ezra,

Dacă aș putea să-ți explic astfel încât să înțelegi, nu crezi că aș face-o?

Eu

Subiect: mai mult

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 28 martie, 03:26 CST

Ez,

N-ar fi trebuit în veci să-ți dau adresa asta de e-mail. Așa faci mereu. Nu pot face tot ce am de făcut și în același timp să-mi fac griji pentru tine. N-am fost niciodată prea bună la făcut două lucruri deodată, știi și tu.

Nu cred că ai idee cum este să dezamăgești pe toată lumea, tot timpul. De fapt, știu că n-ai nici cea mai vagă idee, performant mic ce ești. Nu mă surprinde că mama și Darren nu par mai supărați, dar ar fi fost drăguț să aud că au fost un pic îngrijorați pentru, știu și eu, siguranța mea și starea mea de bine.

De exemplu, ca să nu ne întoarcem prea mult în timp, îți amintești când aveam unsprezece ani și am căzut de pe bicicletă, apoi am stat toată ziua cu mâna ruptă, până când au venit ei de la serviciu și au hotărât să mă ducă la doctor — și numai după ce s-au asigurat că nu este un bluf? De parcă aș fi inventat vreodată lucruri de genul ăsta, ca și când n-aș fi învățat încă din primele ore de viață că a te preface că ești bolnav sau rănit nu este un mod de a căpăta atenție.

Dar adevărul este că de multă vreme nu mi-a mai fost bine. Poate niciodată. Vezi tu, există ceva ce nu știe nimeni: îmi fac griji. Noaptea, când toată lumea dormea, eu stăteam întinsă pe pat și mă gândeam la toate lucrurile rele care ni s-ar putea întâmpla — mie sau ție. Mă gândeam la accidentul lui Joe

și cum aproape că și-a pierdut viața, la ce ar fi însemnat pentru mine să mă trezesc singură în lumea asta, fără el, și cum el ar fi putut rămâne ultimul băiat care m-a iubit vreodată. Mă gândeam la Sloane și la ce s-ar întâmpla dacă n-am mai fi prietene. Îmi făceam griji pentru ce-ar putea interveni între mine și Joe, așa încât să ne despartă. Că vreun lucru anume ar opri-o pe Sloane să-mi mai vorbească sau că m-ar trăda, așa cum fac multe fete unele cu altele. Îmi făceam griji că mama ar putea avea un accident și ar muri, iar noi am rămâne singuri cu Darren sau că tu te-ai despărți de Terrence și ai fi pierdut și trist, sau că Darren ne-ar omorî pe toți în somn, și-mi făceam griji că asta ar putea fi, cumva, numai din vina mea.

Dar cel mai mult și mai mult îmi făceam griji pentru tine. Că Darren sau mama o să-ți facă rău, iar eu n-o să fiu în stare să mă bag între voi suficient de repede. Că n-o să reușesc să te protejez și să te țin în siguranță. Că ți se va întâmpla ceva, iar eu n-o să fiu acolo să împiedic lucrul ăla.

Îmi fac griji chiar și pentru tata. Așa de rău am ajuns.

Deci, după cum vezi, îmi pasă mai mult decât crezi. De tot.

Poate că am obosit să tot dezamăgesc oamenii. Am obosit ca toată lumea să se aștepte de la mine să fiu cineva care ar face exact asta — să dispară, pur și simplu. Indiferent cât de multe note de zece aș lua la școală, indiferent pentru câte clase citesc în avans. Nici măcar atunci când am făcut mentorat în timpul pauzelor cu fata aia, Celia Și-mai-cum-o-chema, pentru că așa mi-a cerut profa, și am făcut-o în fiecare zi timp de două luni, chiar și când Celia m-a amenințat c-o să mă omoare dacă reușesc s-o învăț într-adevăr ceva. Poate că o parte din mine e ceva de genul: atunci de ce să n-o fac? De ce să nu le dau exact ce așteaptă? Dar nu de aia am plecat.

Problema cu îngrijorările este că uneori îți faci griji pentru ceva ce chiar se adevereşte.

Poate că aveam pur și simplu nevoie să fiu persoana aia care se comportă exact pe dos: în loc să se îngrijoreze, nu-i pasă.

Dar asta-i tot ce-ți pot spune. Nu mă întreba mai mult, pentru că nu vreau/nu pot să-ți spun.

Asta este ultima oară când vei mai avea veşti de la mine, pentru o vreme. Ştiu că nu foloseşte la nimic să-ţi spun, dar te rog să n-o iei personal. Nu este personal. Nu e vorba de tine sau de Joe (cel puţin, nu în mod direct), nici de Sloane (chiar dacă ei îi place să creadă asta) sau dragul, orbul domn Southerly, nu e vorba nici măcar despre Darren şi mama. E vorba despre mine.

Ai grijă de tine. Te iubesc. Dacă o să-mi scrii, eu n-o să primesc mesajul. Sau poate o să-l primesc, dar n-o să-l citesc. Nu pot. Nu acum.

Cu drag,

Eu

P.S. Lisa Palmer şi soră-sa pot să mă pupe în fund.

Subiect: P.S.

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: vineri, 29 martie, 09:11 CST

Deci noaptea trecută n-am putut să dorm (surpriză), pentru că m-am simţit prost pentru e-mailul pe care ți l-am trimis. Și apoi am început să-mi fac griji că te-am părăsit. Sunt pur și simplu furioasă, Ez. Foarte furioasă. Îmi pare rău că ai suportat consecințele.

P.S. Lisa Palmer şi soră-sa să mă pupe în fund în continuare.

Subiect: EȘTI BINE?

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: vineri, 5 aprilie, 12:32 CST

Ez,

Știu că ți-am zis să nu mă contactezi, dar hai să o spunem pe-aia dreaptă, nu mă prea așteptam să faci ce-ți zic. Îmi văd e-mailul pentru prima dată după multe zile și n-am primit nimic de la tine. Încerci să te răzbuni pe mine? Să-mi dai o lecție? Am trecut prin prea multe împreună ca să mă tratezi cu rahatul ăsta gen „nu mai vorbesc cu tine“.

Eu

Subiect: EȘTI BINE?

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: sâmbătă, 6 aprilie, 06:43 CST

Unde ești?

Subiect: EZ! EȘTI BINE?

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: duminică, 7 aprilie, 18:01 CST

Îmi pare rău!

Subiect: Serios acum. EȘTI BINE? PE BUNE, MAI TRĂIEȘTI?

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: luni, 8 aprilie, 07:10 CST

Îți amintești de accidentul lui Joe? Îți amintești cum, înainte să aflu că s-a accidentat, mi-a trecut prin tot corpul fiorul ăla rece și aproape că am leșinat? Mi s-a întâmplat exact același lucru, adineauri. Dacă îți bați joc de mine, o să mă înfurii foarte, foarte tare.

Subiect: ALO?!?!?!?!?!?!?!

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 9 aprilie, 14:22 CST

Știu cât urăști ca oamenii să scrie cu litere mari, dar NU E DELOC AMUZANT, FRĂȚIOARE! UNDE EȘTI? Promit că n-o să dispar de tot, nu în ceea ce te privește. Dacă îmi trimiți un e-mail, o să-ți răspund. Doar. Te rog. Să-mi. Scrii. Ți-am lăsat adresa asta, Ez, ai putea măcar s-o folosești.

Sora ta mai mare, foarte îngrijorată, care ÎNCEARCĂ DIN RĂSPUTERI SĂ NU-ȘI IASĂ DIN MINȚI DE FRICĂ,

Bea

Subiect: ajutor

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 10 aprilie, 21:01 CST

Să dea dracu', Ez.

Am auzit ce s-a întâmplat. Au dat la ştiri, Ez! La nenorocitele de ştiri, băga-mi-aş! Abia dacă am lipsit cinci minute. Ce PLM?

Vreau să iei un autocar, tren, elicopter, ce-oi vrea tu şi să ne întâlnim la staţia Union din St. Louis (asta-i în Missouri). În faţă la planetariu.

Aminteşte-ţi lista de reguli pentru fuga de acasă. FĂ TOT CE SCRIE ACOLO.

Sărută-l pe Terrence de rămas-bun. Spune-i că-l iubeşti. În afară de faptul că fugi, spune-i tot ce vrei să ştie în cazul în care asta va fi ultima voastră conversaţie. Numai despre fugă nu-i poţi spune.

O să te aştept. Dă-mi semn că ai primit mesajul ăsta. Imediat ce o să ştii când ajungi, spune-mi. După aceea acest e-mail se va distruge în cinci, patru, trei, doi…

Cu drag,

B

P.S. Nu-ți lua telefonul cu tine!

Subiect: ştirile

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: joi, 11 aprilie, 04:19 EST

Aha, deci există ceva bușit grav în îngrijorarea asta disperată față de cineva, care o face să spună apoi că ea s-a dezbărat de griji, ca și cum ar putea apăsa pe un comutator și, uau, toate grijile au dispărut, doar că tot acolo rămâne și comutatorul ei trebuie să se fi blocat, fiindcă își tot face griji peste griji și zice „scuze, nu pot vorbi acum, noroc în viață, pentru că viața mea este clar, clar mai importantă decât a ta, așa că, scuze, e naşpa rău să fii tu“. Și, OK, te gândești — ți-a dat foarfeca și ține coarda întinsă de tot, așa încât nu-i nevoie decât de o ciupitură scurtă, așa că trebuie să tai, TAIE ȘI GATA, și în felul ăsta, fie că ești la școală și toată lumea te privește ciudat, fie că ești acasă și toată lumea te privește ciudat, tu n-ai decât să te ții de capătul tău de coardă și să spui îmi pare rău, nu mai există coarda, nu mai există conexiunea, nu mai e niciun chip s-o contactezi, așa că nu-ți face griji — oh, stai așa, Bea… că tu nu-ți mai faci griji. Eu sunt singurul care-și face griji, pentru că se pare că nu mă pot opri. Prostul, prostul de mine. Am crezut că fac excepție, am crezut că merit să rămân ăla la care nu se renunță, dar nu. Când cineva îți spune una ca asta, ce faci? Păi ce să faci, o asculți, fiindcă îți dai seama că fiecare minut nenorocit o să reprezinte chinul dracului, dacă o să aștepți, o să aștepți și o să tot aștepți ca ea să-ți răspundă. Ce vreau să zic: ai dat foc la punte, Bea și, cu toate astea, tot voiai să păşesc pe ea? Așa că, da, am fost supărat. Și — O, DA — nici n-am putut vorbi cu nimeni despre asta, fiindcă, pentru a spune că cineva a tăiat legăturile cu tine, trebuie să recunoşti mai întâi că persoana aia ți-a dat o posibilitate de a rămâne în contact cu ea. Complicat!

Așa că Terrence a vrut să știe ce se petrece, a vrut să mă ajute, iar eu i-am oferit în schimb răspunsuri de zombie la întrebările lui de zână bună. Naşpa să fii în locul lui! Îndrăgostit de un băiat care este clar că nu-ți spune

adevărul! Dar stai… sigur nu e cineva care să empatizeze cu sărmana soartă a fratelui lăsat în urmă? Nu cumva persoana asta ar putea fi iubitul lăsat în urmă? Știi, amărâtul ăla trist, care n-a mai fost același de la accident încoace. Și despre ce accident e vorba? A, da, ăla în care a fost așa de supărat că iubita lui vrea să se despartă de el, încât s-a urcat în mașină atunci când n-ar fi trebuit s-o facă, a condus cu o viteză cu care n-ar fi trebuit să conducă și a intrat într-un copac în care n-ar fi trebuit să intre. Aproape tragic. Dar, oare, treaba asta n-a făcut minuni pentru ei doi? Nu s-au purtat așa frumos unul cu altul dup-aia? Cel puțin, până la plecarea ei. Și, ia amintește-mi… de ce a plecat? O, da… nu știe nimeni! Iar iubitul? A început să se gândească… să bată tobele, vă rog… e vorba de alt băiat. Ea zice că-și făcea prea multe griji pentru toată lumea, dar iubitul ei crede că nu-și făcea griji decât că ar putea fi prinsă. Fratele nu crede neapărat că iubitul are dreptate, dar odată ce chestia asta a intrat în mintea iubitului — ei, s-a cam înțepenit acolo, înțelegi? Și cea mai bună prietenă a fetei dispărute este la fel de comunicativă ca un nenorocit de mim, lucru care înseamnă, în ochii iubitului, că ar avea ceva de ascuns. (O reacție de înțeles, nu?) Așa că iubitul a trecut de la tristețe la supărare mare. Prietena cea mai bună n-a văzut, n-a auzit. Iar fata dispărută ne-a zis adio și n-am cuvinte. Așadar, în cine se poate încrede fratele? În maică-sa! În mod sigur, maică-sii i-a mai rămas ceva instinct matern, pe undeva! A trecut o săptămână de când fratele a reușit să vorbească pe bune cu cineva, și maică-sa îl prinde într-un moment de vulnerabilitate, iar el îi spune: „Chestia asta chiar e nașpa rău, nu-i așa?“ Și știi ce-i răspunde ea? Îi răspunde: „Probabil că așa e cel mai bine“. Iar el știe că trebuie să-și țină gura. ȘTIE ASTA. Dar nu se poate abține. Se uită la maică-sa și îi zice: „Tu cine mama dracului ești?“ Iar ea îl plesnește. Strigă după soțul ei, țipă povestindu-i ce s-a întâmplat, aduce în discuție cuvântul nerecunoscător (așa cum face adeseori), apoi soțul se oprește ca să clarifice lucrurile care urmează să se întâmple, acea pauză de trei secunde în care decide cu precizie cum să te bată de să-ți sune apa în cap. De data asta este izbitura-în-zid, pumnul-în-măruntaie, un’-doi. Poți vedea scena, nu? Poți vedea exact cum s-a derulat, nu? Bărbățelul zice: „Nu vorbi așa cu maică-ta!“, iar eu mă gândesc, de fapt: dacă aș concedia-o din jobul de mamă, asta ar însemna că pot să-i vorbesc oricum vreau? Și tu la fel? Gen, aș vrea să părăsesc toată familia. Chiar și pe tine, deși, în timp ce el țipă la mine și mă trântește la pământ, înțeleg cu siguranță, măcar în parte, de ce nu ești aici. Pur și simplu încep să urlu. Nu există alt cuvânt pentru asta. E un urlet și vine din străfundul meu, iar în momentul în

care îl eliberez, ne înfricoşează pe toţi îngrozitor. El încetează. Ea dă înapoi. Şi continui tot aşa, urlându-mi plămânii afară, apoi ţâşnesc. (Mă urmăreşti? Da, normal că mă urmăreşti.) (Nu, nu pot spune asta. Nu pot s-o trântesc pur şi simplu, ca şi când camera mea n-ar fi fost chiar lângă a ta în toţi aceşti ani, ca şi când n-aş avea idee cât de rele pot deveni certurile.) În fine, asta-i treaba — ţâşnesc, şi el nu aleargă după mine. Mă îndrept spre uşă şi realizez că exact asta vor şi ei să fac. Să ies de-aici. Să-i las în pace. În sfârşit, să scape de noi. Gândeşte-te la banii pe care i-ar economisi. Şi atunci mă apucă furia. După toţi aceşti ani, ăsta e felul în care iese la suprafaţă. Foc. Mă gândesc la foc. Încă n-am ieşit pe uşă — sunt încă în bucătărie, mă uit spre blatul mobilei şi dintr-odată ştiu exact ce vreau — nu, futu-i, ştiu exact ce trebuie să fac. Nu vine nimeni după mine. Nu mă vede nimeni. Aşa că pun pe arzător un capăt al rolei cu şervete de hârtie. Desfăşor rola de-a curmezişul bucătăriei. Apăs butonul pentru gaz şi aprind flacăra. Tic. Tic. Vuum. Acum pot să plec. Nu încerc să ard casa din temelii, ci doar să fac ceva irevocabil. Joc jocul tău, dar mai bine. Nu stau să văd ce se întâmplă mai departe. Doar apuc de pe blat poşeta mamei şi plec. Când ajung în stradă, îl sun pe Joe şi îi spun că am nevoie să treacă să mă ia. Îmi spune că e pe cale să se întâlnească cu nişte tipi, să meargă la film. Sunt ceva gen: sună excelent. Îi zic să mă ia din staţia Exxon, nu de acasă. Nu mă întreabă de ce. În timp ce-l aştept, aud sirene şi văd trecând un camion de pompieri. Când Joe ajunge aici, camionul e deja departe. În maşină mai sunt Carson şi Walter şi îmi dau seama că ei doi nu prea înţeleg de ce se deranjează Joe să mă ia şi pe mine. De asemenea, nu înţeleg nici de ce am o geantă în mână. Le spun că am rămas să ţin de geantă, ha-ha, iar Joe e singurul care râde. (Ciudat, nimeni nu comentează că am urme de lovituri. Sau poate că nu-i deloc ciudat.) Când ajungem la cinema, las geanta în maşină, sub scaunul din faţă. Dar iau portofelul cu mine şi folosesc ATM-ul cât de mult pot. (PIN-ul mamei este ziua de naştere a lui Darren. Mvaaaaiiii.) Intru în sală şi mă aşez lângă băieţi, ultimul intrat. Chiar în timpul reclamelor, telefonul începe să-mi sune ca nebunul. Nu se opreşte. Mă uit la ecran şi văd că sună Darren. Şi atunci — da, ştiu, absolut stupid — furia mea răspunde şi spune „Nu pot vorbi — sunt la film“, apoi închide. Isteric, nu? Închid telefonul. Nu trec nici douăzeci de minute şi simt că braţul mi-e smuls din încheietură; ia uite, Darren e pe culoar şi urlă la mine în timpul filmului. Complet îmbătat de propria furie — nici nu mai e nevoie de alcool! Oamenii îi şuşuie, iar el îmi rupe braţul, aşa că încerc să mă smulg, şi abia atunci îşi iese din minţi cu adevărat, iar ceilalţi ţipă, pentru că — hei! —

Darren şi-a adus şi arma, iar în zilele noastre armele sunt nu-şi-nu în cinematografele aglomerate. Carson şi Walter fac pe ei de frică, dar Joe îşi păstrează calmul şi spune „Domnule!“ către Darren, de parcă ar putea să-l potolească pe Darren din vorbe, iar atunci năvăleşte înăuntru şi cel de la paza cinematografului, scoţându-şi propria armă. Cineva are înţelepciunea de a opri filmul şi de a aprinde luminile — oamenii ţipă şi se împing cu toţii să iasă de acolo şi Darren o fi el un ticălos nenorocit, dar n-are niciun chef să fie împuşcat, aşa că îşi pune arma jos şi spune că — jur pe Dumnezeu! — asta este o chestiune privată între el şi fiul lui, iar eu sunt gen „NU sunt fiul tău“, ceea ce stârneşte o confuzie şi mai mare, aşa că rămânem cu toţii acolo — Carson şi Walter pleacă, dar Joe rămâne — până când vine poliţia şi este luat Darren. Şi, da, a apărut la ştiri, dar, ştii ceva, nu cred că la ştirile din St. Louis. Cred că asta înseamnă că tu ai intrat online să verifici ştirile de acasă. Nu sunt sigur dacă au zis ceva şi despre casă în sine — Joe a trecut pe acolo mai târziu şi casa e încă la locul ei, aşa că distrugerea provocată de mine s-a limitat, se pare, doar la bucătărie. Canalele de ştiri s-au concentrat probabil asupra lui Darren, cu intervievarea oamenilor prinşi în sala de cinema, care spuneau cât de speriaţi au fost la gândul că ar putea fi o altă execuţie cu focuri de armă. O să fiu cinstit cu tine — eu nu eram speriat. Eram foarte supărat. Pe el. Pe mama. Pe tine. Pe toată lumea, inclusiv pe mine. Eram mai presus de toate supărat pe mine. Pentru că acum nu mai este cale de întoarcere. Şi o să fiu sincer: unei părţi din mine i-ar fi plăcut să coboare podul în loc să-i dea foc. Nu-mi dau seama dacă şi tu simţi la fel, cred că timpul ne-o va spune. Oh, apropo, nu vin în staţia Union din St. Louis. Şi nici n-o să-mi arunc telefonul, pentru că ştii ceva? Este unul dintre puţinele lucruri care mi-au mai rămas.

Aşa începe noua mea viaţă: în patul suprapus unde dormea fratele lui Joe, Max, înainte să plece la şcoala aia de petrecăreţi, fără să se mai uite vreodată înapoi. Şi cu Darren în arest sau poate că nu-i în arest. Pentru o vreme, Terrence mi-a dat mesaje din cinci în cinci minute, întrebându-mă dacă sunt bine, iar eu i-am răspuns din şase în şase minute, spunându-i că mda, sunt bine. Fiindcă — de unde aş putea, oare, să încep explicaţiile? Acum Terrence doarme, Joe doarme şi el, tu dormi în vreo încăpere pe care nu mi-o pot imagina, poate cu cineva pe care nu mi-l pot imagina. Este foarte târziu şi nu sunt sigur nici măcar ce altceva ţi-aş mai putea spune. Acum ştii că nu vin. Dar uite care e treaba: coarda nu a fost tăiată. Podul dintre noi nu a ars, pentru

că cine pana mea să fabrice poduri din materiale inflamabile? Am petrecut mult prea mult timp punând pietrele alea la locul lor, sora mea. Ai primit o a doua şansă să fii sinceră cu mine. Vreau să spun, cu adevărat sinceră. Te cred când zici că-ţi făceai griji pentru anumite lucruri. Dar nu te cred când faci să pară că grijile astea sunt singurul motiv pentru care ai plecat. Dacă e să facem asta — dacă e să începem o viaţă nouă —, trebuie s-o facem ca lumea. Crede-mă, o parte din mine vrea să plece spre tine, vrea să stea pe locul pasagerului în călătoria ta, oricare ar fi aia. Dar nu sunt sigur că asta ar trebui să fac. Pentru că ai dreptate: nu te pricepi defel să faci două lucruri deodată, iar când o să ai ceva de făcut, n-o să-ţi fie mai uşor dacă va trebui să mă susţii şi pe mine. Şi dacă vin la tine şi o dai în bară, n-o să pot trece niciodată peste asta. Aşa că tu fă ce trebuie să faci, iar eu o să fac aici ce trebuie să fac. Mai este şi faptul că nu pot să renunţ la şcoală, pur şi simplu. Nu pot să-l părăsesc pe Terrence, pur şi simplu. Nu pot să las în urmă tot ce am cunoscut vreodată, pur şi simplu. I-am părăsit pe mama şi pe Darren. Irevocabil. Dar nu sunt gata să plec şi de aici, mai ales pentru că nu mi-ai spus absolut nimic despre locul unde plec şi despre ce-o să fac acolo.

Am început să scriu acest e-mail mult mai furios pe tine decât sunt acum. Chiar aş vrea să fi fost aici şi să vezi faţa lui Darren când a venit poliţia, cum şi-a dat seama în ce rahat este. (Ah, şi nici nu mi-a rupt braţul… n-am decât nişte vânătăi. Cred că poliţiştii erau prea concentraţi să-l scoată pe Darren de acolo şi nu au mai fost atenţi şi la mine. Iar eu şi Joe n-am prea rămas să tândălim prin zonă, ca să vorbim cu ei. Era o mulţime de oameni dornici să fie martori.)

E momentul să-mi spui ce faci, cum e viaţa ta acum. Chiar dacă nu vrei să-mi zici unde ai plecat… O să-ţi dau (deocamdată) un permis pentru discuţiile despre trecut, cât timp îmi spui ceva despre prezent. Nu voi dezvălui nimănui — ar trebui să ştii deja asta. Şi nici n-o să te trezeşti cu mine acolo — şi asta ar trebui s-o ştii deja. Dar dacă tot e să începem nişte vieţi noi, cel puţin hai să ne împărtăşim unul altuia lucruri despre ele. Şi dacă treaba se împute pe aici, ştiu spre ce gară să mă îndrept.

N-am făcut nimic din toate astea ca să te îngrijorezi. Nu a fost vorba despre tine şi, cu toate că plecarea ta ar putea reprezenta o cauză indirectă a evenimentelor care au condus la spectacolul de la cinema, cred că ele s-ar fi

petrecut oricum, şi dacă ai fi rămas. Furia din ambele tabere nu aştepta decât un pretext. Nu-ţi spun asta ca să-ţi faci şi mai multe griji. Mai presus de orice, aş vrea să-ţi faci cât mai puţine griji pentru mine. Am scăpat de acolo. O să văd eu cum merg mai departe.

Între timp, şcoala va fi fooooarte interesantă mâine… şi prin „mâine“ înţeleg peste trei ore.

Al tău (proaspăt eliberat SAU total terminat) frate,

Ezra

Subiect: Sfinte Sisoe, Ez.

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 11 aprilie, 11:34 CST

Oh, Ez. Viața mea nu-i mai importantă decât a ta. Nu pricepi? Pentru multă vreme, viața mea a fost cel mai puțin important lucru.

Dacă e să judec drept, nu pot să dau complet vina pentru asta pe mama și pe Darren. (Mă rog, poate pe Darren, da.) A avut și ea momentele ei bune, nu? Nu-mi amintesc greșit, nu? Ca atunci când mi-a venit pentru prima dată ciclul și m-am umplut de sânge pe blugi, iar Darren a făcut o criză, pe motiv că „banii nu cresc în copac“ (de parcă aș fi făcut-o dinadins), iar mama m-a dus la baie și mi-a spus că e bărbat, săracul, și nu poate înțelege. „Mă descurc eu cu Darren“, a spus ea, apoi s-a dus la băcănie și mi-a cumpărat prăjitura favorită — „Vis de zmeură“, care era ceva gen optzeci la sută glazură, prăjitura aia pe care n-o primeam decât de ziua mea.

A mai fost și excursia aia în care am mers doar tu, eu și mama. Era în era ÎD, Înainte de Darren, și timp de cinci ani fericiți am fost doar noi trei, când ne urcam în mașină și ne duceam la plajă. Undeva, în Caroline[4]. Îmi amintesc de nisipul alb și dunele înverzite, pe când adunam cochilii de arici-de-mare. Mama îi spăla bine, până îi albea, iar noaptea ne urcam la ea în pat; eu citeam cu voce tare Coraline[5], până când adormeam cu toții, unul câte unul, și înainte de plecarea înapoi, spre casă ea ne spunea că ne iubește și să nu uităm asta niciodată.

Nu inventez treaba asta, nu? Dacă inventez, nu-mi spune.

Dar chiar și atunci, chiar și în cele mai bune momente, n-am simțit niciodată că viața mea era importantă. Pentru tine și pentru mine, poate. Dar nu și

pentru altcineva. Nici măcar pentru mama, nici măcar când eram doar eu și mama, înainte de a veni tu pe lume, înainte de Darren. Pentru că am știut dintotdeauna că îi stăteam cumva în drum. Nu doar fiindcă mi-a și spus-o o dată. Ci pentru că am simțit-o.

Știi de câte ori am vrut să fac ce ai făcut tu? Să aprind un chibrit, pur și simplu. Puf. La revedere, mamă. La revedere, Darren. La revedere, casă.

Cred că, într-un fel, asta am și făcut plecând. Cred că, într-un fel, asta am făcut amândoi.

[4] Carolina de Nord și Carolina de Sud (N.t.)

[5] Roman fantastic pentru copii, scris de Neil Gaiman. A apărut în limba română cu titlul Coraline, traducere din engleză de Florentina Hojbotă, Editura Arthur, București, 2018. (N.t.)

Subiect: noua mea viaţă

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 11 aprilie, 11:46 CST

În prima mea noapte aici, am dormit în preajma Muzeului de Artă din St. Louis, care se află într-o zonă numită „Dealul“. M-a făcut să mă simt în siguranţă faptul că eram în apropierea tuturor acelor lucrări artistice nepreţuite; gen, cu tot sistemul ăla de securitate stupid de costisitor, nu mi se putea întâmpla nimic cât timp rămâneam în zonă. Nu că eu aş fi vreo lucrare artistică deosebită, dar sunt singura pe care o deţin. În timpul zilei am mers o grămadă, încercând să cunosc oraşul. Am decis că cel mai mult îmi place cartierul Dealul. Este înţesat cu pieţe italieneşti, restaurante italieneşti şi biserici catolice pe care flutură drapelul Italiei, şi are căsuţe cu un etaj sau două, cu nişte grădini minuscule. Aerul de aici miroase ca la Mario’s Good Family Food — călduţ şi plin de arome de mirodenii —, doar că îţi plouă şi mai tare în gură. (Îţi aminteşti când ne strecuram în bucătăria lor şi furam o pungă întreagă de grisine, pe care o ascundeam în garaj? Şi mâncam din ele două săptămâni întregi, fără ca mama să ne prindă vreodată?) (Inserează aici un râs diavolesc.) Am găsit un hostel în cartier, dar costă 30 de dolari pe noapte şi e aglomerat rău, şi tu ştii că nu pot să dorm bine cu oameni prin preajmă. Nici cu Sloane. Nici măcar cu Joe. Tu eşti singurul lângă care dorm, Ez. Când erai mic şi convins că în dulapul tău locuieşte însuşi Bigfoot[6], mă întindeam pe covor, lângă patul tău, şi rămâneam trează cât de mult puteam, doar ca să mă asigur că te simţi în siguranţă. Dar de fiecare dată, la un moment dat, aţipeam şi eu. Alea sunt singurele dăţi când îmi amintesc să fi visat frumos, nopţile când dormeam pe jos în camera ta. Fiindcă simţeam că fac un lucru bun şi lipsit de egoism, de parcă îmi găsisem cumva chemarea: să ţin monştrii la distanţă de frăţiorul meu. Îmi doresc să fi fost mai bună la treaba asta.

În fine. Dacă e nevoie, mă pot întoarce la Muzeul de artă, unde e liber și liniște și unde cerul nopții are atât de multe stele, încât n-aș ști în ruptul capului ce să fac cu ele. Așa că sunt bine. Tu ești cel pentru care îmi fac griji.

[6] Creatură imaginară, asemănătoare cu o gorilă, despre care se spune că ar trăi în pădurile din America de Nord, devenită personaj al multor legende și povești de groază. (N.t.)

Subiect: mai multe

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 11 aprilie, 12:31 CST

Cum e viața mea acum

Există singurătate. Și vină. Și îngrijorarea pentru ce ți-am făcut. Există frică în legătură cu ce urmează și ce voi face și ce va trebui să fac pentru a mă întoarce acasă — o casă fără tine — cu coada între picioare, milogindu-mă de mama și de Darren să mă ierte, cu promisiunea că o să fiu de-acum înainte fată bună, pe vecie — amin. Există în străfundul minții mele o îndoială mare, grasă și sâcâitoare, care-mi zice: NU POȚI FACE ASTA. O SĂ DAI GREȘ. MEREU O SĂ DAI GREȘ, INDIFERENT CE-O SĂ FACI, PENTRU CĂ AȘA EȘTI TU. EȘTI O RATATĂ. EȘTI UN EȘEC. EȘTI UN NIMIC.

Încerc să n-o ascult, dar când cineva îți spune de suficiente ori toate lucrurile alea, nu poți rezista. Pentru că, dacă vocile acelea vorbesc destul de tare și destul de des, devin singurele pe care le mai auzi. Încerc să-mi amintesc mie însemi că asta nu este îndoiala mea, ci a lor. În special a lui Darren, căci el a sădit-o acolo. Înainte să apară el, m-am îndoit vreodată de mine însămi? Înainte ca mama să cadă sub influența lui și să-și uite și ultima fărâmă de instinct matern pe care a avut-o vreodată? Nu-mi amintesc, fiindcă a trecut atât de mult de-atunci. Tu îți amintești? Gen, am crezut vreodată în noi înșine, am crezut cu adevărat în noi înșine? Poate că nu e corect să te bag în aceeași oală cu mine, așa că o să reformulez: oare am crezut vreodată cu adevărat în mine însămi, fără să mă opresc din drum din cauza grijilor sau pentru a juca rolul avocatului diavolului ori ca să-mi spun: Nu poți face asta, Bea. Nu ești destul de deșteaptă, destul de curajoasă, destul de simpatică, destul de

drăguță, destul de amuzantă, destul de destul?

Acum, când îndoiala asta mare și grasă devine mult prea gălăgioasă în creierul meu, spun: DU-TE DE-AICI, ÎNDOIALĂ. DU-TE SAU O SĂ-ȚI DAU FOC, PENTRU CĂ SE VEDE TREABA CĂ ARUNCATUL LUCRURILOR ÎN FOC ESTE CEEA CE FUNCȚIONEAZĂ ÎN FAMILIA ASTA, IAR EU O SĂ TE ARD PÂNĂ LA TEMELII, CA PE O CASĂ.

Și încetez să mai ascult de altcineva în afară de mine.

Pentru că uite care e treaba cu viața mea de acum: sunt liberă.

Liberă.

În caz că nu recunoști cuvântul, iată ce înseamnă: pot fi orice. Oricine. Câteodată sunt Bea. Câteodată sunt Veronica. Sau Kelsey. Sau Claire. Sau Pippa. Sau Nu Sunt Deloc Cineva Anume. Sunt liberă s-o dau de gard fără cineva care să-mi scoată mereu ochii cu asta sau să-mi spună Pur și simplu așa e Bea, mereu o dă de gard. Fără cineva care să-mi spună Vezi asta? Vezi ce-ai făcut? Așa faci mereu. De ce ar trebui să ne așteptăm la vreun rezultat de la una ca tine, când nu faci decât să dezamăgești pe toată lumea? Pot să dau rateuri în absolut tot ce fac, nimeni n-o să vadă în afară de mine, și știi ceva? Uite că nu se termină lumea din cauza asta. Își vede de drumul ei și așa fac și eu.

De asemenea sunt liberă să fac lucrurile așa cum trebuie, ba chiar să le fac bine de tot fără cineva care să facă prea mult caz de asta, fiindcă nu-ți stă deloc în fire și e cu totul surprinzător. Sunt liberă să fac ce vreau, când vreau și nu e nimeni care să mă judece sau să-mi spună că nu pot, că nu trebuie, că n-o să-mi iasă, că mai bine nu sau orice altceva. Sunt speriată de moarte. Dar sunt, deopotrivă, mai curajoasă ca oricând.

Și uite, încă ceva. Pot să dorm ziua și să stau trează toată noaptea. Știi cât de mult iubesc noaptea. Întunericul. Stelele. Casele cu luminile aprinse înăuntru. În întuneric, totul e curat, tăcut și liniștit. Nu poți vedea toată mizeria, gunoiul și cicatricile de peste tot, de pe orice, de pe oricine. Atât de multe cicatrici. Noaptea e curată. Noaptea e sigură. Așa că stau trează și mă prefac că așa arată lumea tot timpul.

Și încă ceva. Sunt deșteaptă. Bine, mereu am știut asta, dar există o deșteptăciune de genul Sunt prea deșteaptă ca să învăț, fiindcă școala mă plictisește și o deșteptăciune de genul Supraviețuiesc zi cu zi într-o lume mare și rea, datorită mie însămi și nimănui altcuiva, sunt încă aici și nimeni n-o să-mi facă rău, pentru că n-o să mai las pe nimeni să-mi mai facă rău vreodată. Ei bine, ce crezi? Eu am din amândouă, doar că n-am știut niciodată că sunt mai degrabă al doilea tip, pentru că, potrivit celor de acasă (incluzând cam pe toată lumea, în afară de tine), sunt O RATATĂ, UN EȘEC, UN NIMIC.

Este uimitor câte poți învăța despre tine când scapi de sceptici. (Iar aici intră Sloane, dar poate că nu și Joe. Bietul Joe, care se va simți întotdeauna așa cum îi spun ceilalți să se simtă și care nu va gândi sau simți niciodată ceva de unul singur.)

Și mai e încă un lucru, ultimul, fiindcă deja te-am copleșit cu toate. Așa cum probabil îți poți da seama, tot nu vreau să fiu găsită, așa că imediat ce termin de scris acest e-mail, o să mai trec de o sută de ori peste el, ca să mă asigur că n-am spus prea multe.

Dar îți datoram asta.

Așa că uite.

În această nouă viață, cea pe care o caut cu disperare, am o șansă să fiu iubită. Eu. Cea de neiubit, imposibil de plăcut, teribila de mine. Arțăgoasa Bea. Dificila Bea. Soiul rău Bea.

Imaginează-ți.

Nu cu genul de iubire pe care ni l-a oferit mama, iubirea aia care abia dacă a fost iubire. Și nici genul de iubire trăită cu Joe. S-a întâmplat să fie Joe, pentru că era previzibil, era drăgălaș, era plicticos și era sigur într-un fel în care nu mai cunoscusem siguranța. Apoi a avut accidentul și am fost drăguță cu el — cum aș fi putut să nu fiu? Ești obligat, cumva, să fii drăguț cu o persoană care tocmai a avut un accident. Nu aveam cum să mă despart de el, nu atunci, nu după aia. N-am avut de ales. Doar dacă încetam să mă mai aflu acolo, cu totul.

Nu mă simt aiurea față de mama, dar mă simt aiurea față de Joe. Nu suficient de aiurea încât să rămân, evident, aiurea totuși.

Există un om care va rămâne fără nume (deocamdată) și care seamănă mult cu mine, dar este totodată și mai bun decât mine în absolut toate privințele. Și mă face să simt că pot să fac orice.

Aproape că a redus la tăcere îndoiala. Aproape.

Este și amuzant, și serios.

Și deștept — mai deștept decât mine, poate chiar mai deștept și decât tine.

Este și ciudat — mai ciudat decât mine, poate chiar mai ciudat și decât tine. Gen e superstițios în legătură cu pisica neagră și cu 11:11, și nu face viraje la stânga. E în stare să conducă kilometri întregi abătându-se de la ruta normală, ca să ajungă unde are treabă. Și nu ridică niciodată de jos o monedă ca să-i poarte noroc[7], le lasă pe toate pentru ceilalți, iar dacă vede un bănuț cu fața în jos îl întoarce, ca să fie norocos. Ceea ce e minunat, dar este totodată și ciudat.

Însă el știe că e ciudat și că și eu sunt ciudată și că toată lumea e ciudată undeva, în adâncul sufletului, chiar dacă oamenii pretind că nu-s așa, iar asta e în regulă. Nu vrea să mă schimbe.

Mă face să mă simt posibilă.

Îți amintești când Sloane și cu mine citeam Metamorfoza pentru ora bătrânei doamne Nadel? Cartea aia scrisă de Kafka despre un comis-voiajor care s-a trezit într-o zi în corp de insectă? Și a stat în liniște în camera lui, devenind o povară enormă pentru familie (pentru că, hei, era o INSECTĂ URIAȘĂ!), iar sora lui mai mică a trebuit să se ducă să muncească pentru a susține familia și îl doreau cu toții mort? Și, când CHIAR a murit, au fost cu toții recunoscători și ușurați, pentru că, normal, CINE AR VREA DREPT FIU O INSECTĂ?

Ei bine, așa mă simțeam și eu acasă — precum Gregor Samsa, gândacul uriaș, monstruos, pe care nu-l voia nimeni. Dar acum, plecată departe de toate, este ca și cum m-aș fi transformat în acel Eu care vreau să fiu.

Un Eu căruia se pare că-i place să scrie scrisori lungi-în-stilul-Ezra, dar acum, cel puțin, știi de ce am fugit. Doar că-mi place să cred că nu-i vorba atât despre a fugi, cât despre a fugi undeva, chiar dacă e vorba O GRĂMADĂ și despre a fugi de ceva (și nu mă refer doar la mama și la Darren). Eu fug spre viață, spre libertate și spre mine însămi.

Ceea ce îmi doresc pentru tine, Ez, mai mult decât orice, sunt toate aceste lucruri. Viața, libertatea și propria ta metamorfoză în tine. Zici că acum te-ai eliberat. Dar așa este, oare?

Scrie-mi și tu și spune-mi cum e la școală. Promit să citesc. Promit să răspund. Pentru că tu meriți să nu renunț la tine, iar eu se pare că am renunțat la toți ceilalți, dar la tine nu voi renunța. Chiar și când n-am crezut în mine, am crezut în tine. Singurul meu regret în ceea ce privește plecarea este că nu te-am târât după mine.

Cu drag,

Sora ta, Gregor Samsa

P.S. Cred că-i datorez mulțumiri lui Joe pentru că-l găzduiește pe frățiorul meu. Dacă nu poți fi aici sau împreună cu Terrence, mi-aș dori mai degrabă să fii la Joe decât acasă. Te rog doar să faci ceva pentru mine: ai grijă.

[7] Superstiție care spune că ai noroc dacă găsești pe jos un bănuț; uneori, bănuțul trebuie ridicat doar dacă e găsit cu „fața“ în sus, alteori trebuie dat mai departe chiar în aceeași zi, ca să aducă noroc. (N.t.)

Subiect: Ce? Cine?

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: joi, 11 aprilie, 13:48 EST

Știi cum e când îți dai seama că un lucru e pe cale să devină suprarealist — poate nu ca suprarealismul din Metamorfoza, ci un suprarealism care ține de viața reală — și apoi, când ajungi în momentul de care ți-era frică și este de o sută de ori mai ciudat decât ți-ai imaginat că va fi?

Ei bine, așa a fost azi la școală. Sunt un soi de celebritate, dar în felul ăla în care devin oamenii celebrități în liceu, de exemplu când ești cleptoman sau victima unei crime. Doar că eu nu sunt delincvent și încă trăiesc. În săptămâna care a trecut mi s-a părut că toți cei cu care m-am întâlnit m-au văzut ca pe fratele tău. Acum mă văd ca pe mine însumi sau poate ca pe fiul posibilului-pistolar-nebun-de-la-cinema.

Și, în timp ce se petrec toate astea, știi la ce mă tot gândesc?

La tipul ăla al tău. Bărbatul misterios.

Pe bune?

Ce. Mama. Dracului?

Nu înțeleg nimic. Adică, spune-mi, cum poți fi liberă dacă urmezi pe cineva?

Rahat. Vin unii încoace.

Subiect: Cine? Ce?

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: vineri, 12 aprilie, 01:34 EST

Cred că Joe începe să bănuiască faptul că nu-i spun adevărul.

Acum sunt chiar în curtea din spate, la el acasă. L-am tot aşteptat să adoarmă, dar nu s-a dus la culcare. Aşa că în cele din urmă i-am spus că ies ca să vorbesc cu Terrence. Iar Joe a zis ceva de genul: „De ce nu poţi să vorbeşti cu Terrence aici?“ Singurul lucru la care m-am putut gândi a fost „E ceva personal“, chestie care m-a făcut să par un puber de zece ani cu o aiureală de secret, totodată şi cam nerecunoscător, pentru că Joe mi-a luat apărarea chiar şi atunci când nu avea prea multe motive s-o facă. Mai este ceva ce-am observat: ori de câte ori mi se luminează telefonul la primirea unui mesaj, el se uită la ecran. Vrea să vadă de la cine e. Aşa că încerc să-mi ţin telefonul în buzunar.

În fine, acum e sus, gândindu-se cine ştie la ce. Mă îngrijorează că mâine ar putea să-i ceară detalii lui Terrence — De ce a trebuit să vorbeşti cu Ezra aşa târziu? Ce nu mai putea aştepta şase ore, până când vă vedeaţi la şcoală? Terrence o să mă acopere, dar o să-mi şi ceară socoteală. Habar n-am ce să-i îndrug.

Nu mi-o lua în nume de rău, dar cum reuşeşti să minţi atâţia oameni deodată? Cum poţi face asta fără să începi să crezi că tot ce eşti reprezintă o minciună?

N-am terminat să-ţi zic despre şcoală. Ştii cine a venit la mine în pauza de prânz? Jessica Wei. Îţi aduci aminte de Jessica? Eram prieten cu ea în şcoala primară. Şi de atunci am rămas prieteni-şi-nu-prea. S-a îndreptat spre mine împreună cu fetele alea care-o urmează peste tot — Serena şi Taz —, s-a

oprit în fața mea și m-a întrebat direct ce s-a întâmplat noaptea trecută. A fost ciudat, pentru că mi-am dat seama că n-o face pentru bârfe, ca preferata ta, Lisa Palmer. Dar nici pentru că ar fi fost cine știe ce îngrijorată. Gen, nu m-a întrebat dacă sunt bine. Mi-a pus întrebarea aia pentru că voia să știe răspunsul… iar eu eram singura persoană care i-l putea oferi.

Am simțit cum regulile obișnuite încearcă să blocheze acest răspuns. Nu, nu reguli. Porunci. Dacă acasă se întâmplă ceva rău, n-aveți voie să spuneți nimănui care nu e din familie. Mila este mai rea decât suferința, stânjeneala este mai rea decât ajutorul. Și dacă oamenii te tratează ca pe un rahat, tot trebuie să le fii loial. Tot trebuie să le acorzi prezumția de nevinovăție potrivit căreia ești, de fapt, un rahat și meriți să fii tratat așa cum o fac ei.

Înțelegi ce vreau să zic.

Poate că nu ne-am transformat noi în insecte, dar am fost mereu atenționați despre cât de ușor se poate călca pe noi.

Dar gata, până aici. Asta am decis în momentul acela, când poruncile au început să urle. Gata. Până aici.

Așa că i-am spus Jessicăi: „Tatăl meu vitreg e un ticălos nenorocit și a găsit o metodă prin care să arate lumii întregi chestia asta“.

M-am uitat la Serena și am zis: „Singura surpriză a fost că, de obicei, când vrea să-și verse furia, se consideră el însuși o armă suficientă, așa încât nu mai are nevoie de pistol“.

M-am întors spre Taz și am încheiat: „Ca să fiu corect față de el, recunosc că eu am încercat să dau foc la casă. Dar ca să fiu corect față de mine, merita mult mai rău de-atât“.

M-am gândit că vor pleca. M-am gândit că vor râde. M-am gândit că-și vor scoate telefoanele și-mi vor cere să mai spun totul încă o dată, ca să trimită filmarea și prietenelor lor.

Nu-mi păsa.

Dar știi ce s-a întâmplat după aceea? Înainte să-mi dau seama ce se petrece, Jessica m-a îmbrățișat. Fără să spună o vorbă. Doar m-a strâns în brațe, în timp ce Serena și Taz, pe care abia dacă le cunosc, aruncau priviri aprobatoare. Apoi Jessica s-a tras înapoi și a spus: „O să fie bine“. Ceea ce nu-i adevărat, dar este un lucru pe care-l spun oamenii când își doresc să fie bine.

Crezi că știa deja despre situația oribilă din familia noastră? Crezi că știu și ceilalți? Eu credeam că ne-am prefăcut foarte bine. Mama vorbește cu doamnele de la supermarket de parcă viața ei a fost făcută numai din cupoane fără număr și deserturi gratuite. Darren vine la meciurile mele de fotbal și ne susține din tribune. Ceilalți tați îl plac. Ce a văzut Jessica Wei?

Noi am crezut că am ridicat un zid în jurul poveștii noastre. Dar dacă zidul are ferestre?

Ce-aș fi putut să-i spun Jessicăi în momentul acela, în care chiar îi păsa? I-am spus că sunt bine, că am găsit un loc unde să stau.

Ea mi-a zis că se duceau să mănânce de prânz și m-a întrebat dacă vreau să stau cu ele.

Aproape că am pierdut șirul. Bea, chestia asta e așa de stranie. Nu știu cum e să ai asemenea vizibilitate.

I-am mulțumit, dar mâncasem deja de prânz. (Minciună.) Momentul a părut suficient de solemn încât să îngaim ceva. Nu eram pregătit pentru o conversație.

Au plecat. Aș fi putut să-ți mai scriu ceva, dar am preferat să dau de Terrence. I-am spus că trebuie să-i vorbesc, că am să-i spun niște lucruri… și apoi, după școală, am mers în pădure și i-am zis că trebuie să mă duc acasă, să văd dacă mama și Darren sunt acolo, iar dacă nu sunt, să-mi iau niște lucruri. I-am spus și că nu pot face singur asta.

Știi ce simt pentru Terrence. Știi cât de dulce e, până într-acolo încât uneori este enervant, iar alteori extraordinar de intimidant. Știi că nu am crezut că vom fi împreună mai mult de două săptămâni, iar relația noastră a durat șapte

luni. A fost mereu acolo pentru mine, dar asta era cu totul altceva. A fost mereu acolo pentru mine, dar nu i-am cerut niciodată s-o facă. N-am admis niciodată — mai puțin la un nivel superficial, social — că am nevoie de el.

A fost de acord să mă însoțească. Bineînțeles că a fost de acord. Și, pe drum, i-am spus ce se petrecuse noaptea trecută. Am făcut de unul singur o sesiune de întrebări și răspunsuri, pentru că știam că el nu mă va chestiona cu aceeași ferocitate cu care aș face-o eu. Am răsucit întrebările tot mai mult spre trecut, iar răspunsurile au devenit tot mai dificile, pe măsură ce ne apropiam de sursă.

Ce s-a întâmplat la cinema? m-am întrebat.

I-am spus.

Cum ai ajuns aici?

I-am spus.

De ce fugeai de acasă?

I-am spus.

De ce ai aruncat șervețelele în foc?

De ce ai fugit în bucătărie?

De ce te-a lovit maică-ta?

Ce i-ai spus maică-tii?

I-am spus.

De ce nu te iubește maică-ta?

Aici lucrurile au devenit ciudate, pentru că n-am știut de ce m-am întrebat una ca asta și n-am știut nici care va fi răspunsul meu până când n-am spus-o.

— Mă iubește. Doar că nu mă iubește destul.

De aceea a plecat Bea?

— Nu. Probabil că a contat şi asta. Dar nu, nu cred.

Eram la câteva case de casa noastră. Cât am pus întrebările în ordine cronologică inversă, am şi mers cu spatele. Nici nu mi-am dat seama de asta, până n-am ajuns.

— Mă duc să verific, a spus Terrence.

Am dat din cap.

Apoi am încercat să mă ascund, pentru eventualitatea în care mama sau Darren ar fi trecut cu maşina pe stradă. (Din câte ştiu, Darren este încă în puşcărie. Dar n-aş conta pe asta.) M-am simţit ca un hoţ în propriul cartier. Terrence s-a întors în câteva minute şi mi-a spus că maşina mamei era acolo. I s-a părut şi că a văzut-o pe fereastra de la bucătărie.

Am abandonat planul. Nu vreau s-o văd. Chiar dacă nemernicul ăla este încă arestat.

Terrence nu m-a contrazis. Ne-am întors la el acasă. Părinţii lui nu erau acolo — taică-său nu se întorsese de la serviciu, iar maică-sa se dusese la o întâlnire a Grupului de Acţiune al Femeilor de Culoare. În mod normal, o casă pustie ar fi fost o invitaţie pentru o giugiuleală ca lumea. Dar când ne-am cuibărit unul lângă altul, la el în cameră, ceva a părut diferit. Până acum, când ne îmbrăţişam simţeam o anumită siguranţă, ştiam că suntem meniţi să fim împreună şi ne-o dovedeam cât de mult puteam. Dar acum? Erau îmbrăţişări ale nesiguranţei. Nesiguranţei mele. Terrence m-a întrebat unele lucruri — cât o să mai stau la Joe? Voiam să discute cu părinţii lui, să stau la ei? Şi i-am răspuns. Dar cel mai mult am căzut pradă propriilor noastre gânduri, în cea mai mare parte a lor de neîmpărtăşit.

Am luat cina acolo, după ce au ajuns şi ai lui acasă. N-au spus nimic despre Darren, făcându-mă să cred că fie sunt incredibil de politicoşi, fie sunt complet străini de ce se petrece în oraşul nostru. (Bineînţeles, tatăl lui Terrence încă mă mai consideră „prietenul special“ al fiului său, aşa că ignoranţa lor nu-i chiar atât de şocantă.)

Apoi m-am întors acasă la Joe. Ne-am jucat nişte jocuri video. N-am vorbit, iar el n-a făcut decât să se uite la telefonul meu de fiecare dată când am primit un mesaj, fără să-şi pună problema că l-am văzut.

Acum sunt în curtea din spate. A trecut de mult de miezul nopţii, într-o zi cu şcoală — crezi c-o să fiu pedepsit?

Ştiu că ar trebui să merg la culcare. Dar, înainte de asta, este o întrebare la care trebuie să răspund.

Ai întrebat dacă am crezut vreodată în noi. Şi, Bea… Cred că răspunsul este „da“. Dar care e chestia ciudată? Cred că am crezut în noi mai mult atunci când ne prefăceam că suntem altcineva. Iron Man şi Black Widow. Han Solo şi Chewbacca. Suntem mari prefăcuţi — apărători ai curţii din spate, gardieni ai liniştii din camera de recreere. Când ieşeam din propria poveste şi intram în povestea altora, eram puştii ăia veseli, entuziasmaţi, neînfricaţi. Poate că o vedeam aşa fiindcă eram cel mai mic. Poate că-mi făceai tu pe plac. Nu ştiu dacă asta contează şi nu ştiu dacă e real. Dacă atunci când tu şi cu mine ne prefăceam că salvăm lumea, eu chiar credeam cu adevărat că suntem capabili de asta.

Lucrul ăsta a fost al nostru. N-am avut prea multe, în afara faptului că ne-am avut unul pe altul. Dar lucrul ăsta a fost al nostru.

Mai scrie-mi, şi repede.

Ezra

Subiect: Marii Prefăcuţi

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: sâmbătă, 13 aprilie, 18:52 CST

Dragă Ez,

Deci cum e să fii popular?

Sau ar trebui să spun celebru?

În orice caz, mă bucur să aflu că oamenii se poartă frumos, cel puţin deocamdată.

Îţi aminteşti când, acum câţiva ani, Jessica Wei a lipsit de la şcoală cam o lună întreagă? Din cauză că frate-său i-a rupt maxilarul. (Mi se pare că ea a dat vina pe antrenamentele de la gimnastică, dar nu alea au fost de vină. El. I-a. Rupt. Maxilarul.) Au trebuit să-l trimită undeva, la o şcoală de corecţie, fiindcă le era tuturor frică de el. Cel puţin astea au fost zvonurile. Aşa că Jessica are vederea aia specială cu raze X care-i permite să ochească un oropsit, oricât ar încerca el s-o ascundă. (Iar noi suntem buni la ascuns chestii. A trebuit să fim.)

Joe este un băgăcios. Ştiu că este îngrijorat, că-i e dor de mine şi bla bla bla. Nu vreau să sune lipsit de inimă, dar mereu a fost băgăcios, chiar şi când eram eu acolo. Nu te poate lăsa în pace, pur şi simplu. Trebuia să ştie el totul. Şi era peste tot. Voia să facem totul împreună şi poate că a fost drăguţ la început, dar după o vreme n-am mai putut să respir. La început a fost ca o pătură caldă şi confortabilă, dar apoi pătura asta începe să se înfăşoare de la sine tot mai strâns şi mai strâns în jurul corpului tău şi nu doar în jurul

corpului, ci și în jurul gâtului și al capului și pe toată nenorocita ta de față, iar pătura se lipește de tine și se strânge tare, ca o a doua piele, așa încât, înainte să-ți dai seama, simți că o să te prăbușești ucis de strânsoarea aia, incapabil să respiri. Așa de băgăcios este.

Pe de altă parte, Terrence este soi bun. Știu că uneori te irită, dar, serios vorbind, este un om decent și bun, și amândoi știm că asemenea oameni sunt greu de găsit. Lasă-l să știe și el câte ceva. Îi poți spune că ai primit vești de la mine, că primești în continuare vești de la mine, dar atât, nimic mai mult. Apoi fă-l să jure pe viața lui că n-o să sufle nimănui o vorbă.

Cum poți să minți atâția oameni deodată? O faci pentru că n-ai de ales, pentru că asta e tot ce știi să faci și pentru că toată viața ta n-ai făcut decât să minți. Din clipa în care a apărut Darren, am devenit amândoi mincinoși. De fapt, dinainte de asta. Am devenit mincinoși când a plecat tata, chiar dacă eu eram prea mică să-mi amintesc, iar tu nici măcar nu te născuseși. În secunda în care a dispărut el, mama a început să ne spună că tata nu ne-a mai vrut. Și singurul lucru pe care l-am putut face a fost s-o credem, iar mai târziu le-am spus tuturor că tata a murit într-un incendiu (ironic, nu?), încercând să salveze o familie de cinci persoane. De ce un incendiu? Nu știu. De ce o familie de cinci persoane? Pentru că ne-am gândit că sună drăguț. O mamă, un tată, trei copii. Totul normal și simplu, în afară de incendiul imaginar. Păreau atât de fericiți, încât a trebuit să le oferim ceva nasol, chiar dacă tata — cel puțin acea versiune a lui — a murit ca să-i salveze. Așa că, până la urmă, au avut parte de un final fericit, chiar dacă noi nu.

Mama a fost mincinoasa numărul unu. Noi de la ea am învățat.

Dar acum nu mai mint. Nici măcar pe mine însămi, chiar dacă asta e mai dificil.

Trebuie să închid, dar o să revin și atunci o să vorbim și despre mine.

Cu drag,

Bea

P.S. Da, am fost mari prefăcuţi. Am salvat lumea iar şi iar, pentru că a trebuit s-o facem.

Subiect: o zi din viața Beei

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: duminică, 14 aprilie, 11:47 CST

Mă duc pe jos la magazinul de la capătul străzii. Este o prăvălie italienească, bineînțeles, așezată pe Deal, care miroase a oțet dulce și a usturoi. În spatele tejghelei lungi de lemn lucrează un bărbat care pare să fi fost aici din ziua deschiderii, în 1923. Îl cheamă Franco și are cele mai stufoase sprâncene pe care le-am văzut în viața mea. Prima dată când am intrat în magazin, mi-a aruncat o privire de uliu. A trebuit să mă uit la absolut toate sticlele, borcanele și legumele, pentru că toate sunt minunate, ca niște instrumente dintr-o altă lume. Nu m-am putut gândi decât la un lucru: Oamenii gătesc cu chestiile astea. Oamenii vin aici și pun astea în coșuri, apoi le iau acasă, în locuințele lor drăguțe, în mijlocul familiilor lor drăguțe și gătesc mâncare delicioasă în loc să comande pizza sau să arunce pe masă o cutie de cereale și să strige: „Cina e gata“.

Toată această examinare atentă a stârnit neliniștea lui Franco, de parcă s-ar fi temut că o să fur ceva, dar în loc să mă urmărească prin magazin sau să strige la mine, mi-a spus: „Puștoaico, îți propun o afacere. Tu nu furi de la mine, eu nu fur de la tine“. Eu mi-am zis: Tu te păcălești, prietene, pentru că eu n-am nimic din ce ți-ai dori tu vreodată să furi. În schimb, am spus doar atât: „S-a făcut“.

Așa că acum intru zilnic în magazin. Este singura rutină pe care o am în noua mea viață. Soția lui Franco, Irene, este cea care cumpără totul pentru prăvălie. Are un păr lung, cenușiu, pe care-l strânge în vârful capului, și o mare colecție de cercei cu papagali. Spune că una dintre fiicele ei trăiește în San Diego și îi trimite încontinuu cercei din ăștia, cu toate că lui Irene nu-i plac păsările. Tot ce aud eu este ce mamă bună e, din moment ce poartă cerceii ăia

care nu-i plac, doar pentru că sunt trimişi de fiica ei.

Ieri, Franco m-a lăsat să folosesc computerul de la el din birou. Înainte de asta mă duceam la biblioteca publică, dar azi stau aici, pe un scaun mare de lemn, cu rotile, în timp ce un ventilator de metal, străvechi vâjâie deasupra capului meu. Mai este şi o canapea enormă cu o grămadă de perne şi o pătură roşie, precum şi afişe cu peisaje din Italia înrămate pe pereţi. (Când nu face cumpărături pentru magazin, Irene citeşte cărţi de design interior.) Biroul miroase a mirodenii şi mă simt plină de speranţă. Nu fericită. Încă nu. Dar plină de speranţă. Când a fost ultima dată când ai putut spune aşa ceva?

Apropo, ţi-ar plăcea mult biblioteca. Ştiu că cititul a fost dintotdeauna mai degrabă pasiunea mea, dar ar merita să vezi locul ăsta, Ez. Podele de marmură, ferestre cu arcade, tavane înalte cât coroana copacilor, candelabre aduse parcă direct de la Hogwarts[8]. Câteodată vin aici dimineaţa, aleg un teanc de cărţi şi citesc până la închidere.

Să ne întoarcem la magazinul lui Franco.

Chiar acum, chiar în minutul când scriu aceste cuvinte, stau aici şi respir. Este unul dintre lucrurile pe care le fac în noua mea viaţă. Respir. Astăzi nu mă mai uit peste umăr, speriată că mama şi Darren o să intre aici, pentru că nu există decât o singură uşă, cea care duce spre magazin, şi cu cât sunt mai departe de ei, cu atât mai uşurată mă simt. Cu atât mai uşor respir.

Muzeul de artă nu este departe de aici, dar e suficient de departe ca să nu se afle chiar alături. La fel şi hostelul. Doar pentru situaţia în care cineva m-ar recunoaşte din afişele inexistente cu „Persoană dispărută“ care nu sunt difuzate pe la ştiri. Astea sunt lucrurile la care te gândeşti când fugi de acasă — unde este ieşirea, ce fac dacă intră Darren, o să fiu în stare să fug de propria mea mamă, dacă vine după mine. Şi aşa mai departe. Încă sunt grijulie. Este mai bine să-ţi acoperi urmele, pentru orice eventualitate.

Ştiu că te întrebi cine e Tipul Misterios. TM, de acum înainte. Nu locuieşte cu mine, dar e aici, în oraş. Ar fi ciudat să locuim împreună, pentru că, la drept vorbind, nu l-am văzut încă. Cel puţin, nu în persoană. Dar urmează curând.

Am emoţii? Desigur.

Mi-am întors viaţa cu fundul în sus şi asta parţial datorită lui.

Dar n-aş fi făcut-o dacă n-aş fi crezut că am nevoie s-o fac. Sper că ştii asta. Toate astea nu sunt vreo toană, nici vreo furie de-ale mele sau vreun „duceți-vă dracului“ pentru mama şi Darren.

Rahat.

[8] Școala de vrăjitorie din seria Harry Potter, scrisă de J.K. Rowling. (N.t.)

Subiect: O zi din viața Beei (partea a doua)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: duminică, 14 aprilie, 12:03 CST

Am auzit voci în magazin şi m-am speriat. Surpriză, surpriză, nu era mama, Darren sau poliția venită să caute o fată dispărută de acasă. Era Irene, îndesând pe rafturi noile produse, fluierând ca pentru ea şi zdrăngănind din cerceii cu papagali.

Mă întreb dacă m-ai mai recunoaşte. Zilele astea mă simt mai puţin ca o insectă. Încă semănând cu insecta, dar mă schimb iar într-o formă umană. Am părul diferit şi hainele diferite. Am considerat că ar fi mai bine să mă deghizez un pic, în eventualitatea puţin probabilă că ar începe să mă caute cineva.

Magazinul este deschis până la nouă seara. Aş putea să stau până la închidere sau aş putea să termin mesajul ăsta şi să mă duc la o plimbare pe lângă râu. Ieri am mers la casa lui Scott Joplin[9]; nici nu ţi-ai da seama de toată muzica aia scrisă aici, pentru că arată ca toate celelalte case din jur.

Încep să mă simt cam aşa, gen cum aş ieşi din magazinul ăsta, aş lua-o în sus pe stradă şi apoi în jos pe malul râului sau spre Muzeul de artă şi nimeni nu mi-ar arunca o a doua privire, ci doar ar gândi: Mă întreb de ce pare fata asta aşa plină de speranţă? Poate că cineva va inventa poveşti despre mine. Poate că s-ar întreba încotro mă îndrept şi spre cine, aflat acasă. Poate că m-ar invidia şi şi-ar dori să aibă viaţa mea. Aş putea chiar să le zâmbesc şi să-i salut.

Mâine mă întâlnesc cu TM şi nu ştiu ce să fac până atunci. Mă simt ca un copil, Ez. De parcă aş fi Han Solo din nou. De parcă aş putea într-adevăr să

salvez lumea.

Cu drag,

Bea

[9] Compozitor și pianist de culoare (N.t.)

Subiect: în spatele uşilor închise

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: duminică, 14 aprilie, 13:35 EST

Viaţa ta pare foarte… diferită.

A mea nu pare deloc aşa de diferită.

Va trebui să-mi explici cum e chestia asta cu respiraţia. Cum funcţionează?

Încerc din răsputeri să fiu un oaspete bun şi să nu ascult conversaţiile care au loc în camera de alături. Dar, din moment ce sunt în principal despre mine, este greu să n-o fac. Mă simt ca un rahat, pentru că Joe este acolo împreună cu părinţii lui, explicându-le că n-am altundeva unde să mă duc şi că este datoria lor creştinească să mă lase să stau aici. A pus la bătaie chiar şi Cartea Accidentului şi vorbeşte despre cât l-ai ajutat tu să se recupereze şi cum pot face şi ei măcar atât ca să mă ajute şi pe mine în vremuri dificile. Exact asta este expresia pe care o foloseşte: vremuri dificile. Este mult mai vocal decât ei, aşa că nu le pot auzi răspunsurile. Un lucru e sigur: Joe nu renunţă.

Mă simt ca un rahat, pentru că această calitate a lui — aceea de a nu renunţa — este cea care m-a enervat aşa de tare în ultimele câteva zile. Şi acum iat-o în acţiune, gata să mă salveze de întoarcerea acasă. Ceea ce nu pot, nu pot şi nu pot face.

Categoric înţeleg ce ai vrut să spui despre Joe. Fiecare minut, fiecare secundă înseamnă pentru el vremuri dificile. Nu ne afişăm împreună, dar sunt categoric de părere că mă recrutează să-i fiu aghiotant. Mă gândeam că, din moment ce e weekend, aş putea să dorm până mai târziu, să mă relaxez şi să mă gândesc la chestii. Poate, cine ştie, să respir? Dar în minutul în care s-a

trezit, m-a trezit și pe mine. Știi de ce? Ca să ne jucam jocuri video. Ore întregi. Întotdeauna am considerat că adevăratul rost al jocurilor video este că reprezintă o treabă pe care o poți face de unul singur. Și mi-am imaginat că, dacă n-aș fi acolo, Joe s-ar juca absolut singur. Dar, din moment ce sunt aici, jocurile lui video au devenit un sport social, în care comentează fiecare foc tras, fiecare viață câștigată, fiecare încăpere străbătută. Este atât de fericit că are cu cine să vorbească, încât am încercat să obțin și eu ceva fericire din treaba asta. Dar, Dumnezeule mare, câteodată mi-aș dori un buton de pauză.

Acum le mai cere încă o săptămână — nu poate fi semn bun, dacă încearcă să se tocmească pentru încă șapte zile. Dar, stai — acum le mulțumește. Trebuie să las asta jos, ca să nu-și dea seama că, în ultimele cincisprezece minute, am făcut altceva decât să mă joc Call of Duty.

Subiect: în spatele uşii închise de la baie

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: duminică, 14 aprilie, 13:53 EST

Acum mă ascund în baie.

Iată noutăţile:

Nu-i nicio noutate.

Adică: Joe a revenit în cameră, a ridicat controllerul şi a reluat jocul. Întrebându-mă ce-a ratat. Apoi a început să-mi spună despre momentul ăla când el şi Walter-cel-ciung au câştigat Vietnamul într-o singură după-amiază. Sau ceva de genul ăsta — sincer, nu l-am urmărit. Chestia e că n-a spus nicio vorbă despre conversaţia pe care tocmai o avusese cu ai lui. Eram în cameră când maică-sa îl întrebase dacă pot vorbi o clipă. Ştie şi el asta. Dar presupun că nu vrea să mă îngrijoreze. Dacă a obţinut încă o săptămână, poate consideră că ar putea obţine şi o prelungire. Sau poate îşi vrea aghiotantul pe aproape cât mai mult timp posibil. Nu — asta nu e drept. N-avea de ce să facă toate astea pentru mine. Trebuie să-i arăt mai multă recunoştinţă.

Şi mai trebuie şi să gândesc un Plan B.

Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să-i spun lui Terrence. Am nevoie de el ca să trec prin asta.

Marea întrebare este: cum ies de aici fără să-i rănesc sentimentele lui Joe?

Subiect: ????

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: duminică, 14 aprilie, 18:53 EST

Mama a sunat-o pe mama lui Joe. A fost de parcă numele mamei ar fi acționat ca un fluier pentru câini, iar eu aș fi fost un golden retriever — în secunda în care am auzit-o pe mama lui Joe rostindu-l, convorbirea mi-a captat toată atenția. Am pus pe pauză jocul pe care-l jucam cu Joe; la început a fost confuz, dar am arătat spre bucătărie și a înțeles.

Am ascultat și curând a devenit limpede că mama a sunat ca să-i spună că l-a dat afară din casă pe Darren și că era disperată să mă întorc și să o luăm de la capăt.

GLUMESC. Ce a devenit limpede, de fapt, a fost că mama îi acuza pe cei din familia lui Joe de găzduirea unui fugar și că le cerea să mă trimită înapoi, așa încât să pot fi judecat și executat. Darren fusese eliberat pe cauțiune sau poate că fusese lăsat să plece fără să fie acuzat de ceva — nu-mi dau seama, n-am auzit decât una dintre părți. Mama n-a pomenit nicicum de asta, ci doar de partea cu trimiteți-l-pe-Ezra-înapoi-ca-să-fie-măcelărit. O să fiu sincer — am crezut că mama lui Joe se va conforma și va spune „Sigur, îl trimit“. În schimb, m-a surprins ca dracu’ s-o aud că-și păstrează cumpătul. Tot zicea: „Haide, Anne, nu cred că-i o idee bună. Mi se pare că nimeni nu e pregătit pentru asta“.

Îmi venea să alerg s-o iau în brațe. Și în același timp mă simțeam pur și simplu prins în capcană. Toată viața mea era decisă de doi oameni și niciunul dintre ei nu eram eu. Ba chiar patru, dacă-i pun la socoteală și pe Joe și pe tatăl lui. Cinci, dacă-l număr și pe Darren, care, fără niciun dubiu, stătea lângă mama, spunându-i ce să zică. Nu voiam să mă bazez prea tare pe ei.

Știu că e ridicol — toată viața m-am bazat pe alții. Dar șmecheria e să nu ți se pară că o faci, nu?

Apoi Joe — Joe — mi-a zis:

— Mama n-o să te dea afară. N-o să te trimită înapoi, la ei. Știe cât de rău e acolo. Înțelege.

Dar eu nu-i spusesem o vorbă. Eu nu-i spusesem nimic.

Tu trebuie să-i fi spus. Pentru că m-am prins — știa cum stau lucrurile la noi. Cât de cât, cel puțin.

Nu știu ce mi-a venit. Am auzit cum maică-sa termină convorbirea. Știu că n-ar fi trebuit să ascult. Dar m-am dus direct la bucătărie. În spatele meu, Joe a strigat „Hei!“, dar n-a putut să mă oprească. Mama lui stătea lângă masă, uitându-se în gol. Nici măcar n-a încercat să ascundă lucrul ăsta de mine, n-a încercat să afișeze un zâmbet, n-a încercat să schimbe subiectul care ne sufoca. Nu, în loc de asta, a încetat să se mai holbeze în gol și s-a uitat la mine, acest străin care, temporar, devenise responsabilitatea ei.

Știu că Joe a fost aproape să moară. Știu că maică-sa a trecut prin asta. Dar, sincer vorbind, nu de aceea am spus ce am spus. Nu m-am gândit deloc la el.

— Mi-ați salvat viața, i-am zis. Știu că nu aveați nicio obligație și știu că asta înseamnă foarte mult. Dacă pot face ceva ca să nu fiu o povară, o s-o fac. Dar, între timp, aș vrea doar să știți că dumneavoastră împreună cu toți ai casei sunteți singurul lucru care s-a interpus între mine și o realitate foarte urâtă. Presupun că știți asta, altfel n-aș fi aici. Dar voiam s-o spun tare, s-o auziți de la mine. Ca să fie clar cât de mult ați făcut.

A dat absentă din cap, apoi a spus:

— Poți sta aici, Ezra, dar nu este o soluție pe termen lung. Înțeleg că nu te poți întoarce acolo, dar la un moment dat tot va trebui să vorbești cu mama ta. Mai ales acum, că sora ta a plecat… tu ești tot ce i-a rămas.

— Îl are pe soțul ei, am punctat eu.

— Da, a replicat mama lui Joe. Dar tu eşti tot ce i-a rămas în afară de omul ăla.

Omul ăla. Tot ce aveam nevoie să ştiu în legătură cu motivul pentru care locuiam la ei în casă se afla în acele două cuvinte.

— Mamele îşi fac griji, a adăugat ea. Aşa facem noi.

Voiam să-i spun că şi copiii îşi fac griji. Mai ales când părinţii lor nu-i iubesc. Mai ales când nu au nicio opţiune reală. Mai ales când propriile vieţi sunt prea greu de dus de unii singuri.

— Of, mamă, a spus Joe îndreptându-se spre ea şi îmbrăţişând-o strâns. Eşti cea mai bună.

L-a îmbrăţişat şi ea şi am simţit că trebuie să mă retrag, fiindcă, deşi despre mine fusese vorba, tot nu aveam loc între ei. Cred că ăsta este un efect secundar atunci când creşti printre oameni care te urăsc: habar n-ai cum să te porţi în preajma iubirii.

Am bâiguit un „mulţumesc încă o dată“ şi am ieşit. M-am întors în living şi mi-am dat seama că asta era şansa mea să plec — înainte ca Joe să se întoarcă, înainte ca Joe să vrea să mai petrecem nişte timp împreună. Aşa că am ieşit din casă şi m-am îndreptat spre locuinţa lui Terrence. I-am dat un mesaj ca să-i spun că vin. I-am dat un mesaj şi lui Joe, ca să-i spun că am plecat. Terrence mi-a răspuns, spunându-mi că mă aşteaptă. Mi-a răspuns şi Joe, ca să-mi spună că n-ar fi trebuit să plec, pentru că eram doar la două niveluri distanţă de o luptă demenţială.

Acum mă îndrept spre casa lui Terrence — o să te scutesc de gândurile care-mi trec prin cap, din moment ce majoritatea sunt doar variaţii ale lui Ce voi face acum? Sper că Terrence mă poate aduce mai aproape de răspuns fără să simtă că trebuie să-l furnizeze în natură.

Cu alte cuvinte: n-aş vrea să creadă că-l întreb dacă mă pot muta la el.

Revin curând cu detalii.

Subiect: veşti mai bune şi mai proaste

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: duminică, 14 aprilie 21:03 EST

Acum sunt în parc, unde trag de timp înainte de a mă întoarce la Joe. Lucrurile nu prea au mers bine cu Terrence. O să încerc să le relatez aici — evident, nu-mi voi aminti cuvânt cu cuvânt, dar, în mare, cam aşa au decurs.

Când am ajuns la el, îşi făcea temele în camera lui. Îi cunosc obiceiurile — abia începuse să înveţe, pentru că toate cărţile şi caietele erau întinse pe jos, deschise. (Nu le strânge până nu termină, aşa că podeaua se eliberează pe măsură ce termină, sistematic, tot ce are de făcut, de obicei de la stânga la dreapta.) Am râs, fiindcă abia dacă-mi mai rămăsese loc să mă aşez lângă el — a trebuit să îi împing puţin laptopul, ca să-mi fac un pic de loc.

— Deci am veşti, i-am zis.

Mi s-a părut provocator să fiu în stare să port această conversaţie.

— Tare, a spus el, fără să aibă habar ce-avea să urmeze. Ce veşti?

— De la Bea.

Abia acum i-am captat cu adevărat atenţia. S-a aplecat spre mine:

— Uau. Unde e?

Ştiam că asta o să mă întrebe. Dar pur şi simplu nu m-am aşteptat că o fie aşa de repede. Aşa că m-am fâstâcit.

— Ăăă… nu pot să-ţi spun.

A dat înapoi. A făcut o pauză, apoi a zis:

— Okayyyyyyyy…

— Serios. Mi-am dat cuvântul.

Însă lui Terrence nu i-a picat prea bine.

— Poți avea încredere în mine.

Dar nu asta era problema. Trebuia să-l fac să-și dea seama. Așa că am zis ceva de genul: da, știam că pot avea încredere în el și că eram sigur că și tu ai încredere. (Aș fi putut să-i citez din e-mailul tău, dar m-am gândit că ar fi ciudat rău.) I-am spus că tu ai fost cea care a zis că este în regulă să-i spun și lui că am vești de la tine.

— N-am mai spus nimănui altcuiva.

Apoi m-a surprins din nou, când a replicat:

— Dar lui Joe o să-i spui, nu?

I-am zis că nu, el, Terrence, era singura persoană căreia îi puteam spune. Mi-am închipuit că va fi flatat de faptul că tu ți-ai dat seama că trebuia să vorbesc cu cineva despre asta și el era cea mai potrivită persoană. I-am mărturisit și asta. Însă, în loc să înțeleagă sau să-și dea seama cât de important era ce-i spun, n-a zis decât:

— Joe nu o ia razna fiindcă nu știe nimic de ea?

Chiar nu am înțeles de ce făcea Terrence atâta caz despre Joe.

— E decizia Beei, nu a mea, am subliniat.

— Ce i-a luat atât de mult să te contacteze?

Știu, ce urmează e o minciună. Singurul mod în care pot explica este că realizam că îi dădusem deja câteva răspunsuri nesatisfăcătoare la întrebările pe care mi le pusese și am simțit că, dacă i-aș fi spus că țineam legătura cu

tine de ceva vreme, ăsta ar fi fost cel mai nesatisfăcător răspuns dintre toate. Așa că am replicat doar:

— Am primit vești de la ea acum o oră. De-aia am și dat fuga la tine.

Din nou n-a înțeles cât de important era acest lucru. Cum, înainte de a-l implica pe el, nu implicasem pe nimeni — aș fi ținut totul secret pe vecie.

— Este cam răutăcios din partea ei să te lase să aștepți atât, a spus Terrence.

I-am spus că nu, nu așa au stat lucrurile.

Dar nu s-a dat bătut.

— Serios? Atunci cum au stat?

Devenea tot mai arțăgos și i-am atras atenția.

— De ce te-ai înfuriat așa? Nu eu ar trebui să fiu ăla care se înfurie sau nu pe soră-mea?

— Desigur. Însă trebuie să recunoști, o grămadă din rahatul în care te afli acum are de-a face cu faptul că te-a abandonat și te-a lăsat singur aici.

Te-am apărat.

— În primul rând, a avut motivele ei. Și în al doilea rând, nu sunt chiar atât de singur, nu-i așa?

Asta l-a liniștit un pic. S-a aplecat iar spre mine, mi-a pus mâna pe gleznă.

— Nu. Nu ești. Dar înțelegi ce vreau să zic.

— Sigur că da. Însă trebuie să mă crezi — lucrurile astea au un sens.

Dar chiar și așa, în tandrețea aceea, n-a vrut să renunțe.

— Uite ce e, o plac pe soră-ta. Știi și tu asta. Dar trebuie să recunoști că nu este cea mai grijulie și atentă persoană.

— Ce vrei să zici?

— Încerc să te ajut. Încerc să-ți ofer o altă perspectivă.

— Dar ce fel de perspectivă poți avea tu? Habar n-ai cum se petreceau lucrurile la noi în casă.

A luat replica mea ca pe o invitație:

— Atunci dă-mi tu o idee! Spune-mi! De câte ori m-ai invitat pe la tine, poate de vreo două ori? De trei ori? Nici n-aș fi cunoscut-o pe soră-ta dacă nu ne-ar fi dus cu mașina. Și da, mi-ai spus chestii, dar nu mi-ai spus totul.

N-am înțeles cum s-ar fi putut aștepta la așa ceva. Cum s-ar putea aștepta oricine la așa ceva. Așa că i-am răspuns:

— În niciun caz nu-ți pot spune totul. De ce mi-ai cere asta? Ți-am spus când Darren m-a pus să exersez timp de două ore cum să răspund la telefon, pentru că i s-a părut că răspunsesem nepoliticos. Ți-am spus cum am fost dat afară din casă și cum am dormit în curtea din spatele casei, pentru că nu-mi terminasem treburile casnice înainte de ora de culcare. Ți-am spus cum a instruit-o pe mama să nu ne ia cadouri de zilele noastre de naștere, pentru că darurile astea nu fac decât să ne transforme în niște răzgâiați — și cum mama l-a ascultat. Nu ți-e de ajuns că ai știut astea?

— Încerc doar să înțeleg.

— Știu. Și apreciez asta. Dar nu poți înțelege. Nimeni nu poate înțelege. Nimeni, în afară de Bea.

Nu este o întrecere. Nu vreau ca el să simtă că ar fi o întrecere. Fiindcă ce fel de întrecere este aceea în care el nu va putea câștiga niciodată și nici nu va putea măcar înțelege că ăsta e un lucru bun?

Apoi m-a întrebat dacă ai de gând să te întorci. Sper că este OK ce i-am zis: nu, nu mă așteptam să te întorci.

Apoi a spus:

— Deci ea crede că e suficient să-ți trimită nişte mesaje pe e-mail?

— Este mai complicat de-atât.

— Eu nu-s deloc convins de asta.

Am vrut să ştiu de unde i-a venit ideea. L-am întrebat de ce e aşa de pornit pe tine.

A contraatacat:

— De ce nu-mi spui unde este?

I-am dezvăluit cât de mult am putut din adevăr.

— Pentru că nu pot.

— Ba poți, Ezra. Doar că nu vrei s-o faci.

— Bine. Nu vreau.

Abia cu asta am reuşit să ajung la el. Am văzut cum au lovit vorbele mele, l-am văzut înmuindu-se pentru o clipă şi am ştiut că eu i-am pricinuit această stare.

Ar fi trebuit să se oprească acolo. Dar n-a făcut-o. A presat şi mai mult.

— Şi nu e numai asta, a spus el. Mai este ceva ce nu-mi spui. O simt.

Am încercat să opresc dezastrul. I-am spus ceva ce am crezut că va îmbunătăți lucrurile:

— Dacă mai este ceva ce nu-ți spun, ai cuvântul meu că n-are nimic de-a face cu tine. N-are de-a face decât cu mine.

Atunci el s-a întins şi m-a atins pe braţ, m-a luat de mână. Păstrându-şi tonul tandru, mi-a spus:

— Însă vezi tu care e treaba: am crezut că ajunseserăm la punctul în care ceva

ce are de-a face cu tine automat are de-a face și cu mine. Am crezut că eram cel puțin atât de apropiați. Așa simt eu. Dar poate că tu nu simți la fel.

M-am tras — faptul că mă ținea de mână părea un truc, o capcană.

— Răstălmăcești lucrurile, transformându-le în ceva ce nu sunt! am insistat eu. Asta n-are nimic de-a face cu faptul că țin sau nu la tine. Sigur că țin la tine. Și am încredere în tine. Dar nimic din toate astea nu înseamnă că-ți pot spune totul. Vor exista întotdeauna lucruri pe care trebuie să le păstrez pentru mine. Vor exista lucruri pe care tu nu le poți înțelege.

— Și nici n-am cum să le înțeleg dacă nu-mi spui despre ele!

— Nu… nu despre asta vorbesc. Vorbesc despre faptul că tu ai această familie drăguță și viața asta destul de bună și nu-i chip să-ți explic cât de rău pot degenera lucrurile când habar n-ai cum se simte răul ăsta. Am încercat să ard casa din temelii, Terrence. Tu n-ai face niciodată așa ceva și nici n-ai avea vreodată vreun motiv s-o faci. Pot să-ți spun de ce am făcut-o eu. Pot încerca să te fac să înțelegi. Dar ți-aș putea vorbi ore și ore în șir și tot n-ai ști nici a zecea parte din cum mă simt, cât de multe lucruri se petrec deodată în mintea mea. Îți dezvălui cât de mult pot, jur. Dar asta e tot ce-ți pot oferi. Când am primit vești de la Bea, tu ai fost cel căruia am dorit să-i spun. Aici mi-am dorit să fiu. N-ai niciun motiv să fii supărat, să fii furios sau oricare ar fi starea pe care o trăiești acum.

Mi-aș dori atât de mult să-ți spun că a priceput.

Dar nu, n-a priceput.

Era rănit. Iar eu eram ofticat, fiindcă el era rănit. A simțit asta și s-a simțit și mai rănit.

Nu ne-am certat. Tu și cu mine am luat parte la destule certuri încât să știu că n-a fost nici pe departe o ceartă. Dar mi s-a părut că, după toate aceste luni în care am avut impresia că eu și Terrence deveniserăm tot mai apropiați, am făcut ceva care să arate că, de fapt, eram mai îndepărtați decât a crezut el. Și, odată ce am făcut-o, era greu să ne simțim iar apropiați.

Vrei să știi cum îmi dau seama că Terrence este un om bun? Ar fi fost atât de ușor pentru el să mă preseze și mai tare. N-ar fi fost nevoie decât de încă vreo câteva cuvinte din partea lui pentru ca ruptura să fie imposibil de reparat. Durerea îți pune mândria în joc și știu ce dezastru poate provoca acest lucru. L-aș fi rănit și mai mult, Bea, dacă ar fi spus cuvintele nepotrivite. Dar el a zis:

— Cred că cel mai important lucru este că sora ta e bine, oriunde s-ar afla. Și nu ești singur.

Apoi, înainte să-i pot răspunde, m-a întrebat:

— Eu vreau niște pizza. Ce zici de-o pizza?

I-am răspuns că știe foarte bine ce zic de pizza. Asta l-a făcut să zâmbească:

— Da, cred că știu.

Am comandat pizza. (Părinții lui erau plecați undeva.) Ne-am așezat pe canapeaua verde-limetă din livingul familiei și ne-am uitat la ceva pe Netflix.

Distanța dintre noi a rămas, Bea. Și sunt confuz. Pur și simplu mă descarc aici.

Cred că el ar putea să fie cea mai bună parte din mine.

Cred că nu-i prea sănătos, probabil, ca partea cea mai bună din mine să fie altcineva.

Știu că am nevoie de ajutorul lui.

Nu știu cum să-l cer. Pentru că, hai să recunoaștem, noi nu ne-am priceput niciodată să cerem ajutorul.

(Asta face să pară că ar fi vina noastră. Știu că nu e vina noastră. Dacă am fi cerut vreodată ajutor, ar fi trebuit să plătim scump de tot, și abia aici e vina.)

Probabil ce vreau să zic e că da, realizez că-i transmit mesaje contradictorii. Îi spun că am nevoie de bunătatea lui și, în același timp, îi spun că bunătatea lui

îl face inapt să înţeleagă cu adevărat cum e viaţa mea.

Știu că trebuie să găsesc o rezolvare pentru situația asta.

Trebuie să fi simțit-o și tu — acum, că ai plecat de-acasă, nu vezi mai limpede cât de anormal a fost normalul nostru? Sau poate că tu ai văzut mai mult la vremea aceea.

Acum o să mă duc să-i dau un mesaj lui Terrence și să-i mulțumesc pentru că mi-a fost alături. Sper ca asta să-l facă să se simtă mai bine și mai apropiat de mine.

S-ar putea să-l rog și să mă ajute cu temele.

Îi place mult asta. Se preface că-l plictisește. Dar, jur, îi place de nu mai poate.

Fratele tău anormal,

Ezra

Subiect: scoate-ți capul din buric, Ezra

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: duminică, 14 aprilie, 23:36 EST

EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU În EU EU EU EU EU EU EU EU EU tot EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU delirul EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU ăsta EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU zgomotos EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU despre EU EU EU EU EU EU mine EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU chiar EU EU EU EU EU EU am EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU de EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU EU

VREAU SĂ ZIC

Cu drag, pentru tine,

Ezra

Subiect: deci…?

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: luni, 15 aprilie, 21:12 EST

Cum a mers?

Subiect: Mor aici. Sper că nu mori şi tu, acolo.

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: luni, 15 aprilie 23:17 EST

Îţi dai seama c-o să intru în panică la gândul că tipul era un criminal în serie, până nu primesc veşti de la tine să-mi zici că nu-i aşa, nu?

Subiect: RE: Mor aici. Sper că nu mori și tu, acolo.

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: luni, 15 aprilie, 23:19 EST

Sau vreunul care răpește oameni. N-ar fi ironic?

Subiect: RE: Mor aici. Sper că nu mori și tu, acolo.

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: marți, 16 aprilie, 01:01 EST

Mă duc la culcare. Când mă trezesc, ar fi bine să găsesc relatarea în detaliu a evenimentelor serii.

Subiect: Nu moare nimeni aici.

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 16 aprilie, 11:34 CST

Dragă Ez,

Te simți vreodată mic? Gen, atât de mic, încât ai putea încăpea în propriul buzunar? Gen, atât de mic, habar n-am, ca un bebeluș, ca pe vremea când trebuia să-ți mărunțească cineva mâncarea și să ți-o îndese în gură cu lingurița? Chiar în momentul ăsta mi-aș dori să am pe cineva care să poată face asta. Sau să-mi aducă niște bere de ghimbir și niște crănțănele, așa cum face mama lui Sloane când ea are crampe sau e răcită, așa cum mama noastră n-a făcut niciodată, nici măcar înainte de Darren.

Mă simt atât de mică, încât mă întreb dacă nu cumva sunt invizibilă. Mă simt mică de tot, ca un purice. Acum îmi privesc talpa și uite-o, e acolo, dar mă surprinde întru câtva să mă uit în jos și să o văd, pentru că este acolo, este reală și nu este deloc mică. (De asemenea, pantofii mei sunt complet jerpeliți. Merg atât de mult în noua mea viață, încât li s-au tocit tălpile.)

Oare de ce te simți tu invizibilă, minunata mea soră?

O să-ți spun de ce, Ez.

Sunt mică și invizibilă, și dispar dinaintea propriilor ochi, pentru că am mers ieri la Locul de Întâlnire Stabilit, cel pe care mi l-am imaginat și răsimaginat de când am știut prima dată că voi veni aici. Am mers acolo și am stat cu inima bătându-mi mai-mai să-mi sară din piept, parcă la vederea tuturor, purtând pe fața mea stupidă și plină de speranță o expresie stupidă și plină de

speranţă, şi am stat acolo preţ de nouăzeci şi trei de minute.

Nouăzeci şi trei de minute.

Aşteptând.

Degeaba.

Pentru nimeni.

Pentru că Tipul Misterios n-a apărut.

Ceea ce înseamnă că sora ta, Beatrix Ellen Ahern, este o idioată.

Noi doi am ştiut întotdeauna că aşa se va întâmpla, nu? Poate ar trebui să-i povesteşti lui Terrence. O să-i placă la nebunie. O să zică ceva de genul Aş fi putut să-ţi zic că aşa o să fie. Doar că el o va spune frumos, cu mâna pe glezna ta.

Ştiu că n-ar trebui să fiu răutăcioasă.

Asta fac eu de obicei, nu? Îmi revărs furia asupra unor oameni care nu merită una ca asta. Mă întreb unde oi fi învăţat asta. Chestia este că am crezut cu adevărat că va veni — Tipul Misterios, adică. Mi-am zis Nu-ţi pune toate speranţele în asta, Micuţă Marry Razăde soare[10]. Lucrurile nu merg mereu aşa cum ai vrea să meargă.

Dar tot m-am dus acolo şi am crezut că va veni.

Iar el bineînţeles că n-a venit.

Şi nici n-a mai dat niciun semn.

Iar eu sunt aici, în nenorocitul ăsta de St. Louis, Missouri, unde singurii mei prieteni sunt o femeie cu o colecţie de cercei cu papagali şi un italian bătrân care miroase a usturoi şi cu o pădure de păr crescându-i din urechi, iar pantofii mi s-au găurit, port aceleaşi haine de săptămâni întregi şi dorm fie pe o bancă de pe stradă, fie pe un pat supraetajat dintr-un hostel, îmi cumpăr de mâncare de la benzinărie — când decid să mă răsfăţ şi să mănânc ceva — şi

am început să fumez de când pot să tapez străinii de câte o țigară, pentru că în halul ăsta sunt de stresată și de — futu-i — speriată. Iar tu știi că eu n-am voie să fumez, fiindcă sunt alergică, și fumatul e ăla care-a ucis-o pe mătușa Lucy, iar înainte de asta a îmbătrânit-o cu cinci sute de ani, transformându-i fața într-o prună. Așa că la asta trebuie să mă aștept pe mai departe.

Orice ai face, Ez, să nu fii niciodată ca mine. Fii ca tine. Tu ești cea mai bună parte a mea. Așa ai fost mereu. Tu ești singura mea parte bună.

Iar acum n-a mai rămas nimic. Doar pantofii mei scâlciați, bătând darabana sub birou, și acum, că mă gândesc la asta, poate că talpa mea nu-i deloc reală, de fapt. Dacă o să scot pantoful, poate că n-o să fie decât aer acolo unde ar trebui să-mi fie talpa. Pentru că sunt mai mică decât un purice. Sunt un nimic.

Bea

[10] În original, Little Mary Sunshine, musical care parodiază operetele și musicalurile demodate. (N.t.)

Subiect: Poate că totuşi mor un pic.

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marţi, 16 aprilie, 11:51 CST

Ascultă, ştim amândoi că pot fi Bea-centrică, aşa că iată încercarea mea de a nu fi aşa, mai presus de orice.

Îmi pare rău pentru cum a reacţionat Terrence. Îmi pare rău că eu am fost cauza. Dacă nu mi-aş fi lăsat viaţa în urmă, voi aţi fi fost numai fericire iubăreaţă, îmbrăţişări şi curcubeie, şi unicorni, băga-mi-aş, ca întotdeauna.

Ca de obicei, iau vina asupra mea.

Ce mai iau asupra mea: acum ştii şi tu că Joe nu e chiar aşa cum zice el că este. Dacă aş mai fi stat măcar încă două luni, până la absolvire, tu n-ai mai fi acum prizonier în casa altcuiva. Ai fi prizonier în casa noastră, dar cel puţin impresia ta despre Joe ar fi rămas intactă. Şi este frumos să crezi în oameni, nu-i aşa? M-am bucurat pe deplin de cele cincisprezece momente de încredere în oameni pe care le-am trăit în scurta şi trista mea viaţă.

Mama. În ciuda a orice, mă împunge o vină. Poate că e mai mult vina de a răni acea persoană care mi-am dorit eu să fie, în opoziţie cu persoana care este, de fapt, dar tot vină rămâne. Până la urmă, am măcar asta şi pantofii mei de rahat, şi freza asta nouă, de rahat, pe care mi-am făcut-o singură (gândeşte-te la Kurt Cobain sau Debbie Harry).

Fă-mi o favoare. Dă-i chiar acum un mesaj lui Terrence. Spune-i că eşti praf la toate temele de la şcoală. Spune-i că s-ar putea s-o dai de gard dacă nu te ajută. Spune-i că supravieţuirea ta academică depinde de el. Arată-i cât contează. Spune-i că soră-ta a plecat, dar asta nu contează. Terrence contează.

Concentrează-te pe asta.

Sărută-l pe Joe. Sau îmbrățișează-l, orice te înspăimântă pe tine mai puțin. Spune-i că e din partea mea, că este îmbrățișarea pe care știi tu că aș vrea să i-o ofer, înțelegi tu, dacă ai fi avut vești de la mine.

Fii fericit.

Și nu mai arde din temelie și alte case.

Cu toate că, trebuie s-o zic, cu asta ai fost dat dracului, durul durilor.

Cu drag,

Bea

P.S. Îți vine sau nu să crezi, mă împunge și vina de a nu-l plăcea pe Darren. Știu că mama îl iubește, din niște motive pe care noi nu le-am înțeles niciodată. Am încercat să văd ceva la el. Orice ar fi putut să-l izbăvească sau să-l facă iubit, care ar explica de ce ea îl iubește mai mult decât pe noi. Dar n-o să pricep niciodată, Ez. Niciodată.

Subiect: Cum a ajuns Bea (într-un oraş ciudat, la kilometri depărtare de casă)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marţi, 16 aprilie, 12:36 CST

Aş putea să-ţi arăt e-mailurile. N-o s-o fac, dar aş putea. Nu m-a implorat să vin aici, dar mi-a făcut nişte promisiuni. Promisiuni, Ez.

Vreau doar să ştii că nu mi-am pierdut minţile. Că există un motiv pentru care am părăsit Indiana natală pentru seducătorul şi fermecătorul St. Louis, din Missouri.

Vorbeam cu el de peste nouă luni. A început într-o duminică după-amiază, un moment în care nu se întâmplă, de obicei, chestii spectaculoase. Mama şi Darren erau plecaţi. Tu erai plecat. Casa era mohorâtă şi tăcută şi-mi amintesc că mi-am zis: Cum ar fi să trăiesc tot timpul într-o casă mohorâtă şi tăcută?

Am dat de el din întâmplare. Am postat pe Twitter un rahat despre cum să fii prizonier în propria casă, în propriul oraş şi a postat şi el o replică. Şi atunci, bum, iată-l. Pur şi simplu, de nicăieri.

Nu i-am răspuns. Doar mă ştii. Apoi mi-a dat încă un mesaj: Ştiu că eşti acolo. Şi m-am întrebat dacă nu cumva era clarvăzător sau poate exista vreo cameră ascunsă undeva, în computerul meu, aşa că timp de trei zile nici măcar n-am mai intrat pe Twitter, în caz că ar fi putut afla. Mi-am făcut de cap cu Joe şi m-am distrat cu Sloane, te-am dus pe tine cu maşina la Terrence în noaptea în care te-a pedepsit mama. Îţi aminteşti?

Dar apoi n-am mai putut rezista. Mi se strecurase în suflet, nu mă întreba de ce sau cum. Aşa că am început să-l urmăresc. Pe Twitter, nu în viaţa reală.

Timp de patruzeci și opt de ore n-a răspuns nimic, așa că m-am simțit cretina pământului, dar tot nu am renunțat să-l urmăresc, iar apoi, în a patruzeci și noua oră, a făcut-o. A apăsat și el butonul „urmărește“. Și am primit și un mesaj privat care zicea: Viața înseamnă mai mult de-atât, să știi, dar e ca și când ți-ai spune singură că nu meriți aceste lucruri. De ce faci asta?

Inima mi-a luat-o la goană cu o sută de kilometri pe oră, pentru că este cel mai profund lucru pe care cineva mi l-a spus vreodată mie sau despre mine.

Așa că am scris: Poate că nu merit mai mult.

Mi-a răspuns: De ce ești așa de furioasă?

Am scris: Păi, pentru că… viața.

El: Atunci schimb-o. Încetează cu văicăreala și fii tu însăți schimbarea pe care vrei s-o vezi în lume, Gandhi.

Eu: Poate că-mi place să fiu nefericită.

El: Nu cred că-ți place. Poate că le place unora, dar tu nu faci parte dintre ei. Tu ai fost făcută pentru lucruri mari.

Eu: Nu mă cunoști deloc.

El: Așa e. Dar pot să pun lucrurile cap la cap.

Apoi a scris: Vreau să te cunosc.

Nimeni nu mi-a spus vreodată asta. Vreau să te cunosc. Cei mai mulți dintre oamenii pe care-i știu arată foarte limpede că nu vor să mă cunoască, iar apoi vine tipul ăsta, străinul ăsta, care-și face timp să stea de vorbă cu mine. Sună jalnic, dar a trebuit să cred că era cine credeam eu că este, înțelegi?

Chiar dacă-s o proastă.

Nu înseamnă că m-am decis dintr-odată să plec. Poate suna ciudat, însă nu cred că am hotărât cu adevărat să fug până când nu am făcut-o pe bune. Mi-am dat seama de asta când eram deja la douăzeci de kilometri de casă. M-am

uitat la autostradă şi mi-am zis: Ha. Uită-te la tine, cum eşti tu schimbarea pe care ai vrea s-o vezi. Apoi aproape că am vrut să opresc autocarul, să cobor şi să fac stânga-mprejur. Dar n-am făcut-o.

Franco îşi face griji pentru mine, se vede. L-am întrebat dacă aş putea să-l ajut la magazin. Chiar dacă am nevoie de bani, i-am spus:

— Nu-i nevoie să mă plăteşti.

El a răspuns:

— Hmm.

Am continuat:

— Pot să aşez produsele pe rafturi, să fac curat şi să servesc clienţii.

Mi-a privit părul. Pantofii.

— Sau pot să organizez depozitul, că acolo n-o să mă vadă nimeni.

— Hmm, a spus el din nou.

Am luat-o ca pe un „da“. Trebuie să-mi fac de lucru, altminteri o să-mi pierd capul. Adică minţile. Aşa că m-am dus direct în sala din spate, unde grămezi de cutii aşteptau să fie despachetate. Unde, în colţurile tavanului, atârnau pânze de păianjen. Unde se afla un maldăr de fotografii vechi, înfăţişând magazinul de-a lungul anilor —1933, 1945, 1960, 1978 —, poze cu marginile răsucite, aşteptând să fie înrămate. A venit după mine şi m-a privit cum scotocesc prin dezordinea aia după o scăriţă galbenă, veche, care a pârâit când am desfăcut-o, cum descopăr o mătură zăcând după uşa de la baie, cum urc pe scăriţă şi dau jos prima pânză de păianjen.

— Bine, a spus el.

— Bine?

A ridicat mâinile, gen am de ales?

— Grozav, am spus, sărind de pe scaun şi întinzându-i mâna. El a privit în jos, cu colţurile gurii zvâcnind, gata să se ridice. A pus palma într-a mea şi ne-am strâns mâinile.

Aşadar, se pare că am un job. Cincisprezece dolari pe oră, pentru început, şase ore pe zi, şase zile pe săptămână. Până la vară o să fiu bogată.

Franco tocmai a băgat capul pe uşă şi a strigat o invitaţie la cină; ştiu că mă cheamă pentru că sunt slabă, am părul ca naiba, pantofii ca naiba şi o viaţă ca naiba. N-o să mă duc, pentru că e mai bine să nu depinzi de nimeni, dar pentru o secundă teribilă am crezut c-o să încep să plâng fix în faţa lui. Urăşte pe toată lumea, mai puţin pe nevastă-sa.

N-o să mă întorc acasă. Cu atât mai puţin după toate cele întâmplate. Oricum nu vreau să mă întorc. Cred că partea din mine care încă mai respiră ar muri şi atunci gata, ăsta ar fi sfârşitul.

Dar ce mama dracului o să fac aici?

Bea

P.S. Nu încerca să-l găseşti pe TM online. N-o să dai de el pe profilul meu de Twitter, pentru că l-am şters. Îmi pare rău, Ez.

Subiect: TM dubla doi

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 16 aprilie, 17:21 CST

Îți scriu de la bibliotecă, unde stau la o masă plină de cărți. Aritmetică. Fizică. Antropologie. Probabil că ție îți sună Plicticos, Plicticos și iar Plicticos sau poate — frățior ambițios cum ești — pare modul ideal de a petrece o zi de marți.

Am lucrat toată ziua în magazinul lui Franco și, cu toate că e foarte bine să mă mișc încolo și-ncoace și să-mi țin mâinile ocupate, creierul meu are nevoie de ceva asupra căruia să se concentreze. Altfel tot ce fac este să mă agit, să-mi fac griji și să mă întreb oare ce-oi fi făcut de l-am speriat pe TM. Sau alteori mă înfurii îngrozitor și îmi imaginez toate lucrurile care aș vrea să i se întâmple.

Așa că studiez, fără să am alt motiv decât că îmi este necesară o distragere, și această bibliotecă e cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată, iar cărțile astea efectiv așteptau aici, pe masă, când m-am așezat eu.

Știai că:

Pentru a intra în erecție, penisurile umane funcționează pe principiul presiunii sângelui, în timp ce alte mamifere au, de fapt, un penis osos?

Neanderthalienii erau roșcați?

Dacă soarele ar fi făcut din banane, temperatura lui ar fi la fel de ridicată ca acum, când e făcut din gaz?

Evenimentele din viitor pot schimba ce s-a întâmplat în trecut?

Ia gândește-te la asta, ultima, Ez. Evenimentele din viitor pot schimba ce s-a întâmplat în trecut.

Dar dacă toate lucrurile pe care le vom face mâine — fiecare alegere pe care o facem, mare sau mică — ar putea schimba cumva trecutul nostru de rahat, distrus? Oare am deveni brusc alţi oameni? Oare ne-am afla în altă parte, cu altă familie? Oare mama ar fi rămas cu tata?

Sau poate că ne-am face trecutul şi mai rău decât a fost? Gen, Darren să fie tatăl nostru pe bune?

Nu sunt sigură că-mi place ideea asta. Aş vrea, dar pune pe ziua de mâine o presiune dată dracului.

Subiect: TM dubla trei

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 16 aprilie, 18:04 CST

În regulă.

Chiar după ce am trimis ultimul e-mail spre tine, am primit asta. De la Tipul Misterios:

A intervenit ceva. Îmi pare rău. Mă lași să-mi iau revanșa?

Am vrut să spun „nu“, Ez, dar n-am făcut-o. Am ajuns prea departe.

I-am răspuns: Sigur.

Un singur cuvânt, deși ce voiam cu adevărat să scriu erau șaizeci și nouă de cuvinte: Nu-mi frânge iar inima. A fost deja frântă de mai multe ori decât pot eu gestiona, așa că, dacă plănuiești să mă amăgești și să mă seduci sau să mă lași baltă încă o dată, fă-mi o favoare și renunță. Spune-mi de-acum că toată chestia asta o să se termine cu biata Bea și biata ei inimă făcute țăndări amândouă, ca să mă pot pregăti.

În același timp, eram ceva de genul: Proasta de Bea. Proasta și credula aia de Bea. Du-te acasă. Termină-ți școala. Imploră-l pe Joe să te accepte înapoi. Fii alături de fratele tău. Nu-i întoarce spatele mamei tale. Recunoaște că ai greșit. Spune-le tuturor că-ți pare rău. Chiar și lui Darren.

În același timp, eram și în genul: te rog, te rog, te rog, tipul ăsta să fie real.

Subiect: RE: TM dubla trei

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: marți, 16 aprilie, 19:21 EST

Ce nu înțeleg chiar deloc este de ce te-a numit Gandhi. Ești sigură că el chiar te cunoaște?

Subiect: RE: TM dubla trei

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: marți, 16 aprilie, 19:23 EST

Da, știu, penibil. Nu încercam decât să te fac să râzi. Bine?

Subiect: Cum se vede de aici

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: marți, 16 aprilie, 19:29 EST

Nu știu de ce-ai asculta tu vreun sfat de la mine… dar te rog să ai grijă. Cavalerul în armură strălucitoare poate fi grozav într-un turnir și poate că a deschis poarta ca să poți pleca din castel, dar se poate dovedi un distrus după ce-l cobori de pe cal. Nu vreau să-l critic, poate chiar se va dovedi că este o persoană decentă. Dar este mult mai ușor să susții pe cineva cu o postare pe Twitter sau un mesaj și mult mai greu să-l susții în persoană.

Între timp mama își vrea geanta înapoi.

De data asta n-am fost chemat în birou. Southerly a dat peste mine pe hol.

— A sunat mama ta, mi-a spus el. Vrea să-i dai geanta.

Am slobozit un hohot fornăit.

— Să înțeleg din asta că o ai încă? a continuat Southerly. Zice că a anulat cărțile de credit, dar i-ai face viața mai ușoară dacă și-ar căpăta înapoi permisul de conducere.

— Evident, eu exist ca să-i fac ei viața mai ușoară.

În mintea mea era că Southerly va aprecia caraghioslâcul situației, dar el mi-a spus pe un ton aspru:

— Ai grijă, domnule Ahern. Te acuză de furt.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce n-o întrebați ce a făcut cu banii pe care bunica ni i-a lăsat mie și surorii mele? Sunt aproape sigur că atunci când, pe patul de moarte, mamaie a decis să ne lase ceva pentru facultate, nu s-a referit la plata datoriilor de studii ale tatălui meu vitreg. Sau a cauțiunii pentru el, de pildă. Spuneți-i mamei că, dacă vrea să joace pokerul acuzațiilor, am și eu o grămadă de cărți bune în mânecă.

Directorul adjunct Southerly, binecuvântat să-i fie sufletul, n-a mai avut nicio replică la treaba asta.

— O să-i returnez geanta și permisul, l-am asigurat eu.

N-am adăugat că, pentru a face asta, s-ar putea să fiu nevoit să intru prin efracție în propria mea casă.

Mai întâi trebuie să aștept ca o grămadă de oameni să se ducă la culcare.

Subiect: Te rog, spune-mi că nu asta înseamnă iubirea

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: marți, 16 aprilie, 23:14 EST

Oh, frate. Joe și-a pierdut mințile în seara asta.

Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama că urmează să se întâmple. Când ceva plutește prea mult timp în aer, ar trebui să știi că o să rămână fără combustibil și o să se prăbușească fix peste tine.

Când am intrat la el în cameră, stătea încremenit în pat, holbându-se în gol. Dar nu în genul zen, ci mai degrabă în șoc. Am încercat să trec în vârful picioarelor pe lângă el, ca să urc în patul de sus, dar înainte să pun piciorul pe scară, a spus:

— Nu m-a iubit niciodată, așa-i?

— Ce vrei să zici? am replicat eu. Sigur că te-a iubit.

— Nu chiar. Nu în felul în care-mi doream eu să mă iubească.

N-a părut momentul potrivit să-i dau o îmbrățișare sau un sărut ca din partea ta.

Joe a continuat:

— Au trecut trei săptămâni, Ezra. Trei săptămâni. Nici măcar un cuvânt. Dacă m-ar fi iubit vreun pic, ar fi trebuit să spună ceva până acum.

— Sigur are motivele ei…

Mi-a aruncat o privire otrăvită.

— Da, iar motivul este că nu dă o ceapă degerată pe mine. N-ar fi trebuit s-o cer niciodată de nevastă. Știam, băga-mi-aș, că o să se sperie și exact asta s-a întâmplat.

Nu m-am putut abține să nu întreb:

— *S-o ceri de nevastă?*

(Ce naiba, serios acum, Bea.)

— N-am avut un inel sau ceva de genul ăsta. Dar am vrut să ne promitem unul altuia că vom fi împreună pentru totdeauna. Am simțit că ar trebui s-o facem. După toate prin câte am trecut. Bineînțeles, tu n-ai cum să știi…, bineînțeles că ea n-a spus nimănui despre asta. Cred că a fost jenată. Am fost așa de supărat în seara aia, Ezra…, în seara accidentului, adică. Nu în seara în care am cerut-o. În seara accidentului, chiar credeam că totul s-a terminat între noi și n-am vrut să-mi fac rău mie însumi, doar că n-am fost atent la drum — și când m-am trezit la spital, mi-am zis: Cretin ce ești. Aproape că ți-ai pus capăt zilelor când ce-ți dorești tu, de fapt, este să trăiești alături de ea. I-am spus și ei asta și, pentru vreo zece secunde, mi s-a părut că simte la fel. M-am prins. N-a vrut să se despartă de tipul pus în ghips. Probabil că am știut-o și pe asta, dar am închis ochii și am dat înainte, pentru că asta însemna că suntem în continuare împreună. Sloane m-a avertizat. Mi-a spus că Bea se folosește de mine. Mi-a spus că-mi distrug viața pentru cineva care nici n-o să se uite înapoi, la ruina pe care o lasă în urmă atunci când va pleca. Asta a fost înainte ca Bea să plece cu adevărat. Dar Sloane avea dreptate, nu-i așa? Trei săptămâni și nicio vorbă. Trei săptămâni.

Am încercat. I-am spus:

— Sunt sigur că Bea n-ar vrea să te simți așa. Sunt sigur că nu-i vorba despre tine.

— Cum poți fi așa de sigur? m-a întrebat el și apoi mi-a aruncat o privire aspră și insistentă.

— N-ai veşti de la ea, nu?

— Nu, i-am spus cam prea repede.

Atunci am văzut că nu mă crede pe deplin.

— Nu mi-ai spune dacă ai avea, nu-i aşa? m-a presat el. Voi doi aţi ţinut mereu aproape unul de altul. Ai ajutat-o, nu-i aşa?

— Nu! am răspuns cu toată empatia. N-am ştiut că pleacă, aşa cum n-ai ştiut nici tu.

(Adevărat.)

— Dar a luat legătura cu tine, nu? Vreau să zic, toate mesajele alea prin sms.

— Alea erau mesaje schimbate cu Terrence.

(Adevărat. Dar numai pentru că a spus sms.)

— Atunci dă-mi telefonul, să văd.

M-am bucurat că aveam telefonul în buzunar, pentru că jur, în momentul ăla, dacă s-ar fi aflat oriunde altundeva în încăpere, ne-am fi repezit amândoi la el.

Am scuturat din cap.

— Nu. Nu poţi să le vezi.

— De ce nu, dacă n-ai nimic de ascuns? Am fost prietenul tău, nu-i aşa, Ezra? Ce zici să-mi fii şi tu prieten acum?

Am început să dau înapoi.

— Mesajele mele cu Terrence sunt personale, am spus. Nu te pot lăsa să le citeşti.

— N-o să citesc mesajele tale de la Terrence. Vreau să văd mesajele de la ea.

Chestia este că eu mereu șterg istoricul navigărilor din telefon, după ce îți trimit mesaje pe e-mail, așa cum fac și cu computerele de la școală. Dar poate le-ar fi putut lua urma altcumva — ce naiba știu eu despre telefoane?

— Nu-i nimic de văzut la mine în telefon, i-am spus. Chiar nimic.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că-i ții partea! Nu contează cât de drăguț sunt, cât de mult o iubesc — nu-i chip să pătrunzi în mintea vreunuia dintre voi. Nici măcar în mintea ei. Nici măcar după toate prin care am trecut împreună.

Discursul ăsta m-a scos din sărite.

— Tu ai trecut printr-un accident, Joe, am ținut să subliniez. Un accident care s-a produs din vina ta! Ea a trecut prin mult mai mult de-atât. Știi și tu asta.

Chiar în momentul în care am spus-o, am știut că era o greșeală. Fusesem răutăcios. Ce spuneam eu era corect în teorie, dar greșit din punct de vedere emoțional.

Însă, oricum, am terminat ce aveam de zis.

Futu-i, Bea — dacă noi doi reprezentăm, într-adevăr, defectele părinților noștri reorganizate în două persoane noi? Ce se va întâmpla dacă asta va ajunge să fie cea mai bună versiune a noastră?

Atunci Joe s-a repezit la mine. Și cred că am meritat-o, pentru că nici nu m-am clintit din loc. L-am lăsat să mă doboare. L-am lăsat să icnească: „Nu spune asta!“ L-am lăsat să mă pună la pământ. L-am lăsat să plângă peste mine, pentru că nu-și putea șterge ochii, și în același timp să mă țintuiască la podea.

— Îmi pare rău, i-am spus. Îmi pare foarte rău.

Și chestia cea mai jalnică?

M-am asigurat că mă răsucesc în așa fel încât să vin cu toată greutatea pe buzunarul în care țineam telefonul.

Totuşi n-a încercat să mi-l ia. Sau cel puţin nu mi-am dat eu seama de asta. Nu, a fost mult mai rău de-atât. S-a ridicat în picioare şi a urlat cât de tare a putut: „FUUUTUUU-IIII!“ Exact ceea ce am vrut să facă.

La un minut după aia, taică-su s-a ivit în prag. Nu era aşa de târziu, însă el se îmbrăcase deja în pijama.

— Ce se petrece aici? a întrebat el.

Din fericire, reuşisem deja să mă ridic în şezut.

— Tontălăul s-a lovit la degetul de la picior, am răspuns eu, arătând spre tălpile goale ale lui Joe.

Taică-său a făcut o grimasă.

— Păi asta nu-i ceva de râs. Însă data viitoare poate reuşeşti să zici „fursec“, de dragul mamei tale. Sau, Ezra, dă-i o pernă în care să urle.

— Aşa o să facem, domnule.

După ce a plecat taică-său, Joe s-a mulţumit să scuture din cap spre mine.

— Voi, fraţilor, sunteţi foarte buni la asta, a spus el. Sper că măcar eşti mulţumit că ai reuşit să ne prosteşti pe noi, ceilalţi.

— Nu aşa stau lucrurile, i-am spus.

— Atunci cum stau?

— Este o chestiune de supravieţuire. Este vorba exact despre supravieţuire.

Acum, că mă gândesc la asta, totuşi de la cine am învăţat-o?

Dacă întreabă cineva, spuneţi-i că aţi căzut de pe bicicletă şi v-aţi julit la genunchi.

Iar eu am zis: Dar noi n-avem biciclete.

Iar ea a răspuns: N-o să vă întrebe nimeni de biciclete.

Dar n-am de gând să mă gândesc la asta acum. Joe doarme — mama și Darren trebuie să fi adormit și ei.

E timpul să intru pe furiș în casă la noi.

Sunt acolo niște lucruri de care am nevoie.

Subiect: Nu asta înseamnă iubirea

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 00:13 CST

Nu mă simt confortabil cu treaba asta, Ez. Pur și simplu aruncă geanta pe peluza din față. Nu intra în casă.

Dacă te duci, TE ROG SĂ AI GRIJĂ.

TE ROG, NU-I LĂSA SĂ PUNĂ MÂNA PE TINE. Iar dacă o fac, prefă-te că ești somnambul. Îți amintești cum obișnuiam eu să fac asta? Până când Darren a încercat să instaleze un zăvor la ușa camerei mele, ca să mă țină încuiată înăuntru? Spune și tu că e o chestie moștenită în familie. Și că acum se manifestă și la tine. Sau, dacă lucrurile se înrăutățesc prea tare, începe și tu să urli, ca Joe!

Acum, că veni vorba despre Joe. Îmi pare rău că nu ți-am pomenit despre cererea în căsătorie, dar, drept să-ți zic, m-a făcut să mă simt ca un mare rahat. Adică, ce om e ăla care încearcă să iubească pe cineva și dă greș iar și iar? Și nu doar cu Joe, mama, Darren, Sloane. Dar și cu tine. Singura persoană din lumea asta pe care chiar o iubesc cu adevărat, și uite ce ți-am făcut. Te-am transformat într-un incendiator și un hoț.

De aceea sper că de data asta va fi diferit. Cu Tipul Misterios. Trebuie să fie diferit, Ez. Trebuie să cred că nu sunt vreun monstru lipsit de sentimente. Joe se înșală. Nu m-am folosit de el. Am încercat să-l iubesc. E o mare diferență. Chestia pe care n-o știe nimeni despre mine este că eu — chiar și după toate lucrurile prin care am trecut împreună — cred încă, într-un mod profund, autentic și inexplicabil, în iubire.

Subiect: Prieteni la cataramă

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 01:19 EST

Mai întâi de toate hai să te liniștesc cu o simplă propoziție: GEANTA A FOST RETURNATĂ. Sunt sigur că erai foarte îngrijorată în legătură cu asta.

În al doilea rând permite-mi să te asigur că un marker negru a survolat toate actele de identitate ale mamei noastre, iar numele de familie al lui Darren a fost tăiat cu o cruce pe absolut fiecare dintre acestea.

Fotografia lui pe care o ține mama în portofel a fost și ea vandalizată. Este dificil să desenezi un penis mic și era greu să distingi dacă era un penis mic și nu, să zicem, un punct, așa că m-am asigurat că pun o etichetă de „penis mic“.

Cât despre pozele noastre pe care le ține în portofel — ei bine, sunt sigur că motivul pentru care n-am găsit-o acolo pe niciuna este că preferă să țină toate pozele noastre aproape de inimă. Asta trebuie să fie.

În al treilea rând nu am scotocit prin cutiuța ei de medicamente sau prin produsele ei de igienă feminină. Fiindcă sunt un gentleman.

Oh, și în al patrulea rând: nu m-au prins.

Lăsând astea la o parte, a fost ciudat să mă aflu iar în casa aia. Cred că și tu ai simți la fel, dacă te-ai întoarce acum. Nu că ar fi ceva cu adevărat diferit. (Cu toate că scorojeala de arsură din bucătărie este o adevărată frumusețe, dacă mă întrebi pe mine.) Este ca și când te-ai întoarce într-un loc și el pare la fel, dar îți dai seama că tu ești diferit. Este de parcă ai străbate cu pasul trecutul, nu prezentul. Și n-au trecut decât câteva zile.

Ea era pe undeva, prin dormitor. El căzuse ca leşinat în camera de zi.

Stilul nostru, normalitatea noastră de a Păstra Liniştea.

O fi greşit din partea mea să spun că, în ciuda faptului că am urât căminul ăsta, există totuşi părţi din această casă pe care le iubesc? Gen, camera mea n-avea nicio vină că eram eu nefericit. Ea nu mi-a greşit cu nimic. Mai mult de-atât, a fost singurul spaţiu care mi-a dat voie să mi-l fac al meu.

Mi-am luat nişte haine, dar nu le-am putut lua pe toate. Am luat trei cărţi, dar nu le-am putut lua şi pe restul. Am găsit nişte poze de-ale noastre şi câteva poze cu mine şi cu Terrence. Poza aia cu tine, cu mine şi cu mamaie. Nişte pantaloni scurţi, fiindcă în curând vine vara.

De asemenea, am dezgropat şi cealaltă mare ascunzătoare a mea. Acolo, în buzunarul unuia dintre hanoracele mele, e o mică puşculiţă de plastic. Pe care-o poţi deschide şi închide fără s-o spargi.

Dintotdeauna am vrut să ţi-o dau ţie.

Subiect: mărturisire

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie 02:04 EST

Nu. Nu pot s-o las așa.

Cred că ai înțelege tu oricum. Dar asta-i o laşitate. Trebuie să mi-o asum.

Trebuie să-ți cer iertare.

Îmi pare rău că nu ți-am dat puşculița aia.

Îmi pare rău în primul rând pentru motivul pentru care a trebuit s-o primesc eu în locul tău.

Știu că aveam doar nouă ani. Dar nu am nicio scuză. Eram atât de speriat de el, dar nici asta nu-i o scuză. Când a întrebat cine a spart veioza, ar fi trebuit să mărturisesc și să spun adevărul. În schimb, am arătat spre tine. Am văzut o cale de scăpare și am apucat-o pe ea. Când ai protestat, am insistat și mai tare. Pentru că acum exista riscul să fiu prins și că am spart veioza, și că am minţit în privința asta.

N-am ştiut ce avea să se întâmple când el a pornit-o în sus, spre camera ta. Știam doar că o să fie ceva rău. Și ce-a zis —„Tu spargi chestii, distrugi lucrurile“, oare așa? Știa exact încotro să se îndrepte. Tu aveai puşculița aia, un porcușor din ceramică, de când erai mică. Și n-ai pus niciodată niciun bănuț în ea, pentru că n-ar fi fost chip să-l scoți de acolo fără s-o spargi.

Iar el exact asta a făcut. Apoi a călcat cioburile în picioare, ca să fie sigur, și ți-a spus că, dacă nu culegi absolut fiecare bucățică atât din puşculiță, cât și din veioză, are să facă țăndări alt obiect din camera ta și o să continue să

spargă lucruri până când toate cioburile vor fi adunate. Cui îi trece prin cap așa ceva, Bea? Nu inventez eu totul, nu? Sunt momente în care mă întreb dacă nu cumva asta fac. Și mă mai întreb dacă nu sunt și lucruri pe care le-am blocat.

Chestia stupidă este că, până în noaptea asta, n-am realizat că ne-a pedepsit pe amândoi. Am crezut că nu te-a pedepsit decât pe tine. Dar m-a pus să mă uit și nu mi-a dat voie să te ajut. Trebuie să-și fi dat seama ce a însemnat asta pentru mine.

M-am simțit foarte rău. Luni în șir am furat de la el și de la mama bănuți de cinci cenți și de douăzeci și cinci de cenți, apoi am înlocuit pușculița purceluș, pentru tine. Apoi mi-am făcut griji că el ar putea s-o vadă și că o să intri într-un bucluc și mai mare dacă înlocuim ce a spart el. Așa că am ținut-o ascunsă. Și am continuat să fur când am putut. De la ei.

Știu că este stupid să-mi cer scuze pentru asta cu șase sau șapte ani mai târziu. Dar asta fac acum.

Cred că ăsta este riscul de a te întoarce acasă — găsești toată durerea asta, amestecată cu toată vina.

Însă, cel puțin acum, mi-am mai luat niște haine.

* * *

OK, e timpul să mă strecor înapoi, acasă la Joe.

Îți scriu mai multe mâine.

Și îți rămân dator în continuare cu o pușculiță.

Cu drag,

Ezra

Subiect: o complicație

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 02:09 EST

Cred că Joe m-a încuiat pe dinafară.

Și aproape că am rămas fără baterie.

Rahat.

Subiect: Joe este un COPIL

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 01:16 CST

Sper să-ți fure telefonul și să vadă mesajul ăsta.

JOE, DACĂ CITEȘTI ASTA, ÎNCETEAZĂ SĂ MAI FII UN NEMERNIC!

Ez, vreau să baţi în uşă până când îţi deschid părinţii lui. Poate că Joe arată aproape ca un adult, dar în interior are patru ani, iar tu nu-l poţi lăsa să joace jocurile astea tâmpite, de copil mic.

(Îmi pare rău dacă sună prea dur, dar sunt pur și simplu Așa. De. Sătulă. De. Toată. Prostia. Lui. CITEȘTI ASTA, JOE? SPER DIN TOATĂ INIMA CĂ DA! Tu și cu mine avem probleme reale, Ez, un lucru pe care el nu-l va înțelege niciodată. Îmi dau seama că toată lumea are niște scheleți prin dulap și cine sunt eu să spun că scheleții noștri sunt mai nasoi decât ai lui, dar adevărul este că sunt mai nasoi. Muuult mai nasoi. Așa că, în ceea ce mă privește, ar putea dracului să fie bărbat și să-ți deschidă ușa aia.)

MĂ AUZI, JOE? FII DRACULUI BĂRBAT ȘI DESCHIDE UȘA!!

Subiect: o mărturisire

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie 01:23 CST

O să stau aici până știu că ai reușit să intri.

Ți-am spus că Franco și Irene mă lasă să stau aici? Au zis că pot să folosesc canapeaua și baia alăturată (cu duș!) și să le plătesc 50 de dolari pe lună, deci cu numai 20 de dolari mai mult decât costă hostelul pe noapte. Când am spus, „Încă nu am banii“, Franco a zis: „Deja muncești pentru ei“. Și asta a fost. Știm amândoi că ar putea cere mai mult pentru camera asta, dar n-o s-o facă. În sufletul lui, este un mare sentimental.

M-am asigurat că n-o să plâng, pentru că l-aș fi îndepărtat și poate chiar și-ar fi retras oferta, așa că am dat din cap gen OK, mulţumesc și n-am făcut mare caz de asta. Dar merita să fac, Ez. Chiar merita, e mare lucru.

Franco mi-a arătat cutiile noi de ulei de măsline, de pastă de măsline, biscuiți sărați și măsline care tocmai veniseră și trebuiau sortate. Mi-a arătat cum să le etichetez cu prețuri, unde să le depozitez pe rafturi și cum să lucrez cu vechea casă de marcat, ceea ce înseamnă că am ajuns la un nivel cu totul nou de încredere.

Iar apoi a reluat invitația la cină, dar i-am spus că sunt obosită și că frățiorul meu dăduse de bucluc, așa că trebuia să mă asigur că-i în regulă. N-am pomenit că aveai de gând să intri noaptea pe furiș în casa noastră și să desenezi penisuri pe chestii.

(E tare, nu? Că are destulă încredere în mine încât să-mi dea cheile? Am ajuns departe în relația cu Franco.)

Mă bucur că ai intrat şi ieşit fără probleme. O parte din mine şi-ar dori să nu fi fost chiar atât de gentleman şi să fi scotocit niţel pe acolo, dar mai bine aşa, sunt pur şi simplu bucuroasă că ai ieşit nevătămat.

Da, îmi amintesc puşculiţa.

De parcă a fost ieri.

Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

Aveai nouă ani, Ez. Nouă ani.

Ce altceva ai fi putut face?

Ăsta e unul dintre lucrurile la care mama şi Darren au fost întotdeauna foarte buni: să ne pună în situaţii imposibile. Situaţii în care nimeni n-ar trebui să se afle, mai ales copiii.

Aşa că, din nou, nu e nevoie să-ţi ceri scuze.

În plus, am şi eu o mărturisire de făcut.

Trebuia să-ţi fi spus mai demult, şi-mi pare rău că n-am făcut-o.

Vreau să înţelegi de ce.

O să sune prostește, dar mi-a fost frică că, dacă o să-ţi spun — ba chiar şi numai dacă o s-o rostesc cu voce tare —, o să dispară.

Încă sunt un pic speriată ca lucrul ăsta să nu se întâmple.

Doar că niciun lucru bun nu durează prea mult, nu-i aşa? Trebuia ca mai întâi să mă asigur.

Practic vorbind, nici acum nu pot spune că sunt sigură, dar tot am ajuns până aici şi, în plus, cred că ţi-o datorez.

Tipul Misterios e tata, Ez.

Este tata.

Dar stai, că mai e ceva.

Mi-a zis că mama l-a îndepărtat de noi. Nu în vreun soi de luptă pentru custodie, pe care ea a câștigat-o și el a pierdut-o.

Ci în ceva de genul „azi ne vezi, mâine am dispărut“.

Ca și când ne-ar fi furat.

Și atunci înseamnă că viața asta de rahat pe care am dus-o…? Da, n-ar fi trebuit să fie viața noastră. Ar fi trebuit să ducem o viaţă bună, cu un tată care ne iubește, aici, în St. Louis, Missouri. Ar fi trebuit să fim niște puști mișto, într-o familie mișto. Ar fi trebuit să fim iubiți.

E caraghios, nu-i așa? E caraghios într-un fel îngrozitor, dat dracului. Toată lumea crede că am fugit de acasă, când eu, de fapt, am fugit spre casă. Nu-i de mirare că n-au apărut la ştiri, să mă implore să mă întorc. Pentru că ne-au răpit sau cel puțin mama a făcut-o.

Îmi pare rău că nu ți-am zis. Trebuia ca mai întâi să-l văd cu ochii mei. Să mă asigur. Să văd că nu e și el un Darren. Că nu e ca mama. Trebuie să știu că lângă el suntem în siguranță.

Cred că noi am pus în practică teoria aia din fizică, aia despre evenimentele din viitor, care schimbă trecutul.

O să mă întâlnesc cu el joi — practic, mâine. Îmi pare rău că nu ți-am spus. Îmi pare rău că nu te-am luat cu mine. Dar dacă chiar este cine pare să fie — dacă asta nu este vreo farsă diabolică pusă la cale de mama și Darren —, atunci poate că nu-i prea târziu pentru noi, până la urmă.

Subiect: partea plină a paharului

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 01:27 CST

Cândva, la un moment dat în viaţa noastră, mama chiar ne-a vrut.

Subiect: Nici nu știu de unde să încep

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 07:40 EST

Am găsit o fereastră deschisă. M-am strecurat pe acolo, cățărându-mă pe pervaz, am dormit pe canapea, mi-am încărcat telefonul și am ieșit înainte să se trezească Joe.

Apoi am plecat pe jos spre școală. Mi-am verificat e-mailul.

Și am găsit asta. Am găsit asta.

Nici nu știu de unde să încep, Bea.

N-o să fac decât să scriu cum îmi vine.

Dintre toate secretele pe care le-ai avut față de mine, ĂSTA CHIAR E DITAMAI SECRETUL. Și, de asemenea… CE?!? Știu că eu nici mă născusem încă atunci când ne-a părăsit. Știu că tu aveai doar trei ani. Așa că nu prea ne putem baza pe amintirile noastre. Și totuși, zici că mama ne-a răpit? Fără motiv? Așa încât să se poată chinui singură atâția ani? Doar ca să-i facă ÎN CIUDĂ? Îmi pare rău. Nu. Nu se pupă. Chiar crezi că, în toți acești ani, am fost așa de greu de găsit? Și apoi el îți trimite mesaje direct ție, pe TWITTER?!? Și-ți trage clapa de prima dată când trebuia să vă întâlniți?

Îți amintești sfatul pe care ți l-am dat mai devreme referitor la cavalerul călare pe cal alb? ACUM SE APLICĂ ÎNMULȚIT CU PATRU.

Te cunosc, Bea. Știu că vrei să fiu uluit de această răsturnare de situație. Știu

că vrei ca fantezia asta a ta să fie adevărată. Înțeleg. Serios. Asta ți-ai dorit dintotdeauna — în toate momentele alea în care eram în rahat până la gât, îmi spuneai că el este acolo, undeva, acest părinte mai bun pe care nu avem însă de unde să-l luăm. Mi-a plăcut povestea aia… dar am știut mereu că este doar o poveste. Poate pentru că tu veniseși deja pe lume când era și el pe-aici — te-a ținut în brațe, te-a văzut, așa cum pe mine nu m-a ținut în brațe și nu m-a văzut vreodată —, dar n-am crezut niciodată în el așa cum ai crezut tu. Probabil că asta se întâmplă și acum.

Știu că vrei să auzi și versiunea lui. Dar te rog, nu uita: tot o poveste este.

Îmi pare așa de rău. De ce nu poți fi fericită pentru tine însăți? Pentru noi? De ce nu pot fi încântat de veste?

Îmi tot frământ mintea. N-o să mint. Pentru că, dacă ce spune el e adevărat — dacă nu a fost vina lui, dacă a fost acolo, undeva, în tot timpul ăsta —, nu sunt sigur că asta îmbunătățește întru câtva situația. S-ar putea chiar s-o înrăutățească. Pentru mine, cel puțin. Am trecut prin ce-am trecut pentru că nu am avut nicio altă opțiune, Bea. Să spui că permanent a existat această altă opțiune, asta mă ucide. Și mă face să vreau să-l ucid și pe el. Pentru că nu cred — n-o să fiu NICIODATĂ capabil să cred asta — că n-am fost de găsit.

Ar trebui să las telefonul deoparte. Ar trebui să te las să faci ce ai de gând să faci. Sunt așa de supărat pe tine că nu mi-ai spus și că faci asta fără mine. Sunt la fel de îndreptățit ca tine să fiu acolo, Bea.

Știu că nu m-ai sărit la faza asta din răutate sau cruzime. Știu că mă iubești destul cât să nu faci așa ceva și că improvizezi și tu pe drum, la fel cum fac și eu acum. Și totuși. Îmi amintesc ce ai spus despre el — despre cum te-a încurajat, despre libertatea pe care ți-a dăruit-o. Despre cum e să fugi înspre ceva, nu de ceva. Dacă de el ai avut nevoie ca să-ți dai seama de toate astea, atunci sigur, așa e. Doar nu ieși dintr-o capcană ca să cazi imediat în alta.

De ce-mi vine mai ușor să mă gândesc la tine fiind pe cont propriu, mai degrabă decât ajutată de el? Nu știu.

Cred că ceea ce încerc să spun e asta: nu-l lăsa să scape așa ușor doar pentru că îți dorești cu atât nesaț să fie cum ți l-ai imaginat tu mereu. Nu și-a câștigat

automat dreptul de a se numi tată pentru noi, doar pentru că avem ceva din materialul lui genetic. Să fii tată nu este o poziție pe care o ocupi automat — trebuie s-o meriți. Așa că fă-l s-o merite, Bea. Dacă se va dovedi că o merită vreun pic.

Și dacă nu se va dovedi, găsește altceva spre care să alergi. Te rog.

Acum, vorbind despre ce merită fiecare, trebuie să-l scutur pe Joe de să-l ia mama dracului.

Subiect: ?

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie 08:35 EST

Îţi scriu mesajul ăsta în oră. Doar ca să-ţi zic că eu chiar nu cred o iotă din toate astea.

Subiect: ???

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 08:37 EST

Mai vreau și să dau buzna peste mama și să urlu la ea să-mi spună adevărul.

Subiect: aproape de miezul zilei

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 12:10 EST

Deci marea mea confruntare cu Joe a decurs cam aşa.

Eu: Omule, de ce m-ai încuiat pe dinafară azi-noapte?

Joe: Frate, nu te-am încuiat pe dinafară.

Eu: Păi, când m-am întors de la Terrence, am găsit uşa încuiată.

Joe: Mama trebuie să fi fost. Obişnuinţa. Mereu încuie uşa noaptea şi habar n-am avut că eşti pe-afară.

Eu:

Cât fac pauză, decid dacă merită sau nu să-i cer socoteală pentru povestea asta. Dar ar însemna să mă mut la Terrence. Şi dacă o dau în bară şi acolo, rămân fără opţiuni. În plus, după noaptea trecută, nu sunt sigur ce mai crede Terrence referitor la mutarea mea la el. Adică, probabil că ar accepta, şi ai lui la fel — dar numai pentru o zi sau două. Aşa că mi-am făcut socotelile şi am zis:

Eu: Nicio problemă. Mi-a murit telefonul, aşa că n-am putut să-ţi dau mesaj. Data viitoare o să mă asigur că am cheie.

Joe: Da, ar fi o idee bună.

Aşadar, presupun că încă am unde să dorm.

Subiect: În caz că tu crezi că mă pot gândi la altceva

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 12:35 EST

La ce oră te întâlnești cu el?

Că mor aici.

Subiect: Mă întâlnesc cu el la

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie 13:03 CST

4 după-amiază, mâine.

Subiect: OK

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 13:11 CST

Începe să-mi fie nițel frică.

Știu că ești supărat rău, dar aș vrea să fii și tu aici, Ez. Nici nu mai am unghii, pentru că mi le-am ros pe toate din carne.

Sunt sigură că ai dreptate când zici că asta e un soi de fantezie pe care am născocit-o în mintea mea stupidă. Oricare ar fi persoana asta cu care vorbesc, se poate dovedi că e vreun bătrân diabolic și ciudat sau o gospodină plictisită. Dar dacă nu-i așa?

Dacă este chiar el, cel real?

Subiect: întrebări

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 13:19 CST

Obişnuiam să mă gândesc la toate lucrurile pe care aş fi vrut să le aflu despre el şi de la el, precum:

De ce ne-ai părăsit?

Mama a fost întotdeauna aşa naşpa?

Tu eşti la fel de naşpa cum pretinde ea?

Ştii de Darren? Adică ştii cum s-a purtat cu copiii tăi?

Dacă ai fi fost aici, te-ai fi purtat şi tu la fel?

Cum erai când aveai vârsta noastră?

Chiar ai vrut copii?

De ce te temi cel mai tare?

Care ar fi unul dintre lucrurile pe care ţi-ai dorit dintotdeauna să-l poţi face?

Cu ce erou din Avengers[11] rezonezi cel mai bine?

Nu râde, asta, ultima, era foarte importantă pentru mine când aveam zece ani. Încercam să-mi imaginez care ar fi răspunsurile lui și, mai mult decât orice, îmi doream un tată care să spună: „Cel mai bine rezonez cu Bruce Banner, nu cel în variantă Hulk, ci versiunea foarte umană, a omului de știință drăguț jucat de Mark Ruffalo“. Sau poate Steve Rogers sau, firește, Black Panther, dar asta mi se părea deja o speranță prea ambițioasă.

Îmi tot spuneam Nu-ți face prea multe iluzii. Nu năzui prea sus, Bea. Exact cum ne învățau mama și Darren. Fii recunoscătoare pentru ce ai.

Așa încât, după ce am mai crescut, mi-am zis, în regulă, dacă aș avea șansa de a-l vedea din nou și aș putea să-i pun o singură întrebare? Care ar fi întrebarea aia?

Uite care ar fi:

De ce nu vrei să fii tatăl nostru?

[11] Echipa de supereroi din producțiile Marvel. (N.t.)

Subiect: jurământul meu către tine

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 13:29 CST

Eu, Beatrix Ellen Ahern (dacă ăsta o fi numele meu adevărat), jur solemn să nu-l las pe Tipul Misterios să scape cu nimic doar pentru că sunt o sentimentală idioată care îşi vrea tăticul înapoi, pentru că toţi ceilalţi părinţi pe care i-am cunoscut vreodată sunt nişte rahaţi.

Promit să-l fac să-şi merite dreptul de a fi tatăl nostru.

Dacă nu va ajunge să merite acest drept, promit să fug cât de repede pot spre orice altceva. Poate spre un zid de cărămidă. Sau spre un tren care se apropie în viteză. Va trebui să fie ceva de genul ăsta, pentru că, dacă n-am asta, n-am nimic. Sunt doar o liceană fugară care a abandonat şcoala şi nu are unde să se ducă.

Subiect: sau

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 13:35 CST

Cred că aș putea rămâne aici și să-l rog pe Franco să-mi dea un job permanent. Pot să despachetez biscuiții sărați și uleiul de măsline și să le așez pe rafturi pentru tot restul vieții mele, în schimbul unei mese calde și al unui loc unde să dorm. Din când în când, pot să cânt pe stradă ca să câștig niște bani în plus și să citesc absolut toate cărțile din Biblioteca Publică din St. Louis. Pot îmbătrâni aici și poate, într-o bună zi, după ani și ani, tu și Terrence o să veniți în vizită, iar tu n-o să mai încetezi cu Asta era cândva sora mea, dar acum este o persoană cumplit de tristă, pe care nici măcar n-o mai recunosc. Și o să petreci o oră sau două cu mine, din bunătate, înainte să te duci la cină (îți recomand restaurantul Lorenzo, cu toate că n-am mâncat niciodată acolo — Irene zice că este „sublim“). Poate chiar ai putea să-mi aduci și mie câte ceva — niște grisine sau ce a mai rămas din porțiile voastre de ravioli —, iar eu voi trăi până la capătul scurtei și tristei mele vieți cu amintirea zilei în care fratele meu a venit să mă vadă.

Subiect: Te rog, acordă această unică favoare bietei tale surori fugare, care a abandonat școala

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 13:41 CST

Știu că ți-am dat bomba asta și știu că ești năucit; îmi pare rău, chiar îmi pare. Dar lasă-mă să-mi trăiesc fantezia, Ez. Măcar pentru încă o zi.

Și, totodată, ar fi foarte drăguț din partea ta dacă mi-ai putea răspunde cu ceva care să semene mai degrabă cu un discurs motivațional decât cu o declamare furioasă.

Cu drag,

Bea

Subiect: RE: Te rog, acordă această unică favoare bietei tale surori fugare, care a abandonat școala

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie 15:12 EST

OK.

Uite ceva ce nu știi. Sau ceva ce știi, dar despre care noi doi n-am vorbit niciodată.

Terrence nu a fost primul băiat pe care l-am sărutat. Acel prim sărut îi aparţine, de fapt, lui Jonny Pryor. Câţiva dintre noi rămăseserăm peste noapte la el acasă — eram prin clasa a şaptea. Ceilalţi băieţi aveau cu ei saci de dormit şi năvăliserăm în camera de recreere, aşa încât ei să se poată juca pe Xbox toată noaptea. Jonny a spus că pot să dorm cu el în pat şi mi-am zis da, pare mult mai confortabil decât un sac de dormit, mai ales că ăla pe care îl aveam eu arăta de parcă fusese folosit pentru vreun exerciţiu de tragere în poligon.

În orice caz, ne-am schimbat în pijama şi ne-am urcat în pat. Aproape imediat am avut o reacţie de genul Aici se petrece ceva. Am devenit extrem de conştient de trupul lui şi mi-am dat seama că şi el era foarte conştient de al meu. Ne-am spus noapte bună şi apoi am rămas treji, întinşi în pat, un timp care ni s-a părut ore. Până la urmă, după ce ni s-a părut că toată casa a adormit, el m-a întrebat dacă sunt treaz încă, iar eu i-am răspuns că da, sunt treaz.

— Nu te văd — e foarte întuneric, a adăugat.

— Sunt aici.

— Unde?

— Chiar aici, am repetat eu.

A întins mâna, exact așa cum am intuit că va face, și m-a atins pe umăr.

— Oh, iată-te, mi-a spus.

Am mișcat și eu mâna și l-am atins pe umăr:

— Te-am găsit.

Și-a lăsat mâna să coboare pe brațul meu. Eu am lăsat-o pe-a mea să coboare pe ceafa lui. Și atunci, cu cea mai blândă mișcare din lume, l-am încurajat să vină spre mine.

Îți dai seama de anumite lucruri cu mult timp înainte să le poți măcar articula. Vrei să spui ceva cu mult timp înainte de a spune efectiv. La un moment dat, mi-am dat seama că, dacă voi săruta pe cineva, va fi un băiat. Dar era cu totul altceva ca lucrul ăsta să se și întâmple.

El m-a sărutat primul, dar eu l-am tras spre mine, așa că poate se pune că eu l-am sărutat, de fapt, pe el, mai întâi. Am început cu buzele, dar sărutul s-a transformat, implicându-ne trupurile cu totul. Apoi, după o vreme, ne-am cuibărit unul în celălalt și am adormit. Când ne-am trezit, ne-am separat și am știut, din momentul în care m-a privit, că nu era ceva despre care să vorbim sau să explorăm mai departe. A sărit din pat și s-a dus să se joace pe Xbox cu ceilalți băieți, zicându-mi să cobor când vreau eu. De fapt, pentru o clipă mi s-a părut că am visat totul, dar apoi, când am coborât în camera de recreere și am văzut felul cum mă evită, am știut că se întâmplase cu adevărat.

Nu mi-a părut rău. Nu mi-a fost rușine. M-am simțit de parcă aș fi căutat o confirmare și aș fi primit-o. Jonny fusese mesagerul, dar mesajul era cel care conta.

A început să-mi fie frică abia când am plecat pe jos acasă, în după-amiaza aceea. Cu cât mă apropiam de casa noastră, cu atât se profilau mai amenințători mama și Darren. Ca și când ar fi putut s-o simtă pe mine, o

radiație emanând din trupul meu. Știam că ei n-ar accepta așa ceva — nu doar faptul că sunt gay, ci și că acesta era un lucru pe care-l hotărâsem singur pentru mine. Ar fi văzut-o ca pe o sfidare. Ar fi văzut-o numai în termenii lor. Și n-ar fi fost deloc fericiți.

Când am intrat pe ușă, eram deja cuprins de panică. Situația părea aproape absurdă: chiar dacă nu mă iubeau, tot eram speriat că m-ar putea iubi mai puțin.

Am intrat în casă și m-am dus direct la mine în cameră.

Chiar dacă mă prăbușeam vertiginos, partea înțeleaptă din mine a știut să se prăbușească spre tine. Chiar dacă găsisem o ușă spre o nouă lume măreață și chiar dacă eu nu mă simțeam deloc măreț, am știut că tu mă vei împiedica să comit o laşitate care să-mi închidă definitiv ușa aceea.

Nu erai în dispoziția potrivită pentru musafiri. Ascultai tare piese vechi ale celor de la Smashing Pumpkins, cu ușa camerei închisă. Te-ai supărat că am intrat fără să bat.

— Ce vrei? ai mârâit la mine, fără să-mi arunci măcar o privire.

— Pot să stau și eu aici? am întrebat.

Poate ai simțit ceva în vocea mea. Ai ridicat privirea.

M-ai privit și ai văzut că aveam în mine ceva căruia nu știam cum să-i rezist. Într-un fel sau altul, ai știut să nu mă întrebi nimic despre asta. Cumva, ai știut că cel mai bun lucru pe care-l puteai face era să mă laşi înăuntru și să mă laşi în pace.

Nu era prima dată când n-am fost pregătit. Și n-avea să fie nici ultima. Dar adevărul urma să rămână același, de atunci încoace: chiar și când eram departe de-a fi sigur, puteam avea totuși certitudinea că tu vei fi acolo pentru mine într-un fel în care nu va mai fi nimeni altcineva din viața mea.

N-am vorbit niciodată despre după-amiaza aceea. Tu poate că nici nu-ți amintești măcar, fiindcă, pentru tine, a fost o duminică la fel ca oricare alta.

Iar pentru mine, era istorie care se scrie.

Pe repede înainte, la doi ani de la momentul acela. Îl cunosc pe Terrence. Îl sărut pe Terrence. Este minunat. Și, cu toate că nu mă reped spre casă în fugă, ca să-ți spun, în mintea mea nu-i nicio îndoială că tu vei fi prima persoană căreia îi voi spune despre acest băiat — care aș vrea cu adevărat, chiar aș vrea, să fie iubitul meu. Pentru că, atunci când trag linie, am nevoie de tine atât în vremurile bune, cât și în cele confuze sau în cele rele.

Asta nu înseamnă că n-o să delirez cu furie. Asta nu înseamnă că-mi place să fiu captiv aici.

Dar înseamnă că ai făcut întotdeauna ceea ce trebuie pentru mine, atunci când a fost important s-o faci. Și dacă e nevoie să te încrezi în ceva în momentele astea, te poți încrede în acest lucru.

Succes, Bea.

Ez

Subiect: JONNY PRYOR?!!!!

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 18:01 CST

Îmi amintesc când ai venit acasă. Îmi amintesc expresia de pe chipul tău. Îmi amintesc starea în care eram. Îmi amintesc (Dumnezeule) de Smashing Pumpkins. Nu am ştiut ce ţi s-a întâmplat, doar că ţi se întâmplase ceva.

Of, Ez. Privind înapoi, mă simt o soră de rahat. Chiar o soră de rahat. Mereu am trăit doar în lumea mea şi n-am de gând să arunc un milion de scuze despre motivul pentru care se întâmplă aşa, pentru că ştim cu toţii care sunt motivele alea. În fosta mea, să-i zicem viaţă, am fost atât de concentrată să construiesc ziduri în jurul meu, aşa încât mama şi Darren să nu poată intra, dar lucrul pe care nu l-am realizat până acum, în momentul ăsta, când stau aici, la computerul unui bătrân amabil — un străin amabil şi bătrân, într-un oraş străin — este că i-am ţinut dincolo de ziduri şi pe toţi ceilalţi.

Îmi doresc să te fi întrebat despre expresia pe care o aveai pe chip. Poate că de asta aveai nevoie, să fii lăsat în pace, dar în ultima vreme am început să cred că am fost prea mult lăsaţi în pace în viaţa noastră. Prea mulţi oameni care ne-au lăsat de capul nostru.

Îţi mulţumesc că ai fost singura persoană din lumea asta care îmi place, ba chiar mai mult, pe care o iubesc. Îţi mulţumesc pentru e-mail. Îţi mulţumesc că exişti.

Cu drag,

B.

Subiect: Dar, serios, JONNY PRYOR?!!!!

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 18:05 CST

Ha.

Subiect: Primul meu sărut …

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 18:43 CST

…a fost cu Tripp Dugan. Eram în clasa a șasea și plecaserăm într-o excursie la Muzeul copiilor, iar după aia ne-au dus să mâncăm de prânz în Hayes Park. Toată lumea vorbea că ne-au dus la Muzeul copiilor, ca pe niște copii mici, iar eu le țineam isonul, deși, în secret, îmi plăcuse foarte tare. Chiar ÎMI PLĂCUSE. Și îmi place în continuare. Totul este așa de practic și „uite cum funcționează asta“ și „uite de unde a venit asta“ și „uite, de ce nu încerci și tu“! Pare cel mai fericit loc în care am fost vreodată sau în care voi fi vreodată. Totul acolo este pozitiv și interesant și te încurajează să pui întrebări și să fii curios, nu ți se spune să taci și să ai grijă cum te porți și să nu fii prost și dacă nu ești în stare să zici ceva deștept, mai bine taci.

Dar aveam doisprezece ani și îmi doream să mă integrez, așa că m-am prefăcut și eu că mi se păruse un loc naiv și copilăros, chipurile eram așaaa de plictisită și mult prea matură pentru ceva de genul ăla.

În timpul prânzului, Tripp a stat lângă mine. Mi-a zis:

— N-a fost cea mai nasoală excursie?

— Chiar a fost, i-am răspuns eu.

Oarecum mă uram fiindcă vorbeam de rău un loc care chiar îmi plăcea mult.

— Sunt prea mare pentru chestii de-astea copilărești.

— Și eu la fel.

Apoi el și-a apăsat piciorul pe al meu, pe sub masă, și la început am crezut că-i o greșeală, însă el a continuat să apese și mai tare, așa că mi-am lăsat sandviciul pe masă și am căscat prefăcut, de parcă aș fi fost plictisită. În tot timpul ăsta, inima mi-o luase la goană, OHDOAMNEOHDOAMNEOHDOAMNE.

— Știi pentru ce nu sunt prea mare? a spus el.

— Pentru ce?

— Pentru sex.

Este uimitor că nu i-am râs în față. Dar momentul ăla, Ez, era absolut palpitant.

N-am făcut decât să ridic din umeri, gen oh, sex, chestia aia arhicunoscută.

— O să te sărut, a spus el.

— Poate.

— Nu vrei s-o fac?

— Nu-mi pasă dacă o faci sau nu.

A rânjit la mine — îți amintești rânjetul ăla al lui? De când era mai mic? Înainte să se înrăiască?

— Sunt sigur, mi-a replicat.

Și-a tras piciorul și am crezut că asta a fost, că mi-am ratat șansa; o parte din mine s-a simțit ușurată, iar cealaltă parte, tristă. Dar apoi, pe drumul de întoarcere la școală, s-a întâmplat în autobuz. Stăteam pe scaunele din spate, acolo unde am stat întotdeauna, încercând să-mi văd de treaba mea, când s-a apropiat, a rămas în picioare un minut, apoi s-a trântit lângă mine. Atunci mi-am dat seama că o să se întâmple. Și-a apăsat iar piciorul pe al meu și am rămas așa cam un kilometru și jumătate, apoi a spus:

— Ce-i aia de colo?

— Unde, colo?

— Colo, pe fereastră.

A arătat undeva în spatele meu şi m-am întors să mă uit, însă n-am văzut nimic altceva decât copacii şi traficul. M-am răsucit la loc şi am dat de faţa lui, chiar lângă a mea. Cred că pleoapele mi s-au lăsat de la sine şi chiar când mă întrebam de ce am reacţia asta, s-a aplecat şi m-a sărutat.

N-a durat mult. Doar şi-a lipit buzele de ale mele. Cu gurile închise. Cu limbile la locul lor. Doar o scurtă apăsare reciprocă. Însă a părut un moment măreţ, de mare importanţă, parcă cel mai tare lucru care i s-ar putea întâmpla vreodată cuiva.

N-a mai încercat niciodată, cel puţin nu cu mine. (Mai târziu am aflat că era un soi de pupăcios în serie, ceea ce are sens având în vedere că a lăsat însărcinate — câte fete?) Dar din ziua aia am simţit că am acest mic secret minunat şi că având acel secret eram într-un fel protejată. Cât timp îl aveam, ei nu puteau să mă domine sau nu chiar — mama şi Darren, ori fetele răutăcioase de la şcoală, sau profesorii pe care nu-i plăceam, sau chiar lumea în sine. Urma să fiu în siguranţă.

Eşti singura persoană căreia i-am spus. În contextul general ştiu că n-are nicio importanţă, dar pentru mine are. Pentru mine contează. Şi măcar atât îţi pot oferi şi eu ţie acum.

Cu drag,

Bea

Subiect: noapte bună

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 19:07 CST

Franco are nevoie de computer, așa că trebuie să închid aici, frățioare. Îți mulțumesc că mi-ai distras atenția în seara asta. O să-ți scriu mai multe mâine, după ce mă întâlnesc cu el.

Dumnezeule.

După ce mă întâlnesc cu el.

Îmi vine să vomit.

S-ar putea chiar să vomit.

OK, a trebuit să fug la baie și să vomit, dar m-am întors; bietul Franco își face griji pentru mine. Zice că surorii lui, Dorothea, îi era mereu rău de la stomac și în cele din urmă a aflat că are un parazit în intestin. Îți dai seama? Asta e tot ce mi-ar mai trebui acum.

Dar așa, ca o schimbare, e foarte drăguț să existe cineva căruia să-i pese suficient încât să-și facă griji pentru soarta mea. Altcineva decât tine, vreau să zic. Lucrez pentru el la magazin și m-am mutat oficial în birou. Deci lucrurile merg bine.

Ascultă, indiferent ce se va întâmpla mâine, o să fim bine. Da? O să fim. Tu și cu mine. Am trecut deja prin atâtea. Situația asta nu mai este decât o încercare în plus.

O să fim bine.

Cu drag,

Beatrix Ellen Ahern

Subiect: cu asemenea prieteni…

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 23:33 EST

Știu că știi deja asta, dar lasă-mă să o mai spun o dată, ca să fie clar: mama este o femeie foarte ciudată.

Nu doar că a sunat-o iar pe mama lui Joe, în seara asta, acuzând-o că găzduieşte un fugar (nu chiar cu vorbele astea), dar se pare că a sunat-o şi pe mama lui Terrence, ceea ce (potrivit lui Terrence) a fost extrem de ciudat, fiindcă chiar dacă am fost mereu bine primit acolo ca „prieten“ al lui Terrence, mama a făcut să pară că întreaga lui familie m-a determinat să ajung gay şi că, din cauza asta, sunt cu toții responsabili pentru comportamentul meu deviant, în toate aspectele — o acuzaţie la care mama lui Terrence n-a fost pregătită să răspundă. După ce a încheiat convorbirea, l-a chemat pe Terrence în bucătărie şi l-a întrebat, în esenţă, dacă aveam de gând să mă mut în camera lui, iar Terrence a răspuns că nu, nu, în niciun caz.

Terrence mi-a spus toate astea într-un sms şi a sfârşit partea aia cu „nu, nu, în niciun caz“ cu un:

Îmi pare rău λ.

Chestia uimitoare este, desigur, că în tot scandalul ăsta furibund şi în delirul ăsta dement mama nu m-a sunat nici măcar o dată.

Cred că a preferat să discute cu mama lui Terrence.

Dar, mă rog, ăsta nu-i singurul lucru pe care am să ți-l spun. Pentru că în seara asta m-am decis să fac o incursiune de spionaj. Și o să fii fooaaarte interesată de ce am descoperit.

Aşa cum ştii, în ultimele zile am avut parte de experienţa Nonstop Joe. Sunt aproape sigur că nu mai are nimic nou să-mi zică. Dar permanent a existat o piesă lipsă: Sloane. La şcoală încă mă tratează de parcă aş fi invizibil. Chiar şi după ce Darren şi-a pierdut cumpătul — nici măcar un cuvânt. Nu aşteptam felicitări sau ceva de genul ăsta. Doar recunoaştere.

Însă ea m-a evitat. Categoric m-a evitat.

Aşa că am hotărât că a venit momentul să-i ies în cale.

N-am putut să-l rog pe Joe să mă ducă; dacă aş fi făcut-o, ştiam că pur şi simplu nu m-ar fi dus. Aşa că, după ore, am plecat pe jos.

Cred că nu-i nicio problemă dacă îţi spun că am considerat că mi se cuvin toate drumurile pe care le-ai făcut cu mine. Dar mai trebuie să spun şi că există ceva ce mă liniştește când merg pe jos. Îmi lasă timp să mă gândesc, în loc să mă simt permanent încorsetat — de şcoală, de casa noastră, de o maşină. Mă face să realizez cât de mult timp din viaţa mea am petrecut chircit, trecând în grabă pe lângă lucrurile pe care încerc să le evit: mama în bucătărie, Darren în camera de zi, ei amândoi în dormitorul lor. Ghemuieşte-te şi ascunde-te. Nu face niciun zgomot. Dacă asta e starea ta mentală acasă, poate deveni starea ta mentală pe viaţă. Trecând în grabă pe lângă toate celelalte case. Trecând în grabă pe holurile şcolii. Dacă nu dai atenţie nimănui altcuiva, nici ţie nu-ţi va da nimeni atenţie.

Acum, trecând pe jos pe lângă case în loc să trec în maşină pe lângă ele, am avut timp să mă întreb dacă există cumva şi alte cămine ca al nostru. Gen, poate că secretele se află acolo şi pur şi simplu se bazează pe noi să nu le descoperim. Mă tot gândesc la ce ai spus despre Jessica Wei. Eu de ce pana mea n-am ştiut asta?

Probabil din cauză că am trecut în grabă. Nu-i aşa?

Când am ajuns lângă The Coffee Tree, mi-am dat seama pe loc că, în loc să

mă gândesc la case și la trecutul în grabă, ar fi trebuit, probabil, să mă gândesc la ce aveam de gând să-i spun lui Sloane. Era îndărătul tejghelei, așa cum mă așteptam să fie. Iar cafeneaua era destul de goală, pentru că, să recunoaștem, tot Starbucks e mai tare decât The Coffee Tree, iar Starbucks este și mai aproape de școală. Pe la mese stăteau câteva persoane — oameni în vârstă citind pagina a patra a ziarului de dimineață — și câțiva studenți care își ocupaseră mesele de parcă ar fi fost la bibliotecă.

Când am intrat, Sloane se uita țintă spre ușă, așa că m-a văzut din prima. Era deja încruntată, deci nu eu am fost ăla care i-a provocat furia. Dar am simțit, în mod sigur, cum a ridicat zidul de tăcere, lăsând doar un mic spațiu îngust pentru comanda cafelelor. Supraveghetorul stătea chiar în spatele ei — tipul ăla mai în vârstă, Ray-MOND, care îți spune mereu ce zice horoscopul pentru zodia ta, cât timp așteaptă barista să fie gata espressoul.

— Salut, prietene! a strigat Raymond când am ajuns în dreptul tejghelei. Ce bei de obicei? Asta vrei și azi?

— Salut, Raymond, i-am răspuns. O să iau doar o cafea normală. Și mi-ar plăcea mult să schimb câteva vorbe cu Sloane.

Încruntarea ei s-a coagulat într-o uitătură mirată.

— Lucrez, a spus ea pe ton plat.

Raymond a râs cu un hohot scurt.

— Cred că te pot învoi zece minute, ca să vorbești cu iubitul ăsta al tău.

Am văzut limpede cât de mult își dorea Sloane să-i urle FUTU-TE, drept în față. Dar cred că după ce a fost concediată de la Starbucks, de Crăciun, a învățat cum se vorbește cu șeful.

— N-am nevoie decât de două minute, s-a mulțumit ea să-i răspundă. Nu s-a deranjat nici măcar să-și scoată șorțul. În schimb, a ieșit ca o furtună pe ușa de la intrare. În timp ce ieșeam după ea, Raymond a strigat:

— Succes, frate! O să țin comanda până mă conving că ai supraviețuit

situaţiei.

Sloane nu m-a aşteptat la ieşire, ci s-a îndreptat spre pubelele aflate într-o laterală a clădirii. Miroseau mai degrabă a sandviciuri cu ou decât a zaţ de cafea.

— Ce e? a început când am ajuns lângă ea.

— Nu vreau decât să stăm de vorbă, i-am zis.

— Atunci vorbeşte.

— De ce eşti aşa de supărată pe mine?

— Nu sunt nicicum pe tine, Ezra. Nu mai sunt obligată să te tolerez, aşa că nu te mai tolerez. Credeam că este clar.

— OK, bine, i-am zis. Este în regulă. Dar n-o să plec nicăieri până nu-mi spui ce s-a petrecut între tine şi Bea.

— De ce n-o întrebi pe ea?

Și cu asta, m-a prins, Bea.

M-a văzut cum ezit înainte de a-i răspunde. Aşa că a trecut imediat la atac:

— Ai vorbit cu ea, nu-i aşa? E aşa de tipic pentru voi, futu-i.

— N-am vorbit cu ea, am dat-o eu cotită. Și de ce e aşa tipic?

Este cu totul posibil ca eu să nu ştiu să fac diferenţa între expresia de încruntare sau de milă de pe chipul unei persoane, pentru că, îţi jur, Bea, nu mi-am dat seama care dintre cele două a fost mai puternică în privirea pe care mi-a aruncat-o Sloane.

— Soră-ta este o profitoare, Ezra. Ceea ce înseamnă că are mereu nevoie de cineva de care să profite. A rămas complet lipsită de puterea pe care o avea asupra mea și a obosit să sugă toată vlaga din Joe, aşa că i-ai mai rămas… tu. Fiindcă, nu ştiu dacă ai observat, dar nu are alţi prieteni pe bune. Mă întreb,

oare de ce?

Chiar dacă eu știam că tu ai renunțat la ea — chiar dacă mi-ai spus că ești îngrijorată în legătură cu prietenia voastră —, nu mă așteptam ca Sloane să fie atât de rece când vorbește despre tine. Ea este singura persoană care a intrat vreodată la noi în casă ca prietenă, singura persoană care ți s-a alăturat în străbaterea acelui câmp minat, chiar și după ce a aflat că au fost plantate minele.

— Ce s-a întâmplat? m-am văzut nevoit să întreb. Erați ca două surori.

Sloane a oftat.

— Da, bine… nu toate surorile continuă să vorbească una cu alta la maturitate. Asta-i viața.

— Știu că ești supărată că a plecat. Și eu sunt supărat. Dar…

— Nu, m-a întrerupt Sloane. Ca să fii supărat, trebuie să fii surprins. Dar eu am știut că așa se va întâmpla.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că nu-s proastă. Îmi dau seama când cineva ascunde un secret. Și care-i chestia cu soră-ta și cu mine? De obicei, atunci când observam că are un secret, îmi cam dădeam seama și care e secretul ăla. Pentru că între noi nu existau ziduri. Apoi, dintr-odată, ea a început să ridice zidurile alea. Și cel mai ofensator lucru dintre toate, băga-mi-aș, este că și-a închipuit că n-am observat. Așa că am lăsat-o cu zidurile ei. Eram sătulă ca totul să se facă așa cum vrea ea. Și, sincer vorbind, eram sătulă și să-l văd pe Joe urmând-o orbește, chiar dacă el a refuzat să vadă asta.

— Dar nu mai vorbești nici cu Joe, nu? De ce?

— Pentru că n-o să vrea să vorbească decât despre ea. Și eu vreau să schimb subiectul. Asta și-a dorit ea. Și e un lucru pe care îți recomand din inimă și ție să-l faci.

— Ascultă, am spus. Încerc.

Doar că am spus nu este cuvântul potrivit. Când vorbele astea mi-au ieşit din gură, a fost ca şi cum m-aş fi transformat iar în fratele ăla enervant, în vârstă de zece ani. Mă smiorcăiam.

Şi abia asta, din tot ce s-a întâmplat, a atins-o. Doar pentru o clipă.

— Ştiu, mi-a spus. Înţeleg. Şi când am auzit că ai plecat de-acasă — recunosc, Ezra —, te-am aplaudat, futu-i. Mi-am zis: Mai există speranţă pentru el. Dar trebuie să faci la fel şi cu Bea, înainte să te tragă şi pe tine în jos.

— Pe tine în ce fel te-a tras în jos? am insistat.

Sloane a scuturat din cap.

— Nu. Timpul a expirat. Ai obţinut tot ce puteai obţine de la mine. Ţi-aş zice s-o întrebi pe ea ce s-a întâmplat, dar nu vei obţine decât o minciună. Asta e realitatea. Acum nu vreau să mai răscoleşti iar rahatul ăsta. Lasă-mă în pace şi te las şi eu în pace, OK?

(Exact astea au fost cuvintele ei: Lasă-mă în pace. Abia în drum spre casă m-am gândit — zicem asta tot timpul, dar cine naiba vrea cu adevărat să fie lăsat în pace complet?)

Am căutat o modalitate de-a o contrazice. Voiam să trezesc ceva în ea, ceva care s-o facă să-mi spună mai mult. Dar, totodată, am cam priceput. Dacă a terminat cu tine, a terminat şi cu mine.

— Nu mai intra, mi-a spus ea, îndreptându-şi şorţul. O să-i spun lui Raymond că ţi-ai anulat comanda. Dacă vrei cafea, du-te dracului la Starbucks sau alege un moment când nu sunt eu aici.

Şi asta a fost. Nu pot zice că m-a ajutat prea mult. Presupun că acum ştiu sigur cât e de furioasă şi că lucrurile au mers rău. Dar încă nu mi-e clar de ce.

Cât despre avertismentul ei să stau departe de tine — ei bine, acum îţi scriu toate astea, nu?

Știu că e ca dracu’. Am ajuns acasă la timp pentru cina alături de familia lui Joe, iar atunci a sunat și mama, apoi Terrence mi-a trimis mesaj că mama sunase și la ei, iar apoi am jucat vreo două ore niște jocuri video cu Joe și ne-am făcut temele în mult mai puțin timp, iar acum toată lumea a adormit; eu sunt la parter și sunt sigur că unul dintre motivele pentru care mă gândesc de-a valma la toate astea este pentru că nu-mi dau voie să mă gândesc prea mult la întâlnirea ta cu tata, de mâine. Știu că speri din toată inima ca el să-și facă apariția și cred că m-ai făcut și pe mine să sper, însă numai pentru că și eu vreau niște răspunsuri, Bea, chiar dacă sunt doar jumătăți de răspunsuri sau răspunsuri care se dezvăluie în forma unor minciuni pe care să le demontăm.

Așa încât, da. Succes. Dă-mi de știre cum a mers.

Te iubesc așa cum Sloane evident nu te mai iubește,

Ez

Subiect: Sloane

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 17 aprilie, 22:57 CST

E atât de tipic pentru Sloane.

Deci Franco a plecat acasă, iar eu aştept să mai primesc nişte veşti de la frăţiorul meu, înainte de a închide computerul peste noapte, pentru că, ştii tu, mâine mă întâlnesc cu tata, după cincisprezece ani; mi-am ros unghiile până la carne şi am vomitat iar, aşa că ar trebui să prind măcar câteva ore de somn.

O să-ţi zugrăvesc un tablou, Ez, pentru că ăsta va fi cel mai rapid mod de a trece prin asta.

Rolul Celei Mai Bune Prietene va fi jucat de Sloane. Joe va fi Iubitul. Ticăloasa, desigur, voi fi eu.

Momentul este decembrie, anul trecut. Scena: petrecerea de vacanţă a lui Bradley Hoyt. Ştii cât de mult îmi plac petrecerile — mai ales alea din liceu — şi prin îmi plac vreau să spun că le urăsc din toată fiinţa mea. Dar Cea Mai Bună Prietenă a zis Haide, Bea, doar la asta, tu nu faci niciodată nimic din ce vreau eu, tu mereu eşti în mintea ta, pierdută în universul tău, consumat de tine şi numai de tine, măcar asta poţi face, să mergi cu mine la nenorocita asta de petrecere. Şi a ţinut-o langa, până când m-am hotărât să mă port frumos, pentru că nu-mi permit s-o pierd şi pe Sloane, nu? Aşa că m-am dus la nenorocita aia de petrecere.

Doar că am întârziat, pentru că aceea a fost seara în care Darren a decis să ia toate cadourile de sub pom şi să le pună pe aleea de acces pentru maşini. Îţi aminteşti Marea Călcare în Picioare a Cadourilor de Crăciun de Anul trecut.

Nu că ar fi fost prea multe, dar chiar trebuia să treacă peste ele?

În orice caz, nu eram chiar în dispoziţie de petrecere, dar tu erai cu Terrence, iar Sloane şi Joe erau amândoi la Bradley, aşa că ar fi fost imposibil să rămân acasă.

Deci, ca şi tine, am pornit pe jos. Pentru că, uneori, mersul pe jos este singurul lucru care are sens. Iar când am ajuns la petrecere, Cea Mai Bună Prietenă nu era de găsit nicăieri. Şi nici Iubitul nu era de găsit nicăieri. Dar făcusem tot drumul ăla, îţi dai seama, şi ce motiv aş fi avut să mă întorc acasă? S-o văd pe mama strângând toate hârtiile de împachetat şi fundele împrăştiate prin curte? S-o văd râcâind rahatul de pe alee?

Aşa că am rămas, am băut ceva, am vorbit cu idioţii ăia de prieteni ai lui Bradley Hoyt şi am stat acolo ca orice persoană normală şi obişnuită, cu o viaţă casnică, normală şi obişnuită — cineva ale cărei daruri sunt în momentul acela sub bradul de Crăciun, nu zdrobite pe asfalt — şi mi-am zis: Ia uite, e simplu, ar trebui s-o fac mai des.

M-am prefăcut că sunt Bea Ahern, pur şi simplu o fată ca toate celelalte. Am râs şi am pălăvrăgit cu o expresie stupidă pe chip şi mi-am dat seama cât de surprinşi erau Brad şi toţi prietenii lui, de parcă eram un animal despre care se crezuse până atunci că este incapabil să susţină o conversaţie omenească. Ar fi trebuit să mă vezi.

La un moment dat, m-am dus să caut baia şi atunci am dat peste ei. Prietena Cea Mai Bună şi Iubitul. Stăteau în debaraua aia în care părinţii lui Bradley depozitaseră echipamentul lui de sport pe care nu-l mai foloseau. Prietena Cea Mai Bună era cocoţată pe o bandă de alergat, iar Iubitul stătea la picioarele ei. Doar că nu făceau ce te-ai aştepta tu să facă. Nu erau în spasmele vreunei pasiuni clandestine. Nu i-am prins dezbrăcaţi. Nu i-am prins nici măcar sărutându-se. I-am prins vorbind despre mine. Despre cât sunt de egoistă. Despre cum dezamăgesc mereu pe toată lumea. Despre cum spun că ne vedem la petrecere, doar că pe urmă nu mai vin. Despre cum spun că o să te iubesc pentru totdeauna, dar apoi încerc să mă despart de tine. Despre cum, chiar şi atunci când spun adevărul despre câmpul minat, rămân o mincinoasă, pentru că sunt o prietenă de tot rahatul, o dezamăgire, care nu se poate lăsa pe sine deoparte ca să se gândească prin ce trec şi ceilalţi, poate.

Adică, sigur că acel câmp minat e nasol, dar nu sunt eu singura persoană din lume care are de-a face cu niște mine. Și Cea Mai Bună Prietenă are. Și Iubitul are. Poate că nu chiar același câmp minat. Poate că nu în aceeași proporție. Dar asta îi împiedică să fie alături de ceilalți? Nu. Îi împiedică să ajungă la timp la petreceri? Nu.

Și apoi s-au sărutat, ceea ce a fost așa un clișeu, iar din locul în care stăteam mi s-a părut că se cam mozolesc, ca doi câini care se ling pe față. Dar nu asta m-a deranjat. Nici că putea să-mi pese mai puțin de sărutul lor prostesc. Ce m-a deranjat a fost să-i aud pe cei mai apropiați doi oameni din viața mea — în afară de tine, firește — vorbind despre ce rahat de om sunt. Adică, pentru o vreme, a fost frumos să cred că cineva din lumea asta, altul decât tine, propriul meu frate, crede că nu-s chiar așa de rea.

Am plecat de la petrecere. Mă rog, am ieșit. În noapte. În frig. Am stat un timp în curte, pentru că nu voiam să mă duc acasă. Cred că ți-am trimis un mesaj. Ți-am trimis? Nu-mi amintesc. Am vrut s-o fac.

Așa că am stat.

Și am stat.

Și am așteptat, dar nu știam ce anume.

Poate că am așteptat să treacă suficient timp ca să mă pot duce acasă, și acasă lucrurile să stea diferit, iar cadourile să fi reapărut ca prin magie sub pom și mama să spună: „Iată-te. Ne-am făcut griji pentru tine. Nu mai sta în frig, intră în casă și lasă-mă să-ți pregătesc o băutură fierbinte“, așa cum făcea când eram mici, înainte de Darren.

Încă eram acolo, lângă casa lui Bradley, când s-a întâmplat. Cu toate chestiile care au venit după aia. Sloane care s-a giugiulit cu Reggie Tan, iar Reggie s-a întors la școală și le-a spus tuturor că Sloane s-a culcat cu el, când, de fapt, ea n-a făcut-o, fiindcă vrea să aștepte până la facultate. Pentru asta mă învinovățește cel mai mult Sloane. Fiindcă, dacă aș fi fost acolo, chestia cu Reggie nu s-ar fi întâmplat, pentru că ea n-ar fi băut, în orice caz, nu atât de mult, nu și-ar fi pierdut mințile și s-ar fi distrat de minune. Iar dacă eu mi-aș fi făcut apariția, ar fi însemnat că n-am lăsat-o de una singură. Din nou.

Și să știi că nu mint. Nu crezi că, dacă aș fi mințit, aș fi venit cu ceva mai bun de-atât?

Adevărul este mereu mai trist decât minciunile, oricum. Mai prăpădit, mai trist și mult mai complicat. Exact ca viața reală versus ficțiune. Exact ca noi.

Prăpădiții, triștii de noi.

Acum o să mă duc la culcare. Poți s-o crezi pe Sloane sau poți să mă crezi pe mine, Ez, chiar nu-mi pasă.

Ba nu, îmi pasă. Doar că sunt prea obosită acum ca să încerc să te câștig din nou de partea mea.

Cu drag,

Bea

Subiect: DIMINEAȚA CÂND…

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 18 aprilie 08:29 CST

M-am trezit la cinci. După ce m-am holbat la tavan și mi-am ros pielea din locul unde ar fi trebuit să fie unghiile, m-am dat jos din pat, în cele din urmă, și am început să mă pregătesc. Ba chiar m-am machiat și am încercat să fac ceva cu părul ăsta, apoi m-am dus la magazin.

Am muncit să scot produsele din cutii și să le etichetez, mai întâi uleiul de măsline, apoi pasta de măsline, apoi biscuiții, apoi măslinele. Fiecare sticlă, fiecare borcan, fiecare pachet: erau atât de frumoase. Le-am manevrat cu delicatețe, de parcă ar fi fost diamante. Cele mai multe dintre ele au ajuns aici călătorind din locuri foarte îndepărtate. M-am gândit să mă ambalez într-o cutie și să mă expediez în Italia sau la New York. Mi-am imaginat cum sunt despachetată într-un loc zgomotos și plin de viață, culoare și lumină, în mijlocul unor străini care nu mă cunosc, nu știu nimic despre fosta mea viață. Am așezat borcanele, sticlele și pachetele pe rafturi, unul câte unul, acolo unde le e locul, și m-am gândit la cât au călătorit ca să ajungă aici, exact ca mine. A fost un moment de reflecție profundă, Ez. Ai fi fost mândru de mine.

Apoi am găsit o mătură și am dereticat bine locul, prin toate colțurile și cotloanele, și în tot timpul ăsta m-am prefăcut că-mi mătur fosta viață. Am dereticat și am tot dereticat, apoi m-am așezat în patru labe și am curățat cu prosoape de hârtie și soluție de curățat și m-am târât peste tot pe coate și genunchi, frecând cu îndârjire — la revedere mamă, Darren, Joe, Sloane, fostă Bea —, până când dușumelele au sclipit de curățenie.

La un moment dat s-a auzit yala de la ușă și a intrat Franco. A rămas pe loc, clipind nedumerit spre rafturi și spre podea, apoi a dat din cap. Avea în mână

o pungă cu produse de la brutărie și a zis:

— Vino să mănânci.

Ne-am așezat pe scaune în spatele tejghelei lungi de lemn și am mâncat gogoși, calde încă. Franco și-a plimbat privirea prin magazin și l-am văzut zăbovind asupra rafturilor frumos aranjate și asupra podelei lucitoare, asupra felului în care sclipeau în lumina crudă a dimineții. Pe bune, Ez. Sunt o dezordonată (OK, îngălată), dar știi că dereticatul mă ajută să gândesc. Ei bine, în dimineața asta am făcut o treabă foarte bună. A fost modul meu de a le mulțumi, lui și lui Irene, pentru că au crezut în mine, dar fără să le-o spun efectiv, căci asta l-ar fi făcut pe bătrânul Franco să fugă mâncând pământul și poate chiar să mă trimită cu un șut din nou în stradă.

Am înfulecat gogoșile una după alta. În cele din urmă, Franco a dat din cap spre magazin, iar ochii au părăsit rafturile și podelele și s-au oprit asupra mea.

— Foarte frumos, mi-a spus, scurt, dar plăcut.

Apoi am mâncat în tăcere. Și chiar a fost foarte plăcut. Totul.

Orice s-ar întâmpla astăzi, Ez, să știi că și eu te iubesc pe tine.

Subiect: APROAPE DUPĂ-AMIAZA CÂND…

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: joi, 18 aprilie, 15:49 EST

Nu știu cum o să mă uit la Joe fără să-i trag un pumn în ochi. Sau în ouă.

Lucru la care tu nu trebuie să te gândești acum. Și nici la ce urmează să-ți spun. Le spun mai degrabă ca să mi le scot din cap. Mai degrabă fiindcă sunt conștient că, data viitoare când îmi vei scrie, vei avea vești despre tata. Sau nu. Depinde dacă vine la întâlnire.

Lăsând la o parte toate rahaturile pe care mi le-ai aruncat despre Joe și Sloane, există un lucru pe care mi l-a spus ea ieri și care nu-mi iese din minte și vreau să mi-l scot din cap. Pentru că azi, în timp ce mergeam pe jos spre școală, m-am tot gândit la asta:

De ce nu am mai mulți prieteni?

Adică nu sunt chiar un singuratic. Îl am pe Terrence. Vorbesc mereu cu el. Și apoi mai sunt și altele…

Ceea ce încerc să zic este că, atunci când vorbesc despre oamenii cu care chiar vorbesc, nu doar despre cei alături de care stau la prânz, la cantină, există Terrence și mai există

Prietenii mei buni,

Rahat.

Merg pe holurile școlii, văzând toate aceste chipuri familiare, dar mă întreb cât de cunoscute îmi sunt viețile lor. Nu e vorba că nu le-am dat atenție. Știu

cine cu cine se vede. Știu cine o să mănânce rahat în clasă și cine o să tacă. Știu cine va fi pus să răspundă și cine va fi ales primul la sport. În general, cam știu cine unde o să stea la cantină.

Dar nu asta înseamnă prietenia.

Mai ales atunci când mă întreb cât de bine mă cunosc ei pe mine.

Și toate astea m-au făcut să mă întreb:

Oare în toți anii ăștia s-au ascuns de mine? Sau eu m-am ascuns de ei?

Nici măcar nu mi se pare că i-am mințit. Pur și simplu m-am distanțat, în așa fel încât nimeni să nu-mi poată cere vreodată să spun adevărul.

Terrence are o grămadă de prieteni. Prieteni de la biserică. Prieteni din copilărie. Prieteni din albumul școlii. Prieteni regăsiți. Și niciunul dintre ei nu pare să fie deranjat când apar și eu în peisaj. Dar, în afara celor cinci minute de conversație pe culoar sau în momentele când suntem împreună cu toții, nu s-a întâmplat să mă aflu singur cu vreunul dintre ei sau ca ei să mă știe pe mine, Ezra, nu ca însoțitor al lui Terrence.

Nu văd nicio cale de a discuta lucrurile astea cu Terrence fără să-l îndepărtez și mai mult. Se simte prost pentru cele întâmplate între mamele noastre și pentru felul în care familia lui se păzește acum de mine. (El n-a spus-o cu vorbele astea.) Continuă să folosească formulări de genul O să trecem și prin asta și Pot să stau eu de vorbă cu ei și Ești binevenit oricând, indiferent de ce spun ei. E un drăguț — știu că e drăguț. Dar este ca și când ar participa la un miting în jurul unui portdrapel din vârful căruia lipsește drapelul. Eu nu particip la miting, însă mi-a rămas steagul în gât.

În timp ce mă întreb cum am reușit să ajung la cincisprezece ani fără să am cincisprezece prieteni, o văd pe Jessica Wei în dreptul dulapului ei, schimbându-și cărțile înainte de prânz. Și-mi spun: o cale de a dovedi că nu mă ascund este să fac efectiv un pas spre cineva.

Nu se poartă ca și când ar fi nefiresc să mă strecor în preajma ei. De fapt, se poartă de parcă ar fi așteptat să-mi fac apariția.

— Cum îți merge? o întreb.

— Destul de bine.

Își încuie dulapul și mă privește.

— Întrebarea este: cum îți merge ție?

— Sunt praf, îi spun. Nu știu dacă am unde să locuiesc. Și dă-mi voie să-ți zic: chestia asta e nasoală rău.

Iar ea, care nu prea mă cunoaște de fapt, îmi zice:

— Futu-i. Mi-am imaginat că e nasol, dar n-am știut că ești homeless.

Primul meu reflex a fost să protestez. Să-i spun „nu, nu, nu, nu, nu — homeless este un bătrân care nu a făcut duș de săptămâni întregi și care împinge un cărucior de cumpărături plin ochi cu sticle goale. Homeless este o familie a cărei casă a fost smulsă din temelii de o tornadă. Homeless este un adolescent pederast alungat din casă pentru ce este și forțat să locuiască într-un adăpost, sub un pod sau pe bancheta din spate a mașinii.

Eu nu sunt homeless, mi-am spus în gând.

Dar apoi m-am întrebat: Și atunci ce ești? Unde locuiești?

Ceea ce m-a făcut să realizez: sunt homeless.

Ani întregi n-am avut o casă unde să mă simt în siguranță.

Acum nu mai am deloc o casă.

Jessica nu reacționează ciudat cât timp rămân pradă gândurilor din mintea mea, lăsând-o să mă aștepte acolo. După ce revin cu picioarele pe pământ, încerc să mă scuz, iar ea îmi spune să n-o fac. N-am de ce. Nu-i nevoie.

Problema este că în acest moment se ivește și Serena, întrebând-o pe Jessica de ce întârzie atât. Serena pune întrebarea asta, deși eu mă aflu chiar acolo. Cu alte cuvinte, este limpede că eu sunt cauza pentru care întârzie Jessica.

Naiv, îmi doresc ca ea să-i spună Serenei să ne lase în pace. Dar Serena este bună prietenă cu Jessica. Poate cea mai bună prietenă. În timp ce eu sunt nimeni și nimic pentru ea. Ce drept am?

Jessica îi spune Serenei că vine îndată, iar aceasta, mulţumită, se îndreaptă spre cantină.

Jessica se întoarce spre mine și spune:

— Vino să mănânci cu noi la prânz.

Scutur din cap și-i spun că nu pot.

Mă întreabă de ce. Iar eu răspund:

— Dacă n-ai fi fost decât tu, categoric aș fi venit.

Apoi îmi dau seama cât de îngrozitor a sunat și adaug:

— Ceea ce nu înseamnă că aș avea ceva împotriva Serenei sau a altor prieteni de-ai tăi. Sunt în regulă. Dar lor nu le pot spune lucrurile pe care ți le spun ție. Nu că ai fi obligată în vreun fel să mă asculți. Știu că sunt, gen, un străin. Sau la fel ca un străin. Adică nu suntem chiar prieteni. Și ar trebui să stai cu prietenii tăi.

Îți spun, Bea, a fost jalnic. A fost ca și când aș fi uitat cum ar trebui să se poarte o ființă umană în contexte sociale.

Însă, în loc să-și ia urgent tălpășița, Jessica zice:

— Da, înțeleg. Și știi ceva? Dacă ar exista vreo cale să-i spulber pe toți, aș face-o. Doar că avem un proiect pentru ora a șasea, proiect care nu e nici pe departe gata de predare, așa că trebuie să fiu acolo. Dar fii atent — ce zici de o cafea mâine, după ore? Doar noi.

— Sigur, i-am spus, încercând să-mi ascund (ascund!) dezamăgirea. Am nevoie de un prieten acum, nu mâine după-amiază.

Cu toate că și asta e stupid. Fiindcă ce am de gând să-i spun? Hei, nu mă

cunoşti cu adevărat, dar o să-mi pierd minţile şi în mare parte pentru că, în câteva ore, sora mea fugară s-ar putea să-l întâlnească pe tatăl nostru fugar, aşa că mă simt ca şi cum o uriaşă halcă din viaţa mea se petrece la mii de kilometri depărtare de trupul meu.

Nu. Nu prea cred.

Singura persoană căreia îi pot spune asta eşti tu. Aşa că iată-mă, spunându-ţi-o.

Viaţa mea?

O să rămână pe loc până când primesc iar veşti de la tine.

În momentul ăsta nici măcar nu-mi pasă de ce-o să se întâmple. Nu vreau decât să fie la timpul trecut, astfel încât să ştim deja cum a fost şi să-mi dau seama cum să gestionez toată situaţia asta.

Succes,

Ezra

Subiect: Salut

De la: LONDON WOOSTER <l89989889@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 18 aprilie 20:03 CST

Dragă Ezra Ahern,

Mă numesc London Jonathan Calvin Wooster. Am paisprezece ani (aproape cincisprezece!), iar Bea mi-a spus să-ți scriu acest mesaj. Eu sunt cel care a contactat-o. E vina mea că a plecat de acasă cu două luni înainte de a absolvi liceul şi tot vina mea este şi că tu ai dat foc casei şi a trebuit să pleci, să locuieşti în altă parte. Eu i-am trimis acele mesaje şi i-am cerut să vină încoace. Am crezut că te va aduce şi pe tine. Sunt fratele vostru.

Îmi pare rău.

Cu sinceritate,

London Wooster

Subiect: Salut din nou

De la: LONDON WOOSTER <l89989889@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 18 aprilie, 23:21 CST

Dragă Ezra Ahern,

Sunt tot eu, London Wooster. Știu că tu nu mă cunoști și îmi pare rău că am lansat spre tine bomba asta cu rahat, dar cred că cel mai bun mod de a trece prin acest dezastru este să încerc să-ți explic.

Sunt fratele vostru. Practic vorbind, sunt frate vitreg. Surpriză! Îți scriu pentru că Bea a fugit și nu știu unde s-a dus sau dacă o să mai aud vreodată de ea, și există niște lucruri pe care cred că ar trebui să le știți.

Nu există o cale simplă de a spune asta. Încerc să-mi imaginez cum m-aș simți eu dacă aș primi un astfel de e-mail de la un necunoscut. Probabil că aș fi gen „băga-mi-aș p…“ și poate că n-aș citi mai departe. Doar că eu sunt curios din fire, așa că probabil că aș citi totuși.

Sper că vei continua și tu să citești. Acesta este cam cel mai înfricoșător lucru pe care l-am făcut vreodată. Să-ți scriu, adică. Cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată e altul:

Acum câteva luni, i-am scris Beei, pretinzând că sunt tatăl nostru. I-a luat ceva să-mi răspundă, însă a făcut-o în cele din urmă și am început să vorbim. Nu-mi venea să cred! La un moment dat i-am zis că sunt pe moarte. Nu eu, personal, ci tatăl pe care-l interpretam. Nici măcar n-am plănuit, așa mi-a venit. Și, înainte să apuc să mă răzgândesc, o spusesem deja. Apoi ea a zis că vine să mă vadă înainte de a fi prea târziu, pentru că vrea să mă cunoască; în

continuare, eu n-am spus nimic ca s-o opresc şi se poate să-i fi spus că îmi trăiam ultimele clipe. Şi ea chiar a venit!

Chestia despre tata — tatăl nostru — aflat pe moarte nu a fost chiar o minciună. A murit anul trecut, a făcut infarct. A fost un tată bun. Nu spun asta ca să-ţi fac rău. Dar aşa a fost. Poate că a fost cel mai bun tată, dar nu am cu ce să-l compar şi nu e o chestie stabilită pe baza unor date ştiinţifice sau ceva de genul ăsta. Chiar l-am iubit cu adevărat. Şi mi-e dor de el. Tot ce i-am scris Beei despre el este adevărat. Era un idealist. Nu a tăiat niciodată banda continuă. Nu a ridicat niciodată de jos un bănuţ ca să-i poarte noroc, pentru că spunea că era deja norocos, aşa că îi lăsa pe toţi pentru alţii. Şi astea sunt doar câteva dintre laturile lui bune.

Aşa că îmi pare cu adevărat rău pentru bomba cu rahat, dar, într-un anumit fel, cred că ştiu cum trebuie să vă simţiţi voi. Pentru că abia am aflat de voi. Căutam prin nişte cutii. Prin toate cutiile cu lucrurile lui. Şi iată-vă. De fapt, era doar Bea. Sărind din paginile jurnalului său, unde scrisese totul despre această a doua familie de care n-a pomenit niciodată! Despre detectivii pe care i-a angajat. Cei care au şi descoperit că sora ta trăia în Indiana, cu numele de Beatrix Ahern. Tu nu erai în jurnal. Am aflat de tine de la Bea. Nu sunt sigur că tata a ştiut vreodată de existenţa ta.

Şi pentru asta îmi pare rău. Simt că, într-un fel, este vina mea, pentru că mama ta, Anne Wooster, l-a părăsit după ce a aflat că mama este însărcinată cu mine.

Cu scuzele de rigoare, al tău,

London Wooster

Subiect: Câteva lucruri despre mine

De la: LONDON WOOSTER <l89989889@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: vineri, 19 aprilie, 08:12 CST

Dragă Ezra Ahern,

Prietenii îmi spun Lo. Nu că am fi prieteni sau că aș presupune că vom fi vreodată, dar voiam numai să-ți spun că-mi poți zice așa, dacă vrei.

Sau poate te gândești la un alt nume — și asta e în regulă. Mi-am dorit dintotdeauna o poreclă unică. Prietenului meu celui mai bun, Thomas Warmflash, i se spune Wormy încă din clasa a doua. Iar prietenei mele, Megan Louise Vanacore, i se spune Midge — în familie, eu și Wormy îi spunem „The Meg“, iubita ei îi zice Vanna și toți ceilalți îi spun Lou.

Alte lucruri despre mine:

Scriu toate astea pe telefon, pe furiș, așezat în stejarul noduros crescut în fața ferestrei de la camera mea. Pe când aveam șapte ani, l-am numit „Captain America“, pentru că era mare, puternic și părea drăguț. Probabil îți sună nebunesc. Dar, oricum, sunt sigur că toate astea îți sună la fel de nebunesc.

Pe mama o cheamă Amelia și este peisagistă. Așa încât știu o mulțime de lucruri despre plante. (Cei mai mulți o strigă Ames, pe scurt, dar tata îi spunea Amélie, ca în filmul cu același nume.)

Din Captain America văd până la râu și la arcada podului.

Sunt în clasa a noua.

O să-ţi trimit şi o poză cu mine, ca să-ţi dai seama dacă semănăm. Bea şi cu mine avem acelaşi nas, al tatei. Ea a aruncat doar o privire şi a zis: „Deci l-ai moştenit şi tu. Îmi pare rău“.

Am un câine pe care-l cheamă Mustăciosul. Are şase ani.

Când o să cresc, vreau să mă fac arheolog. Tata obişnuia să mă ducă să văd săpăturile sponsorizate de universitate şi uneori mă lăsa chiar să ajut.

Sunt bun la săpături.

N-am mai avut până acum niciun frate, dar întotdeauna mi-am dorit unul.

Cu sinceritate, al tău,

Lo

Subiect: Încă ceva

De la: LONDON WOOSTER <l89989889@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: vineri, 19 aprilie, 20:48 CST

Dragă Ezra Ahern,

Probabil că ar trebui să mă opresc să-ți mai scriu, pentru că nu vreau să te copleșesc sau ceva de genul, însă voiam doar să-ți spun din nou cât de rău îmi pare.

Sper că te vei gândi să-mi răspunzi. O să stau pe aici, cocoțat în Captain, până o s-o faci.

Fratele tău,

London

Subiect: Ultima chestie, jur

De la: LONDON WOOSTER <l89989889@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: sâmbătă, 20 aprilie, 00:52 CST

Dragă Ezra Ahern,

De fapt n-o să stau pe bune în Captain toată noaptea, pentru că nu e chiar atât de confortabil şi trebuie să mă trezesc devreme pentru nişte săpături la Sappington House, cea mai veche clădire de cărămidă din ţinut. De asemenea, mama o să mă omoare dacă rămân aici. Şi ce s-ar întâmpla dacă nu-mi vei răspunde la mesaje ore întregi sau niciodată? Aş rămâne aici prea mult timp şi sigur mi s-ar face foame.

Aşa că noapte bună, Ezra. Şi, dacă decizi să nu-mi răspunzi, la revedere. Îmi pare rău că n-am reuşit să te cunosc. Şi, cine ştie? Poate că şi ţie o să-ţi pară rău că nu ai reuşit să mă cunoşti pe mine.

London

P.S. Nu vreau s-o iei ca pe o ameninţare. Voiam doar să spun că poate şi tu ţi-ai dorit dintotdeauna un frate, cum mi-am dorit şi eu, şi iată-mă, sunt aici.

P.P.S. Aş vrea să pot urca într-o maşină a timpului şi să procedez cu totul

altfel, dar, într-un fel ciudat, simt că întâlnindu-te pe tine este ca şi cum aş putea păstra o parte din tata.

Subiect: FW: Ultima chestie, jur

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: sâmbătă, 20 aprilie, 02:12 EST

Bea,

Te rog, spune-mi ce se întâmplă. Trebuie să primesc un semn de viață de la tine, pentru că nu cred nimic altceva.

Ez

Subiect: FW: Salut

De la: Ahern, Ezra

Către: Hall, Terrence

Data: sâmbătă, 20 aprilie, 07:24 EST

Terrence,

Asta se întâmpla cu mine azi-dimineață.

Nu s-a trezit încă nimeni, dar se vor trezi curând. Trebuie să plec de-aici.

Nu știu ce să fac. Dar, cel puțin, acum știi și tu ce se petrece.

xoxo,

Ezra

Subiect: RE: FW: Salut

De la: Hall, Terrence

Către: Ahern, Ezra

Data: sâmbătă, 20 aprilie, 07:27 EST

Vino încoace. Acum.

Sunt aici, pentru tine.

<3 T

Subiect: FW: Ultima chestie, jur

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: sâmbătă, 20 aprilie, 10:12 EST

M-am dus la el, Bea, iar el era acolo. Terrence.

Acest lucru simplu, care n-a fost niciodată uşor de făcut — de data asta a funcţionat.

Şi am plâns, pentru că nu cred să fi funcţionat vreodată pentru mine, până acum. Nu în felul ăsta.

Am plâns, pentru că mama n-a fost niciodată acolo, pentru mine, când m-am dus la ea. Nu prea a fost.

Am plâns, pentru că nici tu nu eşti aici, ca să vin la tine.

Am plâns, pentru că tata a murit şi nu am avut cum să mă duc vreodată la el.

Am plâns, pentru că tu nu înţelegi cât de adânc este abisul şi că se adânceşte atât de tare, încât ajungi să te îneci în el.

Am plâns, pentru că era aproape în regulă s-o fac, fiindcă plângeam în braţele lui Terrence. Şi de data asta el a ştiut tot ce trebuia să ştie, ştia despre mine tot ce avea nevoie să ştie ca să mă ţină în braţe.

Am plâns, pentru că prezenţa lui mi-a permis să mă las pradă lacrimilor.

Am plâns, pentru că în acel moment, Bea, eram prea epuizat ca să mă mai înfurii, prea înfrânt ca să mă dezlănţui.

Am plâns, pentru că, atunci când am ajuns la el acasă, taică-său n-a înţeles de ce venisem aşa devreme, sâmbătă dimineaţa, iar Terrence s-a înfiinţat imediat şi a spus: „El este iubitul meu, tată. Iubitul meu. Îl iubesc şi, dacă asta este o problemă, putem s-o discutăm mai târziu. Însă acum are nevoie de mine şi în niciun caz n-o să te las să-mi stai în drum“.

Am plâns, pentru că nici nu ştiam cât de multă nevoie aveam ca el să spună asta.

Am plâns, pentru că tatăl lui s-a dat deoparte, iar mama lui mi-a pregătit micul dejun.

Am plâns, pentru că încep să realizez că, pentru a iubi pe cineva, pentru a-l iubi cu adevărat, din tot sufletul, înseamnă să-ţi doreşti să facă parte din familia ta.

Am lăsat toate lucrurile astea să crească în mine. Mi-am dat voie să le simt pe toate deodată. Mai presus de orice, am simţit pierderea. Pierderea căminului pe care nu l-am avut niciodată. Pierderea unei părţi atât de mari din viaţa mea de până acum. Pierderea ar trebui să fie ca o amorţeală. O pustiire. Dar nu este aşa. Este partea cea mai dureroasă.

M-am întrebat: mama şi Darren ne-au rănit mai mult prin ceea ce au făcut sau prin ceea ce n-au făcut? Ce ne-a făcut mai mult rău: prezenţa ostilă sau absenţa bunătăţii?

M-am gândit la toate astea. Le-am simţit pe toate.

Şi apoi m-am agăţat nu doar de Terrence, ci şi de tot ce am.

Mi-am spus că acesta este un nou început, că este prima dimineaţă din ceva cu totul nou.

M-am oprit din plâns.

M-am aşezat pe jos, la iubitul meu în cameră, în timp ce el aduna şerveţelele mototolite şi-mi oferea altele. Mi se alăturase pe fundul prăpastiei, fără ca vreunul dintre noi să ştie ce să spună.

N-am mai fost niciodată așa. Categoric am mers și altădată dincolo de lucrurile superficiale, atunci când s-a destăinuit în privința iubirii condiționate a tatălui său și a incapacității mamei de a-l convinge să treacă peste asta sau când i-am împărtășit cât am putut să-i împărtășesc despre ce se întâmpla la noi în casă. Într-o seară, m-a întrebat fără ocolișuri dacă abuzul mersese dincolo de țipete sau de îmbrânceli ocazionale, ori de lovituri chiar și mai ocazionale. I-am spus că până aici s-a cam mers, iar el mi-a răspuns că oricum era mult prea mult. Am fost de acord, însă n-am discutat mai mult de-atât, încercând să găsim un plan de evadare. Nu eram chiar la suprafața apei, ci mai degrabă o călcam. Nici în abis nu eram, fiindcă eu tot mai credeam că aș putea să-mi găsesc echilibrul dacă încetez să calc apa.

Dar acum, în adâncul acestui abis, am nevoie ca Terrence să-mi fie alături, pentru că, dacă mă opresc, dacă obosesc, o să mă duc la fund și n-o să mai ies niciodată la suprafață. Poate că am nevoie de el ca să mă târască spre țărm și am nevoie să știu că este suficient de puternic ca s-o facă.

Sunt tot aici. Stau tot pe jos, la el în cameră. Pe fundul prăpastiei. Doar că acum am în poală laptopul lui și m-a lăsat un pic singur, ca să-ți pot scrie. Spune că trebuie să-ți scriu. Spune că trebuie să înțeleg situația în ansamblu.

Știu că are dreptate. Simt că lucrurile pot merge rău dacă mă bazez atât de mult pe el. Dar mai simt și că ar fi stupid să nu mă bazez pe cineva care a fost mereu o persoană de încredere pentru mine. Nici nu cred că am înțeles asta până acum. Nu atât de limpede. Importanța încrederii, a omului pe care te poți baza, fiindcă nu e un lucru pe care să-l fi experimentat direct, nemijlocit.

OK, respiră adânc… uite ce vreau să-ți spun.

Dacă London este cine zice că este — și singurul motiv pentru care mă gândesc că ar putea fi e că probabil nu i-ai fi dat adresa mea de e-mail dacă nu era —, nu știu dacă vreau să am ceva de-a face cu el. Îmi pare rău că a murit taică-său. Îmi pare rău că și-a dorit dintotdeauna un frate. Dar asta-i tot ce simt față de el, oricât m-aș strădui. Restul este furia mea ostenită.

Îmi face cu atât mai rău să știu că tatăl nostru biologic era un tip de treabă.

Îmi face chiar și mai rău să știu că acum nu mai este și că noi nu vom beneficia de nicio frântură din bunătatea aceea.

Cel mai rău îmi face că am aflat asta de la un străin, nu de la tine.

Simt că toată viața mea am jucat un joc numit Asta nu-i atât de rea ca Aia. Mi-aș putea spune că viața noastră alături de mama și Darren nu a fost pe cât de rea ar fi putut să fie dacă, de exemplu, ne abuzau sexual. Sau dacă ne băteau atât de tare, încât să ne rupă oasele. Sau dacă ne-ar fi dat afară când au amenințat că o vor face. Sau să nu ne mai lase s-o vedem pe mamaie, singura care chiar a încercat să ne iubească. Întotdeauna putea fi mai rău. Am făcut o listă cu toate situațiile în care putea fi mai rău. Asta nu-i atât de rea ca Aia.

De ce nu mi-a spus nimeni că jucam un joc greșit? De ce n-am înțeles cât de defect era cadrul meu de referință și că nu eu eram persoana care îl defectase?

Am simțit întotdeauna focul din mine, Bea. Întotdeauna am crezut că este strălucitor ca soarele și că, dacă-i las și pe ceilalți să-l vadă, ne va orbi pe toți.

Dar am greșit.

Nu era un soare.

Era o eclipsă.

Iar acum simt ce se întâmplă când toate minciunile, toate jocurile și toate negările sunt scoase la lumină.

Înțeleg de ce ai plecat, Bea.

Înțeleg perfect de ce ai plecat.

Dar tot în fundul abisului suntem, nu?

Cum mama dracului ieșim acum de aici?

Ez

Subiect: adâncimea abisului

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: duminică, 21 aprilie, 21:15 CST

Da, Ez. Este adevărat. Avem un frate. Un frate mic de statură, de paisprezece-aproape-cincisprezece-ani, care se gudură ca un cățeluș, London pe numele lui, care m-a ademenit și m-a făcut să-mi părăsesc singura viață cunoscută, ca să devin o fugară și o liceană care a abandonat școala. Nu poți inventa tot rahatul ăsta.

Îmi pare rău că nu ți-am spus chiar eu, dar n-am putut. Dacă aș fi făcut-o, cred că m-aș fi întors după puștiul ăla și l-aș fi strâns de gât. Nu că viața mea ar fi fost în vreun fel uimitoare, dar gândul că s-ar putea să fi distrus ultima șansă pe care am avut-o mi-a căzut cam greu la stomac.

Seamănă cu noi, Ez.

Și uite cum s-a întâmplat:

M-am întâlnit cu el în Forest Park, un parc uriaș din oraș, care găzduiește Muzeul de artă, Grădina zoologică, Muzeul de istorie și Locul de joacă Țestoasa, alcătuit dintr-o mulțime de țestoase cât dinozaurii, pe care le poți escalada. Era o zi caldă, cu cer senin, și părea că întregul oraș St. Louis ieșise la soare, adică în parc. Locul de joacă era înțesat de copii.

Primul meu gând a fost că poate tata nu-și amintește că am deja optsprezece ani și sunt prea mare ca să mă mai cațăr pe o figurină de țestoasă. La urma urmelor, ultima dată când l-am văzut abia dacă mergeam de un an în picioare.

M-am așezat pe iarbă și am așteptat. Și apoi m-am gândit mai bine — dacă nu mă vedea, așezată acolo, jos? Așa că m-am ridicat, iar gestul ăsta a părut atât de formal, iar eu n-am știut niciodată ce să fac cu mâinile, așa că m-am așezat pe capul uneia dintre țestoase, cu picioarele bălăngănindu-mi-se, încercând să arăt tra la la. Din acel punct de observație puteam vedea în toate direcțiile. Nu-mi dădeam seama de unde va veni.

De fiecare dată când zăream un bărbat cam de vârsta tatei, inima mi-o lua la goană și eram ceva de genul Uite-l, el e, moment în care cam rămâneam fără respirație. Iar apoi, bărbatul trecea pe lângă mine sau se îndrepta în altă direcție, iar eu mă mai scufundam un pic, topindu-mă în betonul de un maro-noroios al capului de țestoasă.

Biata Bea.

Apoi…

La un moment dat, un puști s-a îndreptat spre mine, pășind pe cochilia uneia dintre țestoase. Preț de un minut a rămas acolo, în picioare, umbrindu-și ochii cu palma și privind în jur. L-am remarcat fiindcă purta o vestă matlasată, roșu-aprins, chiar dacă afară erau cam 26 de grade. Când m-a văzut, a sărit de pe cochilie și a venit direct spre mine.

Din prima clipă în care l-am zărit am știut că trebuie să aibă o legătură cu asta. Dar chiar și atunci când s-a îndreptat spre mine, chiar și când mi-a străfulgerat gândul că puștiul ăsta era legat, într-un fel sau altul, de mine și de tine, am continuat să mă uit pe deasupra creștetului său, după tata.

— Salut, a spus el.

— Ha. Salut?

A rămas acolo, mijind spre mine ochii dindărătul ochelarilor, și ce a spus el în continuare?

— Ai părul altfel. Îl purtai lung. Acum e scurt. Și alb.

— Nu e alb. E blond.

— De aici pare alb. Dar tot drăguță ești. Doar că diferită.

— Mă văd cu cineva. Dă-i drumul de aici, i-am spus eu.

— Știu.

Și așa mi-am dat seama că tata n-avea să vină. Că tata, oriunde s-ar fi aflat, habar n-avea că eu eram aici. Am simțit cum mi se strânge stomacul și mi-au înghețat oasele, în ciuda căldurii de afară.

— Tatăl tău este Jonathan Wooster. Jonathan Calvin Wooster, a spus el.

— Jonathan Calvin Ahern.

— Nu. Îl cheamă Wooster.

— Online ai spus că e Ahern.

— Pentru că ăsta e numele tău de familie. E numele de familie pe care crezi tu că l-a avut și el. Aveam nevoie să mă crezi.

— Deci zici că numele lui de familie era Wooster?

— Da.

— Și asta ce înseamnă? Că adevăratul meu nume de familie este Wooster?

— Probabil?

— Ha. Ha. Pe dracu’.

— Pot să-ți demonstrez.

N-aveam de gând să stau acolo ciorovăindu-mă cu un adolescent care părea că poate discuta în contradictoriu zile întregi, așa că am spus:

— Deci?

— Deci eu sunt fiul lui.

— Al cui fiu?

Și mă tot uitam în jur, în cazul în care tata e pe drum, poate că trece pe lângă copacul ăla sau se ivește pe alee.

Puștiul a zis:

— Al lui Jonathan Calvin Wooster.

A întins mâna și a adăugat:

— Sunt fratele tău.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

— Îl aștept pe tata.

— Știu.

— Dacă ești cu adevărat fiul lui Jonathan Ahern… Wooster, dovedește-o, i-am spus. Chiar dacă stomacul mi se strângea tot mai tare și oasele erau gata să-mi pocnească în două, mușcate de gheață.

A scos telefonul și mi-a arătat toate pozele alea în care era el alături de un bărbat care semăna mult cu tata sau cel puțin cu tatăl pe care mi-l amintesc vag de tot. Iar apoi mi-a arătat legitimația lui de școală, pe care era și un nume — London Wooster — și o poză a lui fără ochelari, un pic neclară, semănând atât de bine cu mine la cincisprezece ani, încât am crezut pentru o clipită că sunt chiar eu.

Am continuat:

— Deci și tu ai moștenit nasul lui. Îmi pare rău.

Și am continuat:

— London? Pe bune?

Inima îmi bătea prea tare, pentru că, în ciuda faptului că numele este diferit, știu că el e. Bărbatul acela. Cel din telefon. E tatăl nostru.

— Da, a continuat London. Dar ei îmi zic Lo. Așa că poți să-mi dai și tu o poreclă, dacă vrei.

— Nu, mersi.

— Am aproape cincisprezece ani.

— Mă bucur pentru tine. De unde vine numele Wooster?

— Mama ta și-a schimbat numele de familie după ce l-a părăsit.

Părea o chestie pe care mama ar fi în stare s-o facă, dar de ce l-aș crede pe puștiul ăsta?

— Ce vrei de la mine, London Wooster?

— Lo. Să te cunosc mai bine.

— De ce?

— Pentru că tatăl nostru a murit anul trecut și sunt singur la părinți.

A spus-o așa, pur și simplu, Ez. Tatăl nostru a murit anul trecut. Atât de neutru, de impregnat de simț practic.

— Asta nu-i problema mea, i-am replicat. Însă în momentul acela încercam să-mi recapăt suflul. Încercam să mă concentrez să nu cad de pe capul idioatei de țestoase-dinozaur și să aterizez ca o plăcintă în țărână, la picioarele lui.

— De-aia ai venit aici, a spus el.

— Ca să mă întâlnesc cu el, nu cu tine.

— Dar eu sunt aici, iar el nu este. Așa că poate încerci să afli mai multe despre mine. Îmi pare rău că te-am manipulat, dar n-am crezut nicio clipă că-mi vei răspunde la mesaje. Și, când ai făcut-o, nu mi-a venit să-mi cred ochilor, iar tu credeai cu adevărat că este chiar el, în timp ce eu voiam să vorbesc mai mult cu tine, așa că nu ți-am mărturisit cine sunt.

— Îți dai seama că asta e o porcărie sinistră.

— Da.

— Nu, serios, e o porcărie sinistră patentată.

— Eu n-am…

— Și mi-am abandonat viața ca să vin aici, să-l văd pe el. Nu pe tine.

— Îmi pare rău.

— L-am părăsit pe Ez.

— Cine este Ez?

— Ezra. Fratele meu.

— Am un frate?

— Nu, i-am răspuns.

— Dar…

— Nu.

— Dar tocmai ai zis că…

— Nu.

— Ezra? Îl cheamă Ezra?

— Nu.

Și tot așa, Ez, la nesfârșit, fără oprire.

Până când a zis:

— Poate ar putea veni și el încoace…

În momentul ăla m-am ridicat în picioare; eram cu o lume întreagă mai înaltă decât London Wooster, pentru că stăteam pe nasul țestoasei ăleia. Am spus:

— Nu. Trebuie să încetezi. Nu sunt sora ta. Ezra nu e fratele tău. Poate că, practic vorbind, este, dar atât. Nu împărțim un tată. Cum l-am putea împărți, când Ezra și cu mine nu l-am avut niciodată?

Și poate că urlam. Copiii se opriseră din jocul lor. Oamenii se holbau la mine. Eu m-am holbat înapoi la ei.

— Nu e fratele meu! am zbierat spre ei. Pe fratele meu îl cheamă Ezra și este acasă. Ăsta — și am arătat spre London — NU-I EZRA.

Atunci oamenii au încetat să mă mai privească, și-au adunat copiii, grăbindu-i spre ieșire, privind oriunde în altă parte, numai spre mine nu.

London plângea deja și m-am simțit prost, dar, serios, Ez, cel mai rău îmi părea de mine. Fiindcă nu mă puteam gândi decât la lista mea de întrebări.

De ce ne-ai părăsit?

Mama a fost întotdeauna așa naspa?

Tu ești la fel de naspa cum pretinde ea?

Știi de Darren? Adică știi cum s-a purtat cu copiii tăi?

Dacă ai fi fost aici, te-ai fi purtat și tu la fel?

Cum erai când aveai vârsta noastră?

Ai vrut vreodată copii? Chiar ai vrut copii?

De ce te temi cel mai tare?

Care ar fi unul dintre lucrurile pe care ți-ai dorit dintotdeauna să-l poți face?

Cu ce erou din Avengers rezonezi cel mai bine?

Toate aceste lucruri pentru care nu voi primi niciodată răspuns, pentru că tata a luat răspunsurile cu el. Și, în momentul acela, stând acolo, mi-am dat seama cât de mult îmi doream să știu răspunsurile la întrebările acelea. Gen, aveam nevoie să le știu. Toată viața mea m-am gândit la tata doar cât să mă întreb de ce ne-a urât atât de mult încât nu doar că ne-a părăsit, ci ne-a și lăsat cu mama. Și, dintr-odată, în ultimele mai multe luni, am început să mă gândesc la el în fiecare zi. Și mi-am dat seama cât de mult îmi doream să-l întâlnesc. Și să-i vorbesc. Și să-i pun fiecare dintre nenorocitele alea de întrebări.

Apoi am început să plâng, ceea ce a făcut ca lumea să arate de parcă aș fi văzut-o printr-o perdea de duș aburită și plină de stropi. Vorbeai despre abisul din fundul oceanului. N-am avut habar că au făcut apa atât de adâncă.

Apoi am coborât de pe țestoasă și m-am îndepărtat de puștiul ăla, fratele nostru. Dar înainte de asta i-am zis:

— Tu ai provocat toate astea. Tu trebuie să fii ăla care îi dai de veste lui Ez.

I-am smuls telefonul, am tastat adresa ta de e-mail și l-am lăsat acolo.

Subiect: Abisul cel mai adânc

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: duminică, 21 aprilie, 22:47 CST

Am luat-o la picior din St. Louis. La propriu. Am găsit autostrada 70 și am mers pe jos până când am ieșit din oraș, pentru că trebuia să fug cât mai departe de aici, chiar dacă n-aveam cum altfel decât pe jos.

Apoi am început să fac autostopul spre Columbia. Nu știu de ce, poate pentru că am auzit de locul ăsta mai mult decât aș putea spune că am auzit despre cele mai multe așezări din Missouri. Și poate pentru că tipul care m-a luat în mașină era foarte chipeș în genul ăla foarte american și aia era direcția în care mergea el. Îl cheamă Patrick Aaron Robinson, prietenii îi zic Patch și joacă în echipa de baschet a Universității din St. Louis. Chiar dacă arată ca un băiat cuminte și mers la biserică — ochi calzi, de culoarea alunei, mereu cu zâmbetul pe buze —, purta un tricou cu Sex Pistols și avea atârnat de oglinda retrovizoare a bătrânei sale camionete un odorizant de mașină din alea, cu poze cu fete frumoase. Vechiul meu eu i-ar fi aruncat o privire și ar fi spus „dă-i drumul, drum bun, amice“. Pentru că tipul e înfricoșător de chipeș. Îți amintești de Marcus Doyle, tipul cu un an mai mare decât mine? Patrick Aaron arată și mai bine decât el. Așa că vechiul meu eu ar fi fost ceva de genul: în niciun caz, n-aș ști nici măcar ce să-i spun unui tip ca ăsta. Dar eul meu fugar și în abandon școlar a urcat pur și simplu în camionetă.

La început, a încercat să-mi vorbească, dar, fiindcă n-am răspuns, s-a oprit. Am călătorit cea mai mare parte a timpului fără să ne spunem un cuvânt, eu vorbind doar în mintea mea și gândindu-mă la cum mi-am futut viața din cauza unui puști de nici cincisprezece ani, iar acum tipul ăsta ar putea să mă ucidă și să-mi arunce cadavrul pe câmp, undeva, în prerie, fiindcă se pare că nu mă pricep deloc să citesc oamenii, iar criminalii în serie arată uneori ca

nişte tipi bisericoşi obişnuiţi sau ca Zac Efron (vezi Extremely Wicked, Shockingly Evil and Vile[12]), şi tipul ăsta era şi una, şi alta. Creierul meu zicea ceva de genul Ieşi din camionetă. Sari în momentul ăsta, chiar dacă e în mers. Dar trupul meu a rămas ţintuit acolo.

La un moment dat, i-am spus:

— Dacă ai de gând să mă ucizi, ai putea s-o faci de-acum.

S-a uitat la mine ca şi cum îmi pierdusem minţile. Am continuat:

— Haide, dă-i drumul. Serios. E mai bine pentru mine dacă o faci şi gata.

— Vrei ca eu să te ucid?

A spus-o zâmbind pe jumătate, cu gropiţe în obraji, ca şi când aş fi făcut o poantă extraordinar de bună.

— Nu chiar.

— Atunci n-o s-o fac.

Timp de un minut, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic, apoi el a continuat:

— Ştii că glumeam, nu? Nu sunt ucigaş. Nu pot nici măcar să prind un peşte fără să-i dau drumul după aia. Un lucru pe care tata îl găseşte complet dezamăgitor.

— E OK, nicio problemă, i-am replicat.

— Cum te cheamă?

— Nu te priveşte. Sunt aici doar pentru un drum gratis cu maşina.

— Arăţi ca o Martha.

— Faci mişto de mine?

— Da. Chiar aşa arăţi. Dinţi sclipitori, dinţi sclipitori, gropiţe, gropiţe.

— Deci, dacă nu vrei să-mi spui numele tău adevărat, așa o să-ți zic.

Îți dădeai seama că lui i se părea că-i simpatic. Și chiar era, dar nu asta-i ideea. N-am făcut decât să-mi dau ochii peste cap și să mă holbez pe fereastră.

— Deci, Martha. Ai vreun plan măreț în viață sau mergi încotro te-o duce drumul?

N-a vrut să spună ceva anume cu asta, dar în momentul ăla în mine s-a declanșat ceva. De parcă toate lucrurile pe care le căram cu mine deveniseră brusc prea grele, unul dintre ele căzuse pe jos și apoi toate se prăbușiseră, rostogolindu-se, iar eu m-am trezit dintr-odată cu brațele goale, ca și când n-aș fi ținut în ele decât aer. Nu că aș fi avut vreun plan măreț, dar, dintr-odată, nu mai aveam niciun plan. La fel ca în clipa în care l-am întâlnit pe London Wooster, s-a spulberat orice ar fi semănat până atunci cu un oarecare plan.

Am început să plâng. Din nou. Un plâns absolut oribil. Cu suspine și sughițuri, udându-mă de sus până jos din cauza lacrimilor ălora nestăpânite.

A tras camioneta pe dreapta și atunci am crezut că o să se întâmple. Crima. A oprit motorul. Am stat așa două sau trei minute, care au părut mai degrabă două sau trei ore. Știu însă că au fost doar două sau trei minute, pentru că mă uitam la ceasul de la bord.

În cele din urmă, l-am auzit vorbind:

— Dacă ar fi după mine, acum m-aș afla la KU — adică la Universitatea din Kansas — alături de prietenii mei. Dar tata are alte planuri.

Apoi mi-a povestit cum este interesat mai degrabă de psihologia criminalistică decât de baschet și că nu a mai rămas decât cu tatăl lui, că mama lui a murit pe când era mic, iar taică-său nu prea îl bagă în seamă, deși are cele mai bune intenții în privința lui. Și cât timp mi-a povestit, eu am plâns cu fața în palme, întrebându-mă dacă ăsta nu e cumva un soi de preludiu al criminalilor în serie. Adică vrea să mărturisească toate chestiile alea înainte să-mi înfășoare cablul încărcătorului de telefon în jurul gâtului și să-mi proiecteze cu un șut curul mort pe marginea drumului.

Dar el a continuat:

— Tu ce scuză ai?

Am lăsat mâinile jos și l-am privit.

— Pentru ce?

— Pentru fuga de-acasă.

— Cine zice că am fugit de-acasă?

Mi-am șters fața cât am putut, cu dosul palmelor.

Atunci el m-a măsurat cu privirea, începând de la pantofi și terminând cu fața udă și răvășită.

— Tu zici.

Am dat să ies din mașină și să-mi încerc șansele pe banda aia lungă de autostradă. Dar apoi am reacționat ceva de genul „n-am nimic de pierdut“. Și ajunsesem deja până aici, nu? Și uite-mă pe mine, pe o autostradă din Missouri, după ce mi-am lăsat în urmă fratele — și pe fratele celălalt, mai nou, sacul ăla viclean de rahat — și pe toți cunoscuții mei, inclusiv pe Franco și Irene. Așa că am zis:

— Ar trebui să încerci și tu, dacă-ți urăști viața chiar atât de tare. De ce nu fugi?

S-a uitat la mine așa de lung, încât mi-am zis: până aici mi-a fost, o să mă ucidă. Apoi a răspuns:

— Ai dreptate. Poate că așa ar trebui. Chestia e, Martha…

A continuat cu o voce joasă, ușor guturală, ca la linia erotică.

— Chestia e că mai degrabă aș fugi înspre ceva decât de ceva. Are sens ce zic?

Am sughițat. Am dat din cap. Am mârâit un „da“.

— Doar că n-am găsit încă lucrul spre care să vreau să alerg.

A pornit camioneta. S-a înscris iar pe autostradă și, în următorul kilometru și jumătate, m-am gândit la asta. Doar că n-am găsit încă lucrul spre care să vreau să alerg.

Am stat acolo și m-am gândit la toate fugile de ceva din viața mea și la felul în care fuga de acasă a fost prima în care am alergat spre ceva. Chiar dacă acel ceva mi-ar exploda în față, tot cred că a alerga spre este mai bine decât a fugi de.

Iar asta m-a dus cu gândul la idiotul de London Wooster, cu ochelarii lui idioți și cu chipul lui idiot, cu nasul ăla idiot moștenit de la tata chiar în mijlocul feței. El a alergat spre mine. Spre noi, Ez. A făcut-o într-un mod cretin și înșelător. Dar asta nu schimbă faptul că a alergat spre mine. Indiferent cum a făcut-o, poate că ar fi trebuit să-l ascult. Până la urmă, pentru mine și pentru tine, familia înseamnă o resursă destul de săracă, iar cei care cerșesc nu pot avea pretenții, așa cum se spune. Poate că n-ar fi trebuit să-i dau adresa ta de e-mail. Îmi pare rău că nu ți-am dat eu veștile. Însă, într-un fel sau altul, n-am vrut să fiu eu cea care o face. Am simțit că îți datorează o explicație în privința motivului pentru care ai fost părăsit de soră-ta. Am simțit că ne datorează amândurora acest lucru.

Cu cât mă îndepărtez mai mult de St. Louis, cu atât mă simt mai rău. Nu mi-l pot scoate din minte pe puștiul ăla. Așa că l-am rugat pe Patch să întoarcă și să mă ducă înapoi. La început, a crezut că glumesc, dar apoi a zis ceva de genul:

— Dacă îmi spui cum te cheamă.

— Martha mă cheamă, i-am răspuns. Ai intuit corect.

Îmi dau seama că știa că mint, dar s-a mulțumit să zică:

— OK, Martha.

Și a întors camioneta.

— Pot face autostopul, i-am spus. Probabil te așteaptă cineva. Vreo studentă cu părul perfect și cu o viață perfectă. Ar trebui să te întorci la ea. Îi e dor de tine. O să moară fără tine. Chiar dacă e deșteaptă și capabilă, și probabil are și bursă, chiar dacă și-ar permite să urmeze zece facultăți deodată, dacă ar vrea. Familia ei a susținut-o mereu și a fost mereu acolo pentru ea, în toate felurile care contează și, mai presus de toate, a crezut în ea. A făcut totul pentru ea. Nu vrei s-o faci să aștepte. Felicity. Așa o cheamă. N-o lăsa pe Felicity să te aștepte. Nimeni n-o lasă pe Felicity să aștepte.

— Nu mă așteaptă nimeni, a replicat el. Nimeni care să conteze. Mai ales Felicity asta, despre care vorbești. Și e periculos să faci autostopul.

Mi-a aruncat din nou zâmbetul ăla cu toți dinții.

— Spune-mi o singură chestie. Întoarcerea ta la St. Louis înseamnă că alergi spre ceva?

— Poate. Da.

— Atunci, pentru mine e destul.

O vreme n-am spus nimic, apoi el a continuat:

— Pare un adevărat coșmar.

— Cine?

— Gagica asta, Felicity.

— Gagică este depreciativ. Poți să-l folosești doar dacă ești o persoană în vârstă care nu știe alt cuvânt.

— Atunci Felicity și atât. Pare importantă rău.

— Este importantă. Dar o importantă bună, adică opusul unei importante rele. Eu sunt un important rău.

— Cine zice?

— Toată lumea.

— Ha.

— Doar că nu sunt.

— Nu eşti ce?

— Un important rău. Ba chiar cred că sunt destul de mişto.

Auzindu-l că spune asta, l-am crezut, într-un fel. M-am gândit la cum am stat pe ţestoasa aia de piatră, urlând la trecătorii care mă priveau, cu toţi oamenii ăia holbându-se la mine în cel mai rău moment al vieţii mele, de parcă m-aş fi aflat acolo ca să-i distrez pe ei, de parcă i-aş fi invitat să-şi tragă un scaun şi să asiste la Spectacolul Bea Intră în Pământ. M-am gândit la cum s-au împrăştiat ca iepurii când am urlat la ei şi nu m-am putut abţine, am izbucnit într-un râs zgomotos în camioneta lui Patrick Aaron Robinson.

S-a uitat la mine aşa cum s-au uitat şi oamenii aceia, aşa că i-am zis:

— Trebuia să fi fost acolo.

Am mers în tăcere încă vreo câţiva kilometri. Mă uitam ţintă la peisajul urât şi monoton, întrebându-mă cum o fi să copilăreşti aici. Întrebându-mă cum ar fi fost vieţile noastre dacă am fi crescut într-un loc ca acesta. Eram cu totul cufundată în gândurile mele, întrebându-mă încotro s-o apuc, când, la un moment dat, Patch a dat muzica tot mai tare şi mai tare; mi-am dat seama brusc că nu mă pot gândi la nimic altceva în afară de muzica aia. N.W.A[13].

M-am întins şi l-am oprit.

— Ce? am spus.

— Oh, bun, încă eşti aici. Am zis „şi eu sunt foarte rău“.

— Nu, nu eşti.

— Ba sunt.

Am întins iar mâna, de data asta ca să las jos parasolarul din dreptul lui, apoi am arătat spre oglindă.

— Nu, nu eşti. Uită-te la tine.

S-a prefăcut că se admiră în oglindă.

— Ţine volanul, Martha. Trebuie să mă uit bine la ce-mi arăţi.

A dat drumul volanului şi l-am apucat instinctiv, ca să nu ieşim de pe carosabil sau să ne ciocnim cu maşinile din trafic, atâtea câte erau. A întors capul la stânga şi la dreapta şi a rânjit în oglindă, făcând cu ochiul. În cele din urmă s-a lăsat pe spate, cu braţele încrucişate la piept, în timp ce eu ţineam de volan.

— Ai impresia că te pricepi la oameni pentru că te-au rănit. Ştiu cum e. Dar nu pretinde că mă cunoşti şi pe mine.

A ridicat parasolarul şi a preluat volanul. Iar aerul din jurul nostru s-a schimbat. A întins braţul lung, cu venele răsucindu-i-se de-a lungul muşchilor, şi a pornit iar muzica. Restul drumului n-am mai vorbit deloc. Ne-a luat o oră să ne întoarcem la St. Louis, în parc, şi, când am ajuns la ţestoase, London dispăruse. De fapt, nu m-a luat prin surprindere că nu l-am găsit aşteptându-mă în vesta lui matlasată, pe întuneric, dar faptul că nu l-am zărit acolo m-a făcut să mă simt şi mai rău.

— A plecat, am spus.

Chiar dacă lucrul ăsta era evident, Patch a răspuns:

— Păi hai să-l căutăm.

— Nici măcar nu ştii pe cine caut.

— Nu contează. Căutarea asta e mai interesantă decât orice aş avea de făcut acum. Incluzând-o aici şi pe Felicity.

— S-o ia dracu’ pe Felicity, am replicat.

El a râs:

— Pe Everly.

— Poftim?

— Pe Everly. Așa o cheamă pe fata cu care mergeam să mă întâlnesc când m-ai deturnat tu.

— Everly?

— Everly.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Everly. Felicity. Tot aia. Deci îți pare rău că ești aici? Cu mine?

— Nu.

Am auzit în vocea lui sinceritatea aceea care te face întotdeauna să-ți dai seama dacă cineva spune sau nu adevărul. Ținea mâinile în buzunarele blugilor, pentru că se răcise afară; mi-am zis: Tipul ăsta e genul care știe ce să facă cu mâinile când stă în picioare.

— Chiar ești foarte chipeș, i-am zis.

A râs din nou.

— Așa-i fața mea.

A fluturat palma în genul vechitura asta, apoi a băgat mâna la loc în buzunar.

— Deci știi unde locuiește? Persoana misterioasă pe care sperai s-o găsești aici?

— Nu, dar o să-l găsesc.

Am scos telefonul şi am scris Jonathan Calvin Wooster şi, ce să vezi, a apărut ca din senin o adresă. În toți acești ani în care ne-am întrebat unde o fi tata, tot ce trebuia să facem era să-i scriem numele într-un motor de căutare şi iată-l. Bine, dacă i-am fi ştiut numele.

Am întins telefonul şi i l-am arătat.

— Ăsta e?

— Ăsta-i taică-său. De fapt, e şi tatăl meu. Se pare că a murit.

— OK. Condoleanțe.

— Mulţumesc. Şi, hei, mulţumesc că m-ai adus.

— Da. Nu scapi aşa uşor de mine, Martha.

A luat-o în fața mea, întorcându-se la camionetă. Când a văzut că nu-l urmez, s-a întors şi a spus:

— Haide, vino. Putem sta la SLU sau putem să mergem la mine acasă, unde o să-l cunoşti pe intimidantul, dar bine-intenţionatul meu tată.

— Am unde să stau.

— Bineînțeles că ai. Haide.

De-aia îți scriu acum de pe laptopul cuiva pe nume Nando, într-o cameră de cămin din campusul Universității din St. Louis. Asta e treaba cu viața, Ez. Nu ştii niciodată unde te va duce.

[12] Extrem de pervers, șocant de violent și diabolic, film biografic despre criminalul în serie Ted Bundy. (N.t.)

[13] Abreviere pentru Niggaz Wit Attitudes, trupă americană de hip-hop. (N.t.)

Subiect: Abisul cel mai adânc — partea a doua

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: luni, 22 aprilie, 01:28 CST

OK, am revenit. Nici n-ai ştiut că am plecat, fiindcă asta e magia e-mailului, dar mi-am petrecut ultimele două ore împreună cu Patrick Aaron Robinson, pe acoperişul căminului său, aşezaţi în două şezlonguri vechi, sub un cer parţial înstelat, stând de vorbă. Eu, îmbrăcată într-unul dintre hanoracele lui de la baschet, care îmi ajunge până la genunchi, în timp ce hainele mele împuţite se spală în maşinile de la subsol. Prima întrebare pe care i-o pun este despre Everly.

— Deci care-i treaba cu ea?

Stau cu ochii pe el. În caz că se decide să mintă, vreau să-mi dau seama.

— Cu Everly?

— Da.

Şi-a luat ceva de băut. A întins în faţă picioarele alea lungi, şi-a încrucişat gleznele şi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Am fost deturnat înainte să aflu.

— De mine? l-am întrebat, deşi ştiam răspunsul.

A râs. Nimic nu părea să-l tulbure.

— De tine.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Nu suntem împreună. Ea merge la Mizzou[14]. Am cunoscut-o aici, în St. Louis, la o cârciumă pe nume Bodega bântuită. Săptămâna trecută. Având în vedere că mergeam în Columbia, asta urma să fie prima dată când ne întâlneam.

Dintr-odată am simţit că parcă dispar toate stelele. Nu ştiu de ce, dar m-am înfuriat. Pe el. Pe fata asta din Columbia, Missouri, care are probabil cea mai frumoasă istorie pe care ai auzit-o vreodată, fără personaje diabolice, tristeţe sau oameni care fug.

— Nu mă lăsa să te opresc din drum, i-am spus.

— Prea târziu.

Apoi a râs la mine.

— Dacă aş fi vrut cu adevărat să mă întâlnesc cu Everly, n-aş fi oprit să te iau.

Ca la comandă, stelele şi-au reluat locul lor pe cer şi am putut respira din nou.

— Dar cu tine care e treaba? m-a ţintuit el cu privirea. Cine te aşteaptă acasă?

— Nimeni.

Însă am simţit că spun o minciună, iar acolo, pe acoperiş, sub lumina stelelor, minciunile nu-şi găseau locul.

— De fapt, e Joe, am spus. Mă aşteaptă Joe. Dar s-a terminat — se terminase — de multă vreme. Ştie şi el, dar…

Cuvintele mi s-au pierdut în vânt. Nu-mi plăcea că l-am adus pe Joe acolo, pe acoperiş.

— Dar tu eşti greu de înduplecat.

I-am aruncat o privire în genul haha, du-te dracului, însă mi-am dat seama că

nu mă lua peste picior. Zâmbea în stilul acela dulce, sexy şi sincer.

— N-o să te scap din ochi, Martha.

În momentul ăla, nu m-am mai putut abţine să zâmbesc şi am rămas aşa câteva secunde, rânjind unul la celălalt, ca doi adolescenţi într-un film.

Apoi şi-a desprins privirea de a mea şi s-a uitat undeva, în zare; a arătat spre casa lui sau, cel puţin, în direcţia casei lui. Mi-a spus că nu şi-a mai văzut tatăl de la Crăciun, pentru că ei doi nu sunt pe aceeaşi lungime de undă în privinţa stilului de viaţă. Adică Patch duce viaţa pe care ar vrea tatăl lui s-o ducă, dar „nu înseamnă că trebuie să fiu fericit şi nu înseamnă că poate să mă întrebe ceva despre asta“.

Discuţia m-a întristat, fiindcă, cel puţin, tatălui lui îi pasă.

— Măcar lui îi pasă de ce se întâmplă cu tine, i-am spus.

— Ştiu că-i pasă, a replicat Patch. Dar este o diferenţă între a-ţi păsa şi a asculta. El nu ascultă.

I-am spus despre mama şi Darren, şi despre cum lor nici nu le pasă şi nici nu ascultă, apoi i-am spus cum am fugit de toate, inclusiv de tine.

— Nu ştiu cât mai pot rezista fără să plec şi eu, mi-a spus Patch.

— Atunci poate că ar trebui s-o faci.

A ridicat din umeri.

— Deci fă-o, am adăugat.

— E complicat.

Mi s-a părut că este iritat, ca şi când ar fi vrut să tac şi să-l las în pace. Dar ştii cum devin eu în situaţii din astea, Ez. Ca un câine care a primit un os. N-aveam de gând să renunţ prea uşor.

— Sau ai putea să continui să te plângi, i-am spus pe un ton oarecum lipsit de

răbdare şi iritată, la rândul meu. Mă rog, n-am avut niciodată prea multă răbdare, Ez, dar se pare că acum, de când sunt pe picioarele mele şi am trecut prin ce am trecut, am şi mai puţină. Când i-am spus lucrurile astea, m-am simţit parcă mai bătrână. Şi responsabilă într-un fel pe care nu l-am mai simţit până acum. Pentru că îi dădeam sfaturi acestui bărbat deştept şi minunat — cu toată lumea aşternută la picioarele lui — de parcă aş fi fost vreo cotoroanţă care a trăit o sută de vieţi. Voiam să-l scutur bine, să-i spun să nu mai fie una dintre persoanele alea care vorbesc şi vorbesc despre chestiile pe care le detestă în viaţă, fără să facă nimic pentru a le schimba. Unii oameni, chiar şi cei deştepţi, chiar şi cei buni, nu se pot vedea pe ei înşişi.

Oricât de întoarse pe dos sunt vieţile noastre acum, Ez, ştii ceva? Măcar noi încercăm să facem ceva pentru a schimba asta.

În orice caz, am vrut să-ţi spun ce s-a întâmplat. Nu ştiu unde vor duce toate astea de acum înainte sau încotro o s-o apuc. Dar ştiu că în dimineaţa luminoasă şi timpurie ce va urma — de fapt, mai târziu, în dimineaţa asta — voi merge, împreună cu cel mai frumos jucător de baschet din lume, la fosta locuinţă a tatei, să-l întâlnim pe băiatul ăsta care pretinde că e fratele nostru.

Cu drag,

Martha

P.S. Probabil că Terrence nu va dori să audă asta de la mine, dar te rog să-i mulţumeşti din partea mea. O să dorm mai bine la noapte ştiind că eşti cu el şi că ştie ce se întâmplă, aşa încât orice-ar fi şi oricât de adânc o să devină abisul, el o să te susţină.

[14] University of Missouri din Columbia (N.t.)

Subiect: de la Bea

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: franco@francositmarket.com

Data: luni, 22 aprilie, 1:50 CST

Dragă Franco,

Te rog să-mi accepți scuzele. Îmi pare rău că nu ți-am scris ca să-ți dau de veste că sunt bine, dar până acum n-am avut acces la niciun computer.

Am venit aici ca să-l găsesc pe tata. De aceea am fugit de-acasă. Poate ți-ai dat seama, poate nu, cam despre ce e vorba. „Tata“ s-a dovedit a fi un frate vitreg despre care nici n-am știut că există. Adevăratul meu tată a murit. Vechea Bea ar fi șters-o fără să-ți spună ceva, chiar și după toată ospitalitatea de care ai dat dovadă. Dar încerc s-o las pe vechea Bea să plece. Noua Bea vrea să vă spună, ție și lui Irene, că-i pare rău.

Încerc să rezolv niște lucruri. Știu că mi-am lăsat catrafusele, așa cum erau, la tine în magazin. Dacă nu mă întorc într-o săptămână sau așa ceva, ești liber să le arunci.

Îți mulțumesc încă o dată.

Prietena ta,

Bea

Subiect: întrebări în creierii nopții

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: luni, 22 aprilie, 02:09 CST

Când ești cu Terrence, simți vreodată nevoia de a te purta cât de bine poți și de a-i arăta cea mai bună versiune a ta? Gen, simți această dorință acută să intri în pământ sau să-ți iei câmpii și să cureți de pe tine toate locurile acelea prăfuite, pline de pânze de păianjen, grosolane și defecte pe care le ai, astfel încât el să nu le vadă?

N-am simțit asta cât am fost cu Joe, dar Patch este intimidant de bun, arătos și amuzant. Și, de parcă n-ar fi de-ajuns, mai este și deștept. Dintr-un motiv sau altul, îi place să stea de vorbă cu mine sau se preface foarte bine, dar îmi doresc să fi avut la îndemână acum o Bea mai sclipitoare, mai strălucitoare, care să-mi poată lua locul și să stea lângă el pe acoperișul căminului, să vorbească despre stele.

Subiect: duminică, nenorocita zi de duminică

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: luni, 22 aprilie, 03:21 EST

Deci am început ziua la biserică.

Știu, știu — ridică-ți falca de pe jos. Nu mai verifica temperatura din iad, ca să vezi dacă a ajuns sub zero. Și eu am fost surprins. Dar când mama lui Terrence m-a întrebat dacă merg cu familia la biserică, duminică dimineață, mi-am dat seama că pentru ei are mare importanță. Am văzut pe chipul lui Terrence cât de important era. Mama lui își asuma un risc pe care nu și-l mai asumase niciodată. Așa că am acceptat invitația.

Era o singură problemă: nu prea aveam hainele potrivite. Și știi că nu mă potrivesc deloc cu Terrence la măsuri. Dar maică-sa nu s-a descurajat — nici vorbă —, s-a îndreptat direct spre un dulap pe care nici nu-l observasem până atunci și a scos de-acolo un costum despre care mi-a zis că a fost al tatălui lui Terrence, pe când era în liceu.

Deci iată-mă, puștiul alb într-o biserică a celor de culoare, mirosind tot a naftalină și cu manșetele pantalonilor intrându-mi încontinuu în partea din spate a pantofilor. Și știi cum au reacționat oamenii? De parcă ar fi fost cu toții fericiți să mă vadă. Am fost prezentat drept „prietenul“, și nu „iubitul“ lui Terrence? Să fii sigură că da. M-a deranjat chestia asta? Deloc.

Începe slujba și, cu toate că habar n-am ce să spun sau să fac, știu de ce mă aflu aici. Nu doar pentru că e atât de minunat să te simți bine-venit, cu toate că e și asta. Dar nu, motivul pentru care mă aflu la biserică în această duminică dimineață este că tata a murit și eu n-am participat la înmormântare, iar acum am nevoie de puțin loc ca să desfășor acele funeralii în mintea mea.

La înmormântarea asta nu sunt discursuri, pentru că nu știu ce să spun. Sicriul este închis, fiindcă nu știu cum arăta el. Dar peste tot, în jurul meu, se aud rugăciuni și cântece, „amin“ și „aleluia“. Noi stăm pe ultimul rând la această înmormântare, Bea; nimeni nu știe că suntem aici. Îl văd pe London în față, alături de mama lui, suspinând. Văd toți acești oameni care întind mâinile ca să-l consoleze. Înțeleg că acest om pe care nu l-am cunoscut, bărbatul care a murit, a lăsat amintiri în mințile tuturor acestor oameni. Pe măsură ce se desfășoară funeraliile, amintirile le năvălesc în minte. Tu și cu mine ne străduim să le vedem, fiindcă vrem să știm mai multe despre el. Vrem să simțim că merităm să ne aflăm aici.

Încep să plâng acolo, în biserică — în cea adevărată, nu în cea din mintea mea. Nu plâng zgomotos, dar lacrimile îmi curg pe față și încerc să le șterg repede. Toată lumea este atât de ocupată cu Isus, Isus, Isus al lor, încât nu cred că va observa cineva. Dar mama lui Terrence scoate un șervețel din geantă și mi-l întinde. Apoi, după ce îmi șterg fața, mă bate ușor pe mână. O să fie bine. Nu trebuie s-o spună; o transmite prin acea simplă atingere.

Spun o rugăciune pentru London și mama lui, fiindcă știu că trebuie să fi trecut prin momente grele și poate că sunt genul de persoane care cred în rugăciuni.

După slujbă, oamenii vorbesc mult și se pun la curent cu noutățile. Terrence îi întreabă pe ai lui dacă putem merge pe jos spre casă, din moment ce e atât de frumos afară; sunt sigur că și-au dat seama că încercăm să o tăiem de-acolo și intră în joc. E un drum de numai o jumătate de oră și probabil vom ajunge oricum acasă înaintea lor, la timp pentru prânz (pe care ei îl numesc „prânz festiv“).

Nu e prea mult de povestit despre drumul spre casă — e doar o plimbare, într-o zi senină. Așa cum probabil poți deduce, Terrence și cu mine am petrecut mult timp împreună în weekendul ăsta, vorbind și făcând pauze de vorbit. Nu ne-au mai rămas multe de împărtășit, iar lucrul ăsta pare mai degrabă confortabil decât ciudat. Îmi spune niște istorii despre cei pe care i-am cunoscut la biserică și eu încerc să-mi dau seama despre cine vorbește. (Îi tot descrie după hainele pe care le purtau; iar eu n-am inima să-i spun că, deși

el observă astfel de detalii, eu nu-mi amintesc absolut nimic din ce purtau.)

Suntem atât de prinşi în discuţie, încât nu observ maşina lui Darren parcată peste drum de casa lui Terrence. Mă rog, n-o observ până când nu-l aud pe Darren strigându-mă, iar când mă întorc îl văd aşezat pe locul şoferului, cu geamul coborât.

— Ezra! strigă el. Urcă imediat în maşină.

Mama este în maşină cu el, Bea. O văd pe scaunul de alături, uitându-se drept în faţă.

— Acum, repetă Darren.

Îngheţ.

Apoi vine şi ameninţarea:

— Nu mă face să cobor din maşină.

Nu pot să mă mişc.

Simt impulsul celorlalte dăţi în care am făcut cum mi-a spus; practic, este un instinct, acea măsurătoare spontană a cererii versus consecinţă, ştiind că e mereu mai simplu să cedez cererii decât să amplific consecinţele. Nu mă face să ies din maşină. Nu mă face s-o spun din nou. Nu mă face să vin acolo. Nu mă face să-ţi smulg chestia aia din mână şi s-o arunc. Nu mă face să te rănesc. Nu vreau asta, dar o s-o fac.

— Ezra, spune Terrence, trăgându-mă de braţ. Hai să mergem înăuntru.

Se deschide portiera maşinii. Se trânteşte portiera maşinii. Darren traversează.

Terrence mă trage şi mai tare. O să rupă mâneca de la costumul tatălui lui.

De ce nu mă pot mişca din loc?

Du-te cu el, pur şi simplu. Urcă-te în maşină. Ştii ce urmează să se întâmple.

Știi că nu poți rămâne aici.

Terrence încetează să mă mai tragă de mânecă. A renunțat la mine. În acel moment, sunt sigur că a renunțat la mine.

Pleacă, Terrence, îmi spun. Este în regulă. O să mă duc cu el.

Dar în loc să plece, Terrence se așază între mine și Darren.

— Pleacă de aici! strigă el. Ești pe proprietatea noastră.

Oprește-te, îmi spun. N-o să meargă.

Darren râde și pășește peste bordură.

— Sigur. Dacă asta este proprietatea voastră, atunci și el este proprietatea maică-sii și am venit s-o recuperez. Este momentul să-și ceară scuze pentru tot ce-a făcut.

— Scuze? întreb eu.

Întoarce spre mine niște ochi furioși, scăpărând.

— N-o să-i mai faci rău mamei tale, înțelegi? De acum încolo, o să te porți frumos. Acum încetează cu rahatul ăsta și mișcă-ți curul acasă.

Care este singurul cuvânt pe care n-avem voie niciodată să-l folosim cu Darren? Două litere, începe cu N și se termină cu U? Cuvântul-declanșator. Cuvântul-pericol. Cuvântul care garantează că-l scoți din minți și că pedeapsa, oricare ar fi ea, va deveni și mai rea.

Am văzut ce s-a întâmplat când l-ai folosit tu. Am auzit ce s-a întâmplat.

Mai știam și că n-a oprit niciodată nimic. Știam că va da buzna prin el.

Și dacă vrei să știi adevărul, urâtul și detestabilul adevăr, este posibil să nici nu-l fi folosit acum, în acest moment, dacă n-ar fi fost și Terrence acolo, dacă n-aș fi fost atât de rușinat că mă vede în toată slăbiciunea mea. Paralizia aceea a fost motivul principal, mai presus de orice, pentru care am găsit o

cale de a-i spune lui Darren „nu“.

În secunda în care l-am slobozit în aer, el s-a întins să mă apuce. Terrence a încercat să-l blocheze, dar a fost împins într-o parte. Furia, Bea — furia pură. Darren m-a aruncat imediat la pământ.

Șocul loviturii. El năvălind peste mine. Terrence țipând, apoi încercând să-l tragă de pe mine. Eu gândindu-mă O să mor și, de asemenea, Ce rău îmi pare de costum. Mai multe voci — vecini care vin alergând spre noi. Strigând: „Lasă-l în pace!“ Și apoi, ca prin miracol, Darren îmi dă drumul. Se dă înapoi. Tras de pe mine de Terrence și de domnul Anderson, vecinul de alături. Doamna Anderson strigând: „Poliția! Sun la poliție!“ Poate că ăsta e cuvântul la care a reacționat. Nu mă pot ridica. Acum el urlă la ei, spunând că e vorba de fiul lui, că poate să-și disciplineze fiul așa cum crede de cuviință. Asta meriți, îmi spune el. Cu toate că nici măcar nu mă privește, cum sunt prăbușit la pământ. Mai ies din case și alți vecini.

— Gata, plec, plec, scuipă Darren.

Întorc capul și mă uit spre mașină.

Mama noastră, Bea.

Mama noastră.

Pur și simplu.

Stând.

Acolo.

Uitându-se țintă în față, prin parbriz.

Sunt aici, mamă.

Aș vrea s-o spun cu voce tare, dar nu vreau să se întoarcă Darren.

Terrence îmi întinde mâna, să mă ajute să mă ridic. Îmi ating ceafa și îl aud pe Terrence spunând: „Ah, rahat“, fiindcă am sânge pe degete.

Portiera mașinii se trântește din nou. Mașina se întoarce cu un viraj și, pentru o clipă, am impresia că o să ne spulbere. Dar mașina rămâne pe drum și se îndepărtează.

Doamna Anderson îmi cercetează ceafa. Îmi spune că nu arată așa de rău, dar să rămân acolo până își aduce trusa de prim-ajutor și niște apă.

Rămân întins la pământ. O altă vecină, doamna Clemmons, spune că a filmat totul cu telefonul, inclusiv plăcuța de înmatriculare a mașinii. Terrence stă lângă mine, mă ține de mână. Vecinii observă, dar nu comentează. În schimb, domnul Anderson se prezintă, la fel și doamna Clemmons.

Doamna Anderson îmi curăță rana („E doar o tăietură“, mă asigură ea) și tocmai mă bandajează, când apar și părinții lui Terrence.

Sunt multe lucruri de explicat și nu mă reține deloc.

Le povestesc totul.

Ei sună la poliție. Le amintesc polițiștilor ce a făcut Darren la cinematograf. Cer un ordin de restricție. Polițiștii spun că-l vor avertiza să stea deoparte și ne explică pașii pentru obținerea ordinului de restricție. Nimeni nu vorbește despre serviciile sociale sau asistenți sociali, toate acele lucruri de care mă tem. Întreabă de tine și țin să le spun că ai optsprezece ani, că ținem legătura și că ești bine. Familia lui Terrence lasă de înțeles că deja locuiesc acolo, ca și când s-ar fi îngrijit ei deja de asta.

Nu-ți spun asta ca să te fac să suferi. Sunt bine. A fost groaznic să-l văd iar, dar m-a și ajutat să știu că, pe cât îmi ascultă mai mulți oameni povestea, pe atât mai mult sunt de partea mea, nu de a lui. Încă sunt speriat, dar nu mă simt înnebunit de spaima asta. Nici pe departe cum mă simțeam înainte.

Mama lui Terrence era cât pe ce s-o sune pe mama și să-i zică vreo două de la obraz — serios, n-am văzut-o niciodată pe femeia aia așa furioasă. Dar m-am surprins spunându-i nu, ăsta e un lucru pe care trebuie să-l fac eu. Nu acum. Dar curând. Mă tot gândesc la ea stând acolo, în mașină, uitându-se drept în

față, de parcă mașina s-ar fi îndreptat într-acolo, și știu că pur și simplu nu pot s-o tratez doar cu tăcere. Nu. Va veni o vreme, curând, când va trebui să-i arunc niște vorbe în față. Pentru că asta, mai mult decât tăcerea, este povara pe care ar trebui s-o aibă pe umeri acum.

Doar că nu în seara asta. E târziu. Terrence spune că nu stă treaz pentru mine, dar știu că asta face. Și, cu toate că s-au întâmplat aceste lucruri… totuși, mâine mergem la școală.

Dar, hei, știi și tu asta, fiindcă ești într-o cameră de cămin. Cum arată, Bea, facultatea? Ar trebui să încercăm amândoi să ajungem acolo la un moment dat, nu?

Dar să luăm lucrurile pe rând totuși. Află ce poți despre tata.

Iar eu…, ei bine, încerc să-mi dau seama ce ar trebui să-i spun mamei. Odată pentru totdeauna. Sugestiile sunt bine-venite.

Ez

P.S. — Salută-l pe London. Fiindcă de ce mama dracului nu l-aș saluta, nu?

Subiect: #ladracucudarren

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: luni, 22 aprilie, 07:36 CST

Rahatul naibii, Ez.

Rahatul. Naibii.

Deci firește că imediat am intrat online să aflu dacă Darren a fost arestat, dar și dacă o scrie ceva despre maleficul tată vitreg + mama denaturată + bătaia cu fiul adolescent al mamei denaturate în fața iubitului adolescent al fiului și în fața vecinilor, eu nu găsesc.

Îi spun lui Patch despre durul de frate-meu pentru că, așa mizerabilă și oribilă cum a fost situația asta, sunt foarte, foarte mândră de tine, iar el îmi zice că este chiar și mai tare decât dacă Darren ar fi încercat să te intimideze/să te târască în mașină. Treaba a mers mult mai departe decât eram noi obișnuiți. La început, mintea mea nu a înțeles totul pe deplin, sunt atât de obișnuită să păstrez tăcerea în privința lui Darren, a mamei și a tuturor lucrurilor sordide care se petreceau în spatele ușilor închise din vechiul Hidden Valley Circle nr. 885, așa că prima mea reacție a fost RAHATUL NAIBII, FRATELE MEU ESTE UN DUR ȘI DACĂ O SĂ-L MAI ÎNTÂLNESC VREODATĂ PE DARREN, O SĂ-I CAR ATÂȚIA PUMNI ÎN FAȚĂ, ÎNCÂT O SĂ MESTECE CU NASUL.

Nu mă face să mă pornesc și în privința mamei.

Dar, în timp ce-i povestesc, Patch se ridică serios și începe să scuture din capul lui frumos.

— Isuse, Martha, spune el cu un fel de sunet șuierat, ca și când și-ar fi ținut

respirația până în clipa aceea. Chiar e norocos că are unde să stea.

Eu: Da.

Însă acum sunt îngrijorată în legătură cu Terrence și cu părinții lui, în legătură cu cât va dura cu adevărat ospitalitatea lui.

— Dar, continuă Patch, și nu m-am gândit la asta, poliția ar putea să-i spună mamei tale că soțul ei trebuie să plece, și totul va fi OK atunci. Ezra s-ar putea întoarce acasă dacă vrea.

Patch este și o persoană destul de pozitivă, lucru care m-ar călca pe nervi dacă n-ar fi atât de mișto și timid.

Acum, și tu, și eu știm care va fi răspunsul dacă poliția îi va cere dintr-odată mamei că trebuie să aleagă între tine și Darren. Ar trebui să te aleagă pe tine, nu? Pe fiul ei, nu? Adică, ce fel de mamă își fură propriii copii de la tatăl lor și apoi îi lasă baltă pentru noul ei soț de rahat?

Poate că genul de mamă care se preface că noul ei soț nu pune mâna pe fiul ei, încercând să-l bage cu forța în mașină. Acolo unde e și ea. Uitându-se țintă în față, prin parbriz. De parcă nu s-ar întâmpla nimic.

Nu.

Nu.

Mai dă-o dracului și pe ea.

Dă-i dracului pe amândoi, Ez.

Acum o să-ți trimit mesajul ăsta și sper să-mi răspunzi imediat la el.

Îmi pare rău că nu sunt acolo.

Îmi pare rău că te-am părăsit.

Îmi pare rău.

Îmi pare rău.

Îmi pare rău.

Cu drag,

Bea

Subiect: veşti de la Franco

De la: franco@francositmarket.com

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: luni, 22 aprilie, 08:02 CST

Bea,

Îţi mulţumesc că ne-ai spus unde eşti. Să ai grijă de tine. Lucrurile tale sunt aici. N-o să le aruncăm.

Prietenul tău,

Franco

Subiect: SLU (ce-am făcut azi — partea întâi)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: luni, 22 aprilie, 22:13 CST

Nu prea știu cum să încep această scrisoare. Știm amândoi că azi m-am dus să mă întâlnesc cu fratele nostru. Singurul lucru pe care-l pot face este să descriu această întâlnire.

Dar, înainte de asta.

Plec din campus împreună cu Patch, pe la ora 10:00, după cursul lui introductiv de Psihologie Criminalistică. Ca să economisim timp, am mers cu el. Nimeni nu știe că sunt aici, pentru că în amfiteatru se află probabil două sute de studenți. Profesoara este tânără, are în jur de patruzeci de ani, iar studenții o strigă Dr. Naomi, după prenume. Îți dai seama cât de tare e tipa. Mă rog, mă așez lângă Patch, concentrată la mirosul săpunului lui, la apropierea de el, ca să-mi pot distrage atenția de la următoarele două lucruri: A) Faptul că fratele meu mai mic (tu) tocmai s-a bătut nasol, în public, cu nemernicul de iubit al mamei; și B) Faptul că o să-mi petrec această zi cu fratele meu și mai mic, fratele-surpriză (London) și cu mama lui (care nu este mama noastră), la ei acasă, unde a fost, până de curând, și casa tatălui nostru plecat dintre noi.

Așa că îl respir pe Patch, expir și inspir, și nu dau absolut nicio atenție prelegerii ținute de Dr. Naomi. Până când începe să vorbească despre natură versus favorizare și impact în cazul criminalilor. S-au născut răi? Tendințele lor criminale sunt un produs al genelor lor? Este discutabil. Sau este ceva din educație, din mediul de acasă, din mediul social, din experiența parentală — oare aceste lucruri i-au creat? Și tot așa.

Îmi dau seama că sunt cu mâna ridicată abia când Patch mă înghiontește în coaste. Privirea lui urmărește brațul meu, înălțat în aer. Urmăresc cu ochii direcția în care se uită, tot mai sus, tot mai sus, până la palma mea, ridicată în văzul tuturor. O las repede jos, dar e prea târziu. O aud pe Dr. Naomi:

— Da?

Vocea îi este foarte prietenoasă. Foarte disponibilă, fără prejudecăți. Ca urmare, deschid gura și spun:

— Dar dacă e vorba despre o combinație? Dacă se nasc cu niște tendințe negative, dacă toți ne naștem cu ele, dar aceste tendințe sunt hrănite de mediul lor specific? Dacă structura lor genetică nu este mai prost croită decât a oricăruia dintre noi, nu mai mult decât în proporția normală, dar li s-a repetat iar și iar că singura lor alegere este să fie răi?

Fiindcă — ce vreau să zic? Chiar încep să cred, Ez, că nu tu și cu mine suntem problema aici, indiferent ce spun mama și Darren. E ciudat cum începi să crezi anumite lucruri despre tine, dacă cineva ți le repetă de suficient de multe ori. Ei sunt problema.

Dr. Naomi pare să-mi aprecieze comentariul și dă exemple de persoane care au fost manipulate spre delincvență — precum adepții unor secte sau fetele Manson[15]. Stau acolo, gândindu-mă la fetele Manson, lucru care mă face să mă simt mai bine în ceea ce privește propria-mi soartă — oricât de nașpa ar fi mama și Darren, n-aș fi în stare să omor pe cineva sau să-mi tatuez o zvastică pe frunte. Iar apoi, dintr-odată, cursul s-a terminat.

— Mi-a plăcut intervenția ta de azi, mi-a spus Dr. Naomi în drum spre ieșire. Se vedea că încearcă să-și aducă aminte cum mă cheamă.

— Martha, i-am spus.

— Martha, a repetat ea. Aștept în continuare să te mai aud la curs.

A fost prima dată în viața mea când cineva mi-a spus un lucru ca ăsta. Am încremenit pe loc, incapabilă să mă mișc, până când Patch și-a așezat palmele pe umerii mei și m-a ghidat spre ieșirea din sală.

Facultatea. La asta mă gândesc tot drumul spre casa lui London. Niciodată nu mi-am pus problema să merg la facultate. De fapt, mă gândeam la asta cam acum o sută de ani, când eram mică. Pe atunci o meditam pe Celia Și-cum-o-mai-cheamă și citeam cărți pe care nici măcar mama și Darren (mă rog, dacă ar fi citit) nu le-ar fi înțeles. Însă odată ce am ajuns la liceu, am aflat că facultatea nu era o opțiune. Nu aveam bani pentru asta și nici așteptări. Îmi mai trecea prin minte, din când în când, dar știm amândoi că a te gândi la ceva și chiar a face lucrul ăla sunt două chestii foarte diferite. Dacă ar fi fost posibil, aș fi rămas și aș fi absolvit liceul împreună cu Joe, Sloane și restul colegilor mei, dar nu mi s-a părut deloc important s-o fac.

Facultatea.

Mă și văd — o altă versiune a mea, mai adunată, mai mult sau mai puțin fugară — traversând campusul, stând în amfiteatre, ridicând mâna, intrând în dezbateri cu profesorii și cu ceilalți studenți. Mă văd în camera de cămin decorată în culori vii, poate cu afișe ale lui Andy Warhol. O să mă îmbrac în stilul Edie Sedgwick[16], fardată mereu „smoky eyes“, cu fuste și ghete în genul „mod“[17], poate și cu o beretă pusă pe-o parte. O să fac tuturor cu mâna și o să merg și la petreceri din când în când, dar nimeni, în afară de Patch și cercul meu foarte restrâns de prieteni, n-o să mă cunoască, de fapt, cu adevărat. Totuși, toți ceilalți vor face caz despre cât sunt de isteață. Despre cât sunt de misterioasă. Despre cum au auzit că am trecut peste anumite împrejurări ca să ajung aici.

Mă văd îmbrăcată în robă, cu tocă pe cap, pășind pe scenă; tu și Terrence sunteți în public, poate și London, și Patch, care îmi zâmbește mândru și mult prea chipeș. Țin un discurs despre iertare și încrederea în sine, și despre cum, dacă eu am reușit, oricine poate reuși. Publicul va plânge, eu voi plânge și voi coborî de pe scena aceea știind, în adâncul sufletului, că pot realiza orice-mi propun.

Pentru o fată Manson, ăsta-i un minunat vis cu ochii deschiși, nu-i așa?

Cu drag,

Bea

[15] Familia Manson — sectă din California, activă în anii 1960–1970. Grupul era constituit din aproximativ o sută de adepți (majoritatea femei), cu un stil de viață neconvențional, care obișnuiau să folosească droguri halucinogene, precum LSD. (N.t.)

[16] Actriță și fotomodel american, a fost cunoscută drept unul dintre superstarurile regizorului și producătorului Andy Warhol. Sedgwick a devenit cunoscută ca „Fata anului“ în 1965, după ce a jucat în mai multe scurtmetraje ale lui Warhol în anii 1960. (N.t.)

[17] „Mod“ sau „modern“, subcultură care și-a câștigat popularitatea în anii 1960, în Londra, cu influențe din jazz și filmele de artă europene. Vestimentația specifică acestei subculturi presupunea croieli cu stil, imprimeuri îndrăznețe, culori aprinse sau, dimpotrivă, combinații alb-negru. (N.t.)

Subiect: London Wooster (ce-am făcut azi — partea a doua)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: luni, 22 aprilie, 23:02 CST

Partea a doua

Acasă la London Wooster

Patch mă conduce cu maşina prin St. Louis, ţinându-mi şi un discurs motivaţional. Măcar de data asta îmi doresc să-l aud. Aş putea folosi câteva dintre cuvintele acelea pozitive. Mintea mea este deja atât de negativă, un loc al îndoielii de sine, cu toate că acum lucrul ăsta se simte mai puţin decât înainte. El vorbeşte şi eu ascult.

— Indiferent ce-o să se întâmple, nu va schimba ceea ce eşti. Nu va schimba faptul că tu, Martha, eşti inteligentă şi uimitoare, că zâmbetul tău — atunci când îl foloseşti — poate lumina şi mohorâtul cer din Missouri. Că mintea ta lucrează în feluri fascinante şi periculoase. Că eşti mai curajoasă decât crezi. Că eşti o explozie umană de artificii, toată numai scânteie şi culori vii, strălucitoare. Că-l vei avea întotdeauna pe fratele tău Ezra, indiferent cât de departe de casă vei călători, indiferent cât de mulţi fraţi vitregi sau surori vitrege îţi vor ieşi în cale pe acest drum.

Înainte să apuc să-mi imaginez o groază de Londoni micuţi, îmbrăcaţi toţi în veste matlasate roşii, asortate, răsărind rând pe rând, Patch spune:

— Hei, Martha. Poţi s-o faci.

— Dar tu? îl întreb.

— Eu, ce?

— Ar trebui să-i spui tatălui tău că ai propriile tale visuri.

Flutură din mână. Se uită țintă prin parbriz, la drumul așternut în față.

— Vorbeam despre tine, spune el după un minut.

— Mereu vorbim despre mine, îi răspund, iar în vocea mea se simte un soi de nerăbdare, cu toate că mă știi, Ez. Dintotdeauna mi-a plăcut când a fost vorba despre mine.

— Pur și simplu tu ești mult mai interesantă. Și, în plus, problemele mele există de ceva vreme. N-are niciun rost să le rezolvăm acum.

Întinde mâna spre radio, îl pornește și începe să cânte tare piesa care se aude, un cântec vechi al lui Prince. Sună oribil și izbucnesc în râs; râde și el și ne împăcăm. Restul drumului cânt și eu cât mă ține gura, încercând să-mi amintesc când am făcut asta ultima dată — să ocup atât de mult spațiu, să fac atât de mult zgomot și să nu-mi pese. Cântă și el alături de mine, întinde mâna spre mâna mea și îl las s-o facă. Uram să mă țin de mână cu Joe, mi se părea sâcâitor și sufocant. Dar câteodată e bine să simți și altă piele, în afară de a ta.

Stau cu un ochi pe GPS. Văd cum kilometrii se duc unul după altul, până când n-au mai rămas decât trei–patru până la destinație. Doi kilometri până la destinație. Un kilometru până la destinație. O jumătate de kilometru. Două cvartale. Două sute de metri.

Străbatem un cartier respectabil, cu oameni destul de înstăriți. Copaci toaletați, case cu două–trei nivele, unele cu verandă, altele fără. Nu sunt case cu arhitectură modernă și ostentativă, ci case vechi, cu personalitate. O mulțime de SUV-uri parcate pe aleile de acces.

O sută cincizeci de metri. O sută douăzeci de metri. O sută de metri. Cincizeci de metri. Și, brusc, iat-o — singura casă de genul ăsta pe toată

strada, poate chiar în tot cartierul. Toată numai colţuri şi multe poveşti. Foarte modernă, dar modernă într-un fel minunat. Ca un Picasso.

Uşa de la intrare se deschide înainte să pot ieşi din maşină, înainte ca Patch să apuce să-mi spună că aşteaptă să-l sun când am terminat, indiferent la ce oră, fiindcă o să vină să mă ia. Înainte să mă oblige să repet (pentru a zecea oară) numărul lui de telefon, ca să-l pot suna, din moment ce eu n-am încă propriul telefon, unde să-i pot memora numărul. Îmbrăcat cu un tricou lălâu cu Spider-Man, London stă în prag şi face cu mâna.

Pentru o clipă sunt tentată să-i spun lui Patch să conducă mai departe, să ne îndepărtăm dracului de casa asta. Sunt tentată să-i spun că n-o să cobor din camionetă până când nu-l înfruntă pe taică-său şi luptă pentru el, pentru viaţa lui, aşa cum încerc şi eu să fac.

Dar apoi îl aud:

— Poţi s-o faci, Martha.

Iar eu nu vreau să-l dezamăgesc şi nu vreau să-l dezamăgesc nici pe London, care stă în uşă rânjind şi făcând cu mâna de parcă ne-am afla în vreo mulţime uriaşă şi şi-ar face griji că nu-l zăresc.

Aşa că închidem portiera camionetei, eu de-o parte, Patch de cealaltă, şi pornesc pe aleea îngrijită, din piatră. London întinde mâna şi, în loc să-i spun Eşti un mare ciudat de aproape-cincisprezece-ani, ne strângem mâinile şi îl urmez înăuntru.

Aş vrea să-ţi descriu fiecare detaliu, Ez, dar e-mailul ăsta este deja lung şi n-am apucat încă nici să intru în casă, şi mai sunt multe de spus. Casa este concepută de tata. Nu a fost arhitect, dar London spune că ştia să deseneze şi în tinereţe îşi dorise să urmeze Arhitectura. Modernă în exterior, casa are un interior cald şi primitor. Arată cam ca într-o revistă, dar fără să fie totul prea asortat. Deschisă şi aerisită, însă locuită. Multă lumină. Multe lucrări de artă pe pereţi. Fotografii făcute de tata, cele mai multe în alb-negru, cu copaci, ceruri şi orizonturi. Multe spaţii deschise. London îmi arată aparatul de fotografiat al tatei; îl ţin în mână şi încerc să mi-l imaginez pe acest om pe care nu-l cunosc luând cu el aparatul şi prinzând clipele în fotografie. Încerc

să nu mă gândesc la toate momentele pierdute de noi.

Înainte de a termina turul pe care mi-l face London, își face apariția o femeie. Este drăguță și zâmbitoare. Are ochii mari, negri, buzele roșii, părul șaten, încadrând cu bucle fruntea și obrajii. Scutură din cap, să-l dea la o parte. Îi ajunge exact până la umeri.

— Sunt Amelia, mama lui London. Tu trebuie să fii Bea, îmi spune ea.

Este sudistă, ceea ce întregește oarecum imaginea. La prima vedere, este perfectă și complet diferită de mama.

Amelia mă îmbrățișează, de parcă ăsta ar fi cel mai natural lucru din lume. Mă îmbrățișează. Pe mine. Cel mai mare copil al soțului ei decedat. O persoană complet străină, care nu reprezintă altceva decât o perturbare în viața ei. Mă ia în brațe și o simt subțire, dar puternică; îmi oferă genul ăla de îmbrățișare de mamă pe care am văzut-o numai la televizor sau în filme. Miroase a miere și flori — poate trandafiri —, iar eu îi respir cu nesaț parfumul.

Îmi dă drumul prea repede și îmi oferă ceva de băut, așa că rămân să termin turul casei alături de London și ajungem la final în camera lui. Nu este mai mare decât a ta sau a mea. Poate chiar un pic mai mică. Dar este plină de obiectele lui favorite. Mi le arată unul câte unul: perna pe care o folosea cândva pentru Zâna Măseluță, cu un mic buzunăraș cusut pe față; personajele lui preferate din Avengers; costumul Spider-Man pe care l-a purtat de Halloween pe când avea zece ani; vechile lui arme Nerf; cărțile lui; ultima poză pe care i-a făcut-o tata. Iar și iar și iar, până când simt cum pereții se strâng în jurul meu.

Trebuie să ies din camera asta mică și fericită. London este în mijlocul propoziției, arătându-mi ceva, când mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre scări. Mă urmează cu o carte în mână și ne întoarcem amândoi în living; acolo, Amelia a așezat, pe sticla măsuței de cafea, două pahare pline cu ceea ce pare a fi ceai cu gheață. Îl dau pe gât pe-al meu, chiar dacă mi se face gura pungă de la atâta lămâie și zahăr și mă afund în canapeaua lungă, verde-închis, holbându-mă la priveliștea care se zărește pe fereastră. Văd un lac sau un iaz, sigur un ochi de apă. London se lasă pe canapea lângă mine și spune:

— Vechiul pârâu. Tata glumea că avem casă pe malul apei.

Vine şi Amelia şi se aşază şi ea, aşa că iată-ne. Toţi trei, patru, dacă îl socotim şi pe câinele Mustăciosul. London îi spune mamei sale:

— Îţi aminteşti cum zicea tata că locuim pe malul apei?

— Da, îmi amintesc.

Îmi vede paharul gol, se ridică şi se grăbeşte să mi-l umple. Am gura încreţită de la sirop — mult prea dulce pentru gustul meu —, dar n-o opresc, fiindcă e atât de drăguţă.

— Întotdeauna e aşa? îl întreb pe London.

— Aşa, cum?

— Aşa de drăguţă?

— Cam aşa ceva, îmi răspunde el, ridicând din umeri.

London se uită ţintă la mine. Îl fixez şi eu cu privirea. Îi spun:

— Îmi pare rău pentru zilele trecute.

— Este în regulă. E greşeala mea. Te-am păcălit. N-ar fi trebuit să pretind că sunt tata. Nici n-aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut că abandonezi casa, şcoala şi pe Ezra, ca să vii aici.

— Da, n-ar fi trebuit s-o faci.

Şi apoi mă văd şi pe mine: păr decolorat şi lăţos, tricou şi blugi curate, dar crâmpoţite, faţă încruntată. Ce dezamăgire trebuie să fi fost, iată sora de mult pierdută. Aşa că adaug:

— Dar mă bucur că am aflat câte ceva despre tata.

Şi n-o spun doar pentru că mă simt datoare să-i ofer nişte frânturi de bunătate. O spun pentru că este adevărat.

London zâmbește și îmi dau și eu voie să-i zâmbesc. Vezi? Nu-i atât de greu. Nu trebuie decât să-ți lași fața să se relaxeze și apare și zâmbetul.

Apare și Amelia, care îmi pune în față un pahar plin ochi cu ceai, apoi se așază vizavi de mine, pe marginea unui scaun, aplecându-se în față, cu brațele pe genunchi.

Nu știu ce să spun, așa că arăt cu mâna spre cărțile vrăfuite pe un raft din apropiere. Ediții lucioase, de colecție, cu scrierile lui James Joyce, Herman Wouk, Zora Neale Hurston.

— Le-am citit pe toate, spun.

Și e adevărat.

Amelia ridică din sprâncene și îmi urmărește privirea spre vraful de cărți.

— N-am crezut că există cineva, undeva, care să reușească vreodată să-l citească până la capăt pe Joyce, râde ea.

— Eu l-am citit.

Sună plat și posac, exact așa cum mă simt și eu — un soi de Bea —, figurină de carton, prăbușită pe canapeaua asta, sperând să nu vină un vânt mai puternic care să o spulbere.

— Păi nu e ăsta un lucru remarcabil? spune ea, toată numai maniere sudiste. Dă din cap spre London și mă întreabă: Și-a cerut scuze?

— Da.

— Bine.

Amelia zâmbește. Vocea îi sună prietenos și matern.

— E rândul meu. În numele lui, vreau să-ți spun cât de rău îmi pare.

Nu sunt sigură la cine se referă, la London sau la tata.

— Fiul meu înțelege ce-a făcut.

Oh, OK, se referă la London, nu la tata.

Apoi stăm de vorbă ca niște vechi prieteni. Amelia Wooster este caldă și plăcută, vorbește cu voce cântată. Facem conversație politicoasă, o treabă la care nu m-am priceput niciodată, iar la final ea îmi spune:

— Sunt sigură că ai și tu niște întrebări.

Apoi rămâne în așteptare, ca să-mi audă întrebările.

Am uitat complet de lista cu întrebări pentru tata, singura pe care am ținut-o de când mă știu. Dar o întreb, în schimb, primul lucru care-mi vine în minte:

— Este adevărat că tata a înșelat-o pe mama cu tine?

Nici măcar nu clipește. Nu ezită, de parcă ar fi știut că asta urma s-o întreb.

— Da. Teoretic vorbind.

— Pot să te întreb — adică — ce s-a întâmplat, mai exact? Nu cu amănunte, firește, dar…

Îmi pierd șirul.

— Ei bine.

Aruncă o privire spre London și mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să-i pun întrebarea asta în privat, nu în fața fiului ei.

— Scuze…

— Este în regulă, Bea. Nu-mi caut scuze, însă spre final căsnicia aceea nu mai era fericită. Iar tatăl tău și cu mine ne-am cunoscut și… în fine. Pur și simplu am știut-o.

— Ce ați știut?

— Că suntem sortiţi să fim împreună.

Îmi aruncă un zâmbet neajutorat, în genul Oh, soarta. Ce poţi face?

Îmi dau seama că ea chiar crede în acele cuvinte, dar în opinia mea nu este un lucru pe care să-l spui fiicei înstrăinate a soţului tău mort, mai ales dacă eşti responsabilă de distrugerea căsniciei cu mama sus-numitei fiice înstrăinate, oricât de îngrozitoare ar fi mama asta.

— Desigur, responsabilitatea este a amândurora. Știu asta. Știa și el. Așa că și eu îți datorez scuze, Bea. Îmi cer scuze pentru rolul meu în toată povestea asta. Cu adevărat. Din suflet. Iartă-mă.

Este atât de sinceră, încât mă prinde cu garda jos. Simt, în spatele pleoapelor, o arsură necunoscută. La început cred că este conjunctivită sau vreo infecție ciudată apărută de nicăieri, poate cauzată de aerul ăsta costisitor, filtrat. Însă apoi îmi dau seama că de vină sunt lacrimile pe care încerc să mi le reţin.

— Mulţumesc, îi spun.

Însă cuvintele ies greu, pentru că mă încearcă atât de multe sentimente deodată. Amelia este cu adevărat bună. E o persoană bună. Mama nu este o persoană bună. Tata a fost sau n-a fost un om bun. Dar, pentru prima dată în viaţa mea, simt că vreau s-o protejez pe mama. Aceeaşi mamă care nici măcar n-a sunat la poliție ca să anunțe că am dispărut. Aceeaşi mamă care mi-a spus cândva că n-a aşteptat niciodată nimic de la Ez sau de la mine, dar mai ales de la mine, pentru că suntem prea dificili şi prea defecţi. Astea sunt exact cuvintele folosite de ea. Dificili. Defecţi.

London se foiește. În multe feluri, este un tânăr de aproape-cincisprezece-ani. În alte feluri, este un bătrân de aproape-cincisprezece-ani. Un bătrânel copilăros. Vrea să meargă la joacă, vrea să-mi arate pârâul, să-mi arate mansarda şi camera de zi a familiei, aflată la subsol, dar eu mai am şi alte întrebări. Vreau să știu dacă Amelia s-a întâlnit vreodată cu mama, dacă părinții noștri au încercat vreodată să facă lucrurile să meargă sau dacă tata a terminat-o cu totul cu mama odată ce și-a întâlnit această a doua soție, atâât de drăguță. A reuşit, oare, să ne găsească? A încercat oare, a încercat cu adevărat? Ce fel de tată a fost? Este adevărat că nici n-a ştiut de existența lui

Ezra?

Întrebările mele ţâşnesc, împroşcând canapeaua cea verde, măsuţa de cafea din sticlă, revistele împrăştiate pe ea — Architectural Digest, The New Yorker, Garden & Gun, Vanity Fair —, covorul cu motive geometrice.

Amelia spune:

— Nu m-am întâlnit niciodată cu ea. Cu Anne. Nu. Am vorbit la telefon, dar nu ne-am întâlnit niciodată.

— Aţi vorbit la telefon?

— O singură dată. A sunat acasă, după ce ne căsătoriserăm, ca să-i spună că tu ai un alt tată şi să-i ceară să înceteze să te mai caute.

— Darren. Soţul ei. Este un nenorocit. Nu un tată.

— Îmi pare rău. Mai sunt împreună?

— Din păcate. Cu toate că, din câte ştiu, el este acum la închisoare. Ştii, dacă există un Dumnezeu acolo, sus.

Face ochii mari. Apoi se îmblânzeşte ca înainte, se adună foarte bine şi e toată numai buze roşii şi păr foarte strălucitor.

— Mama şi tatăl tău au fost căsătoriţi timp de şase ani. Amândoi au considerat această căsătorie o greşeală, dar au spus şi că tu nu faci parte din greşeala asta. Ai fost un copil foarte dorit.

— E reconfortant să aflu.

A sunat sarcastic şi chiar aşa am vrut să sune.

— Odată aproape că a reuşit să dea de tine. Angajase un detectiv şi acesta i-a dat de urmă mamei tale. Atunci a sunat, înainte chiar ca detectivul să apuce să ne anunţe. A spus că te-a dus departe, foarte departe, în caz că el ar mai încerca vreodată să te găsească. Şi că se va asigura că tu nu-l vei căuta niciodată pe el. Deci. Da. A încercat. Nu mai dormea nopţile din cauza asta.

Oricum, niciodată n-a dormit el prea bine. Stătea întins în pat, treaz, răsucindu-se de pe-o parte pe alta. Spunea că nu poate niciodată să-şi scoată creierul din starea de trezie.

Ca mine, îmi spun.

— Şi atunci a încetat să mă caute? După ce a sunat ea?

— Da.

— De ce?

Amelia se foieşte, stânjenită; ceva din gestul ei mă face să simt că am preluat controlul. Iau o sorbitură lungă din ceaiul prea dulce şi apoi las paharul jos, lângă suportul lui. O văd că se încruntă.

— De ce a încetat să mă caute?

În clipa asta sunt pe val şi nu mai există cale de întoarcere, nu pot merge decât înainte, spre ceea ce vreau să aflu.

— Cred că ştia, pur şi simplu, că nu poate câştiga în faţa ei… spune Amelia vorbind mai degrabă spre masă, spre inelul de condens care se formează pe ea, tot mai mare.

— Dar era tatăl nostru. Avea tot atâtea drepturi ca şi ea.

Ridică iar ochii spre mine.

— Pur şi simplu… nu ştiu cum să explic, doar că a simţit că aşa ar fi cel mai uşor pentru toată lumea…

— Are sens. Fiindcă viaţa mea a fost chiar uşoară. Adică, nici nu-ţi pot spune cât de uşoară a fost.

Amelia şi London mă privesc fix şi, pentru o clipă, mă întreb dacă le e teamă de mine — de străina asta furioasă care a venit la ei acasă şi şi-a pierdut cumpătul. Simt nevoia de neoprit să azvârl cu ceva, doar ca să-i fac să sară cât colo. Mă întreb dacă aş putea ridica măsuţa de cafea, s-o arunc în fereastra

cât peretele. Le spun:

— Așa că, în esență, haideți să rezum situația. A renunțat să-și mai caute copiii pentru că a găsit o soție nouă.

Amelia deschide gura. Apoi o închide.

— Și Ezra? o întreb.

O pauză scurtă. Apoi răspunde:

— N-a știut de existența lui Ezra.

— *N-a știut?*

Vocea îmi răsună prea tare în acest spațiu superb, imaculat. Se zdrobește de pereții albi și de fotografiile în alb-negru înrămate pe pereți, de mobilierul simplu, dar cu gust, și văd cum Amelia și London tresar.

— La început, nu. Cel puțin, pentru o vreme.

— Înțeleg.

Îmi imaginez cum arunc pe rând în pârâu scaunul, cărțile, pozele înrămate, în alb și negru.

— Ce fel de tată a fost? mă întorc spre London, care se uită la mine cu ochii holbați, ca de bufniță. Mai are nițel și face pe el de frică și zici că i-a mâncat pisica limba, de parcă abia acum a realizat cât de reale sunt toate astea. Repet întrebarea.

— A fost un tată bun… începe Amelia.

— Nu pe tine te întreb. Îl întreb pe el.

Mă uit la London fără să clipesc.

Întoarce ochii aceia de bufniță dinspre maică-sa spre mine.

— A fost un tată bun. Era drăguț. Mă asculta. Era amuzant…

— Într-un fel mai arid, intervine Amelia aplecându-se în față, așezându-mi paharul pe suport și ștergând masa cu un șervețel.

— Da, confirmă London.

Chicotesc amândoi, ca și cum și-ar fi amintit de ceva anume, și în clipa aceea îi urăsc pentru fiecare moment, pentru fiecare amintire împărtășită despre tata.

— Câteodată nici nu pricepeam gluma, dar mami spune că le iau mai degrabă la propriu.

— Foarte la propriu, adaugă ea, dar tonul nu este răutăcios.

— *Mami? clipesc eu spre el.*

— Numele meu este London, clipește și el spre mine, de parcă totul ar fi atât de evident.

— M-am prins.

Chiar dacă nu m-am prins deloc. London continuă:

— Tata făcea ca lucrurile să pară amuzante. Matematica. Cititul. Temele. Câteodată, le transforma în adevărate aventuri. Ura să stea în casă. Îi plăcea mult afară, la soare. Mergeam cu bicicleta și făceam întreceri. Mă lăsa mereu să câștig, chiar dacă el pedala mai repede. Strângea bănuți norocoși și apoi, când mergeam pe undeva, îi căra în buzunar și îi lăsa acolo, ca să-i găsească oamenii. Era bun cu animalele.

Și continuă tot așa, dar, sinceră să fiu, nici nu-l mai ascult, Ez. E ca și când urechile mele ar fi ascultat deja tot ce puteau asculta pe ziua de azi și cu asta, gata. Orice altceva este numai o bălmăjeală de cuvinte venită de undeva, de foarte departe. Văd cum se mișcă buzele lui London, dedesubtul nasului moștenit de la tata, și știu că vorbește, dar sunetele sunt distorsionate, de parcă ar fi transmise printr-un walkie-talkie, tocmai din Kansas.

La un moment dat încheie, iar el şi Amelia rămân cu ochii pironiţi la mine, ca şi când ar fi rândul meu. Brusc, nu pot să-mi dau seama ce-ar trebui să spun. Bravo ţie. Pare că a fost un tip pe cinste. Pare că a fost un tată minunat. Pare că a fost un soţ extraordinar. Pare că a fost o fiinţă umană excepţională. Mă bucur foarte tare că ai avut viaţa pe care ar fi trebuit s-o avem eu şi Ezra sau cel puţin să fi făcut parte din ea, într-o proporţie cât de mică.

Ei aşteaptă, iar eu sunt nepoliticoasă, fiindcă nu spun nimic. Măcar atâta ştiu şi eu, în privinţa bunelor maniere. Scotocesc prin creier după nişte cuvinte care să aibă sens, după cuvinte care să nu sune disperat şi trist, care să nu-i facă să le pară rău pentru mine mai mult decât le pare deja.

Într-un final, mă aud spunând:

— Cu care personaj din Avengers rezona cel mai mult?

Amelia şi London se privesc unul pe altul. Este o întrebare stupidă şi simt cum se gândesc la cât de stupidă este — probabil că-şi spun în minte sfinte Dumnezeule, de unde vine fata asta? —, iar obrajii îmi iau foc.

Apoi, exact la momentul potrivit, îi aud:

— Bruce Banner.

— Nu Hulk, adaugă Amelia. Ci omul Bruce.

Este un lucru atât de mărunt, dar dintr-odată mă buşeşte plânsul; nu ca atunci când am plâns la Patch în maşină. Lacrimi prelungi mi se rostogolesc pe obraji, una câte una, arzându-mi pielea.

Toată viaţa mea am fost furioasă pe tata. L-am urât şi l-am blestemat că ne-a lăsat cu mama şi am fost atât de mânioasă, încât aş fi vrut să-l ucid dacă aveam să-l mai văd vreodată. Iar acum, stând la el în living, în casa pe care a proiectat-o pentru cealaltă familie a sa, simt cum mă cuprinde un sentiment oribil de vină, de parcă aş fi ucis pe cineva. De parcă, în tot acest timp, l-aş fi trădat. Trec de la pustiirea şi furia pe care le-am cărat cu mine, ca pe nişte membre suplimentare — ca şi când ar fi fost parte din fiinţa mea la fel de mult ca propriile picioare sau braţe —, la un sentiment de pierdere care mă

secătuiește, fiindcă acest om m-a dorit, de fapt, în viața lui. Cel puțin pentru o vreme.

Amelia vine repede lângă mine și mă îmbrățișează, legănându-mă ușor. Femeia asta, care a fost căsătorită cu tata ani la rând, care poate l-a cunoscut mai bine decât oricine altcineva. Iar noi nu l-am cunoscut deloc, Ez. Noi nu-l vom cunoaște niciodată.

Încep să plâng și mai tare; London mi se alătură și el de partea cealaltă, luându-mi mâna în mâna lui cu degete scurte și boante, cu unghii perfect netede, neroase. Mă holbez la unghiile lui, gândindu-mă cum ar fi fost să fi crescut aici, cu tata, cu Amelia, cu London și cu tine, și să nu-mi fi ros niciodată unghiile. Pentru că n-aș fi avut niciun motiv s-o fac.

Apoi îi împing pe amândoi și mă ridic smiorcăindu-mă, cu fața udă de lacrimi, clătinându-mă de la atâta plâns. Ei doi îmi cer să mai rămân. Amelia pregătește friptură pentru cină și London vrea să mi-i prezinte pe prietenii lui. Ar putea să-i sune, iar ei vor ajunge în cinci minute, pentru că Wormy și The Meg sau cum i-o chema, locuiesc în apropiere.

— Nu, le răspund.

Fiindcă, dintr-odată, simt că trebuie să ies de-aici. Aș putea rămâne, dar ce rost are? Asta nu-i casa mea, nu-i familia mea, indiferent cât de drăguți și suntem-așa-de-bucuroși-că-ești-aici-Bea s-ar arăta. E prea frumos. Și nu-i adevărat. „Prea“ perfect. Și nu-i adevărat. Cel puțin, pentru mine nu-i adevărat. Mă simt de parcă inima o să mi se spargă în mii de cioburi. Dacă ești obișnuit ca oamenii să fie de rahat cu tine, e dificil să accepți bunătatea. Instinctul tău este să strici dracului totul. Și să fugi dracului unde vezi cu ochii.

Nu-i întreb nici măcar dacă pot să-mi sun prietenul să vină să mă ia. Inventez o scuză, cum că trebuie să mă întâlnesc cu cineva, și le mulțumesc pentru tot; încerc să-mi duc paharul la bucătărie, dar Amelia mi-l ia din mână.

London mă urmează spre ușă.

— Când te întorci? Săptămâna viitoare este ziua mea și dau o petrecere. Poți

să-i cunoşti pe toţi şi ei te pot cunoaşte pe tine.

Amelia îşi drege vocea. Ştie că n-o să mă întorc, pentru că într-atât de conştientă şi de receptivă este această a doua soţie a tatei. Este un om bun, sensibil, drăguţ, foarte drăguţ, care citeşte bine oamenii.

— Îţi suntem recunoscători pentru acest timp petrecut alături de noi, Bea. Eşti mereu binevenită aici, nu-i aşa, Lo? Însă ne dăm seama că trebuie să ajungi şi prin alte locuri.

Chiar dacă nu trebuie să fiu nicăieri. Nu trebuie să merg nicăieri. Nimeni nu contează pe mine. Nimeni nu mă aşteaptă pe undeva. Nimeni nu mă caută. Singurul om căruia i-a păsat vreodată de mine nu mai este pe lume.

Mă reped spre uşă şi iată-l acolo pe Patch, în camioneta lui, de parcă n-ar fi plecat deloc. Vederea lui mă face să izbucnesc din nou în plâns. De ce sunt toţi atât de drăguţi cu mine?

Am străbătut deja peluza pe jumătate, când mă aud strigată pe nume. Amelia vine alergând spre mine, cu o cutie de pantofi în mână.

— Vreau să iei tu astea, îmi spune ea, întinzându-mi cutia de pantofi. Nike. Bărbăteşti. Mărimea 12. Ai tatei.

— Ce-i asta? o întreb.

— Sunt scrisori. Toate scrisorile pe care tatăl tău i le-a scris mamei tale. Cred că ar trebui să fie ale tale. El ar fi vrut să ţi le dau.

— Mulţumesc.

Şi atunci, chiar dacă nu vreau, o îmbrăţişez, şi gestul meu nu pare deloc nenatural, ci pare singurul lucru pe care l-aş fi putut face. Apoi urc în camioneta lui Patch, aşez cutia în poală şi plecăm. Nu privesc în urmă.

Aş vrea să-ţi scriu mai multe, dar asta-i tot ce-mi vine în minte, Ez.

Mă simt destul de îndurerată şi tristă, aş vrea doar să mă târăsc într-un colţ şi să-mi trag tricoul pe cap.

Aș vrea să fi fost și tu aici. Aș vrea să fi fost și eu acolo. Aș vrea să merg acasă, dar nu la noi acasă.

Când mă uit la London Wooster și la viața lui, îmi dau seama că nu e de mirare că a ajuns un băiat așa de drăguț (deși ciudat). Are libertatea de a fi bizar și caraghios, și de a purta primăvara o vestă roșie, matlasată, pentru că n-a trebuit niciodată să-și pună problema că ar dezamăgi pe cineva. Are acea siguranță de sine care vine atunci când știi că ești iubit. Noi n-am avut niciodată parte de asta, mai puțin unul față de celălalt. Sper că ai simțit mereu asta din partea mea. Eu am simțit-o mereu din partea ta.

Cu drag,

Sora ta,

Bea

Subiect: aliaţi

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: marţi, 23 aprilie, 00:35 EST

Terrence a adormit, aşa că n-am de ce să mă grăbesc cât îţi scriu mesajul ăsta. Mi se învârte capul, dar poate că, dacă reuşesc să încropesc nişte cuvinte, o să mi se învârtească mai puţin.

Mai întâi, îmi pare că ai călătorit în Universul Alternativ al Tatei. E singurul mod în care mă pot gândi la toată povestea, ca la un lucru care curge în paralel cu viaţa mea, fără să se poată intersecta vreodată cu aceasta. Ştiu că ar trebui să simt ceva citind relatarea ta. Dar nu simt. Viaţa mea nu este acolo. Viaţa mea este aici. Sunt sigur că lucrurile ar fi stat altfel dacă el ar fi în viaţă şi am fi avut şansa unui nou început. Dar nu asta căutăm, nu?

Însă pe cine păcălesc? Ceva atât de ascuţit trebuie să se înfigă, nu? Să ne şteargă cu totul de pe harta tatei? Cine naiba e mama, Bea?

Încep să cred că există o singură cale de a afla. Să merg direct la sursă.

În acelaşi timp, îmi dau seama cât de multe am aflat despre propria noastră familie prin comparaţie — care, de multe ori, era acelaşi lucru cu omisiunea. Ca în şcoala primară, când cineva mi-a spus, pentru prima dată, despre cartea pe care o citea împreună cu mama şi tata înainte de a merge la culcare, iar eu m-am gândit: oh, deci asta-i o chestie pe care o fac părinţii? Sau când te duci la o petrecere aniversară şi părinţii nu se poartă de parcă prezenţa lor acolo ar fi o obligaţie contractuală. Acum, că locuiesc acasă la Terrence, văd toate acele modalităţi prin care el este inclus în conversaţie, aşa cum noi n-am fost incluşi niciodată. Nu cred că mamei şi lui Darren le-a păsat vreodată prea mult de ce aveam noi de spus, cât timp ceea ce spuneam urma regulile

stabilite de ei, oricare ar fi fost alea. Cu cât eram mai tăcuți, cu atât le plăcea mai mult de noi. Nu, pare deja prea mult. Ne-au plăcut ei, oare, vreodată? Așa că o să reformulez: cu cât eram noi mai tăcuți, cu atât nu păreau să observe că suntem acolo.

Toate astea sunt, cred, felul meu de a spune că vei putea constata că Universul Alternativ al Tatei este „cel mai extrem“ joc de comparație/contrast de până acum.

Poate că greșeala a fost să credem că în casa noastră eram cu toții o singură familie. Dar dacă eram cu adevărat două familii? Mama și Darren într-una, iar tu și cu mine în cealaltă. Sau mama și Darren într-una și apoi, în afara acesteia sau suprapunându-ne un pic, noi patru. S-a întâmplat însă ca familia mama-și-Darren să fie aia mai importantă. Doar că noi eram prea mici ca să observăm acest lucru. Sau prea speriați. Nu știu.

Mai trebuie să-ți spun ceva (apoi mă duc la culcare).

Cred că sunt bucuros că tata a încercat să ne scrie.

Dar, în același timp, cred că o să am mereu impresia că ar fi putut să se străduiască ceva mai mult de-atât.

Subiect: Universul Alternativ al Beei

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 23 aprilie, 09:02 CST

Sunt în camera lui Patch. El este la curs și colegul de cameră la fel, așa că stau aici, așezată pe jos, cu spatele sprijinit de pat și cu conținutul cutiei de pantofi împrăștiat în fața mea. Mă prefac că este camera mea, în ciuda afișelor vintage cu sticle de whisky lipite pe pereți și a mirosului masculin care se simte peste tot. Îmi imaginez viața mea de studentă. Să pierd vremea cu colegii de cameră, între cursuri, să merg la petreceri, să citesc toate cărțile din bibliotecă, de fapt să le împrumut și să le iau cu mine în cameră, pentru că am propria legitimație de student, care mi-ar permite accesul în bibliotecă și la cantină. Să intru, la cursuri, în dezbateri aprinse care să-mi schimbe viața, iar ceilalți studenți — colegi de-ai mei — să spună ceva de genul: „Așa e Bea. Iar o ia de la capăt“. Sau poate: „Bea Ahern știe ce-i poate pielea“, pe un ton admirativ și uluit. Mă imaginez făcându-mi stagiatura pe lângă profesori — poate în vreun domeniu care are legătură cu publicistica sau scrisul. În mod sigur ceva care are legătură cu cititul. Mă imaginez aventurându-mă în lume cu o diplomă de licență, capabilă să mă îndrept spre orice zări și să fac absolut tot ce-mi doresc.

Cineva bate la ușă și strigă:

— Ești acolo, frate?

Sunt atât de afundată în viața mea ficțională de la facultate, încât sar în sus cam o jumătate de metru.

— Nu! urlu înapoi cu cea mai groasă și puternică voce pe care sunt în stare s-o emit. Ceilalți rămân o vreme dincolo de prag — le văd umbrele pe sub

ușă —, însă în cele din urmă pleacă.

Sunt șaisprezece scrisori de la tata.

Șaisprezece.

Mă așteptam la mai multe. Crezi că ar fi trebuit să fie mai multe? Nu-mi dau seama. Cam câte ar fi suficiente într-o astfel de situație? Într-un interval de câți ani, paisprezece sau cincisprezece?

Prima scrisoare este din anul în care te-ai născut tu, la cinci luni după ce l-a părăsit mama. Tu încă nu veniseși pe lume. Tata îi cere mamei să se întoarcă acasă. Zice așa:

Putem să găsim o cale. E vorba de fiica noastră, nu de noi. Hai să n-o distrugem așa cum ne-au distrus și părinții noștri pe noi. Te rog, întoarce-te și putem discuta despre asta sau ne putem întâlni undeva.

Scrisoarea s-a întors cu mențiunea „nelivrat“. Niciuna dintre scrisori n-a mai fost trimisă.

Uite încă una:

Tu ai fost cea care a spus că n-ar fi trebuit să ne căsătorim. Multă vreme n-am vrut să te cred, dar știi ce, ai avut dreptate. Ai avut dreptate, Anne. Asta vrei să auzi? Îmi pare rău că nu ți-am dat crezare și că am păstrat mereu speranța că mariajul nostru chiar ar putea fi o uniune autentică și fericită. Când am ajuns să recunosc și eu asta, am întâlnit-o pe Amelia și știi ce s-a întâmplat după aceea. Dacă-ți face bine să zici despre mine că sunt un rahat de doi bani și să umpli lumea că am greșit față de tine, n-ai decât, dă-i drumul.

Pe scurt, nu sunt interesat să punem iarăși totul pe tapet. Nu vreau decât să-

mi iau fiica înapoi. Îmi pare rău pentru ce am spus. Ea nu ne-ar putea sta niciodată în drum. Nici nouă, nici mie, nici vieții noastre. N-am crezut lucrul acesta, nici măcar atunci când l-am spus.

Ea nu ne-ar putea sta niciodată în drum.

Ceea ce presupune că, la un moment dat, trebuie să-i fi spus că le stau în drum.

În cazul în care ne-am întrebat vreodată dacă părinţii noştri au trăit povestea americană de iubire, Ez, scrisoarea aceasta confirmă că nu, n-au trăit-o. Ci mai degrabă „Povestea americană de groază“. Dar n-ai sperat că poate s-au iubit şi ei, fie şi pentru o scurtă perioadă?

Subiect: Universul Alternativ al Beei (doi)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 23 aprilie, 09:48 CST

Cinci luni.

Stau și mă gândesc la treaba asta.

De ce a așteptat cinci luni?

Poate spera că mama se va întoarce. Sau poate că încerca să-și dea seama unde să retrimită prima scrisoare. Dar, totodată, simt în ceafă sâcâiala aia îngrozitoare care nu-mi dă pace. De ce a așteptat atât?

Dacă ar fi fost vorba despre copilul meu, n-aș fi încetat să-l caut.

Subiect: Universul Alternativ al Beei (trei)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 23 aprilie, 10:16 CST

Mai multe informații dinspre tata:

Anne. Te rog să iei legătura cu mine. Ce faci tu este răpire, doar că nu m-ai contactat ca să-mi ceri în schimb o sumă de bani. Nu m-ai contactat deloc. Este și copilul meu. Oricât de tare aș fi dat-o în bară, orice aș fi spus, n-o face pe Madelyn să plătească pentru asta.

Madelyn.

Ha.

Această scrisoare, ca toate celelalte, cu excepția uneia, nu a fost trimisă niciodată. Și asta, ca și multe altele, vorbește despre Madelyn.

De exemplu, Adu-o pe Madelyn înapoi.

Lasă-mă s-o văd pe Madelyn.

Madelyn este și fiica mea.

Madelyn n-are decât trei ani.

N-am vorbit serios când am spus că Madelyn ne stă în drum.

Tu și Madelyn n-ați putea fi niciodată o povară. N-ar fi trebuit niciodată să spun că mă trageți în jos.

Poate că n-am fost un soț prea bun, dar aș putea fi un tată minunat pentru Madelyn.

Madelyn.

Madelyn.

Madelyn.

Drăcia dracului.

Subiect: Universul Alternativ al lui Madelyne

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 23 aprilie, 10:42 CST

Madelyn Sierra Wooster s-a născut pe 22 august, la ora 6:33 după-amiază, la spitalul St. Luke’s din St. Louis, Missouri. La naștere cântărea 3,300 kilograme.

A fost numită după o străbătușă din partea tatălui și după munții Sierra din California, destinația din luna de miere a cuplului Jonathan Calvin Wooster și Anne Vanessa Mathis.

Madelyn a făcut primii pași la zece luni.

Primul ei cuvânt a fost „sus“, rostit la vârsta de un an, urmat de „da“ și, la un an și două luni, de o propoziție întreagă: „Fac singură“.

Are urechile și nasul tatălui ei, și părul blond-închis. De la mamă a moștenit ochii, pomeții și mâinile mari.

Mama o striga Maddy, iar tatăl, Bee[18], din cauza felului în care zumzăia prin casă odată ce-a început să meargă, apoi să alerge, apoi să alerge și să fredoneze în același timp.

[18] Albinuță (N.t.)

Subiect: Universul Alternativ al lui Madelyne (doi)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 23 aprilie, 11:03 CST

M-AI VĂZUT? Madelyn Sierra Wooster

Data dispariției: 15 septembrie Locul dispariției: St. Louis, MO Vârsta la mo

Subiect: Universul Alternativ al lui Madelyne (trei)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 23 aprilie, 11:10 CST

Nu le citesc pe toate. Încă nu. Conţin acelaşi lucru, iar şi iar. Şi am acest sentiment copleşitor şi sufocant ce mă face să le bag la loc în cutie şi să le strecor sub patul lui Patch. Nu mă înţelege greşit. Este emoţionant că tata a conceput un afiş prin care să anunţe dispariţia copilului său. Dar ce a făcut, practic, cu afişul ăsta? L-a pus pe indicatoarele de pe stradă, în vitrina magazinelor sau pe internet?

Nu ştiu.

Însă nu pot scăpa de impresia asta, că ar fi putut face mai mult. De exemplu, de ce nu a reclamat la poliţie? De ce nu ne-a scris mai mult de şaisprezece scrisori? Din câte îmi dau seama, mă iubea şi mă voia înapoi — oricât de naşpa a fost să-i spună mamei că-i stau în drum —, dar chiar mă voia înapoi? OK, oare chiar o voia pe Madelyn înapoi? Sau a vrut doar s-o pedepsească pe mama pentru că m-a luat cu ea?

Mi se învârte capul. Aş vrea să mă îmbăt criţă şi să-mi înec fiecare gând, dar tot m-aş trezi, la un moment dat, iar gândurile ar fi tot acolo, şi nu pot să rămân beată toată viaţa, nu? Nu pot, nu?

Mi-am ros şi pielea care-mi mai rămăsese în jurul unghiilor, aşa că acum este toată crăpată şi însângerată. Poate că o să mi-o rod până la umeri sau până la cap, până când o să dispar cu totul. Aş vrea să pot dispărea de tot.

Dar am şi făcut-o, nu-i aşa? Exact asta am făcut. Bea Ahern — dispărută. Madelyn Wooster — dispărută şi ea. Aşa că n-a mai rămas nimic din niciuna

dintre ele.

Subiect: Universul Alternativ al lui Madelyne (patru)

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 23 aprilie, 11:18 CST

Îmi pare rău să-ți scriu toate astea, Ez. Cel puțin, de mine a știut. Îmi dau seama de asta. Nu încerc să te fac să te simți și mai de rahat decât te simți deja. Doar că simt cum mă prăbușesc și cum lumea e întoarsă cu susul în jos și am nevoie de cineva care să fie de partea mea. Nu Patch, chiar dacă este un drăguț. Ci o persoană care mă cunoaște. Nu doar o persoană oarecare — tu.

Că veni vorba de Patch. Trebuie să se întoarcă din moment în moment.

M-am culcat cu el. N-aveam de gând să-ți spun, dar încerc să fiu sinceră în această nouă viață a mea și nici n-am pe altcineva căruia să-i spun. Nu este chiar genul de lucru pe care aș vrea să i-l împărtășesc lui Franco.

Te scutesc de detalii, dar s-a petrecut la el în cameră, noaptea trecută, după ce ți-am scris. N-a fost prima dată pentru mine — această onoare i-a revenit lui Joe —, însă a fost pentru prima dată cu cineva mai degrabă bărbat decât băiat, care știe cine este și a cărui fericire nu pare să depindă de mine (știu cât de meschin și nașpa sună, dar știm amândoi că Joe are probleme de atașament).

Nu-ți face griji în privința lui Patch. E dintre ăia buni. Dacă trebuie să-și facă cineva griji, atunci prietenii lui ar trebui să-l avertizeze în privința mea.

Cu drag,

Sora ta

P.S. Nu știu de ce ți-am spus toate astea. Poate din obișnuință. Chiar îmi place tipul ăsta. În acest moment, este efectiv cel mai bun prieten al meu. Și tu l-ai plăcea. Poate că, într-o zi, o să-l cunoști.

P.P.S. Dacă mă îndrăgostesc de el?

P.P.P.S. Nu mai pot locui prea mult timp la el în cameră. Mai ales acum, după ce am făcut sex. Nu prea știu încotro să mă îndrept.

Subiect: aliaţi neaşteptaţi

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: marţi, 23 aprilie, 13:10 EST

Mă bucur pentru tine că l-ai găsit pe Patch. Chiar mă bucur. Sper să-l cunosc şi eu curând.

Totuşi, îţi spun cinstit că nu ştiu dacă mai vreau să aud de scrisorile tatei. Nu doar fiindcă pentru el sunt o nonpersoană. (Cu toate că nici ăsta nu e vreun lucru grozav, după cum îţi poţi da seama.) Cred că am mai degrabă sentimentul că trecutul nu ne poate fi de ajutor acum, Bea. Nimic din acest trecut nu ne poate fi de ajutor. Indiferent dacă el a lipit afişele cu PERSOANĂ DISPĂRUTĂ de la Atlantic până la Pacific sau dacă doar s-a prefăcut că scrie unul, ca să se simtă mai bine. Indiferent dacă mama a avut un motiv serios ca să-l părăsească sau dacă a luat decizia greşită şi apoi a persistat în ea. Indiferent dacă te cheamă Madelyn sau Martha, sau Beatrix sau Anastasia, tu eşti tot acel tu care ai devenit, iar eu sunt tot acel eu care am devenit şi nu există o maşină a timpului care să ne facă să devenim altceva. Ştiu că există unele probleme nerezolvate (ca de exemplu: avem un frate?), dar acum nu pot să mă leg la cap cu ele. Şi cred că n-ar trebui s-o faci nici tu. Îmi dau seama că sună dur, dar nu cred că mai contează dacă tata te-a iubit sau nu. Dacă nu există nicio modalitate ca tu să cunoşti iubirea aceea, dacă nu-i nicio cale s-o simţi, dacă nu-i nicio cale ca acea iubire să te protejeze, să te susţină sau să-ţi dea un motiv pentru care să supravieţuieşti încă o zi… atunci, la ce bun? Nu ştiu nimic despre băutură, dar o să mă hazardez nţel şi o să zic: nu merită să te îmbeţi pentru asta. Mai ales pentru tot restul vieţii tale. El nu merită aşa ceva. O s-o spun din nou: trecutul nu ne poate ajuta acum. Toate aceste „ce-ar fi fost dacă“ nu ne vor ajuta să mergem înainte; nu fac decât să ne tragă în jos.

Nu mă părăsi pentru un Univers Alternativ, Bea. Am nevoie de mintea ta în acest univers.

Între timp, să știi că mă aflu la școală, împreună cu o grămadă de oameni pe care-i cunoști.

Terrence s-a purtat minunat (bineînțeles) și, cu toate că sunt sigur că părinții lui au o grămadă de discuții, în șoaptă, despre ce ar trebui să facă în privința fugarului pe care-l adăpostesc, Darren m-a ajutat imens să-mi justific fuga atunci când s-a repezit la mine pe peluza din fața casei lor. Nu cred că voi fi predat prea curând. Dar știu că asta nu e o soluție permanentă. Terrence vorbește ca și când el ar crede că este, dar știu că nu e. Nu cred că el este pregătit să mă suporte așa cum sunt dacă vom locui împreună oră de oră și zi de zi, ani întregi. La un moment dat, acasă la tine, simți că nu mai e nevoie să ai un comportament exemplar tot timpul. Dar acasă la el voi simți mereu că trebuie să am un comportament exemplar.

Că a venit vorba despre oamenii în ale căror case am stat… Joe m-a luat prin surprindere azi-dimineață, la școală, pe când îmi deschideam dulapul. A venit la mine cu fața aia de câine plouat și m-a întrebat: „Mă eviți?“

Aproape că i-am răspuns „da“, cu intenția ca asta să-i spună totul și să închidem cazul.

Dar uite care-i chestia, Bea. Părea într-adevăr trist. Și în felul ăsta mi-a amintit că și el a pierdut ceva. Poate că a fost doar o iluzie, dar pierderea iluziilor poate răni aproape tot atât de mult ca pierderea oamenilor, cred.

Fiindcă nu i-am răspuns imediat, a adăugat:

— Uite, am dat-o în bară. Am priceput. Soră-ta m-a rănit și n-ar fi trebuit să te pun pe tine să plătești pentru asta.

— Este în regulă, i-am spus. Și, serios, chiar era.

— Mai ai niște lucruri la mine. Vrei să ți le aduc la Terrence? Acolo stai

acum, nu?

— Păi, în mod sigur nu m-am întors la mama şi la Darren.

— Slavă Domnului.

Felul în care a spus-o, Bea — era cu adevărat îngrijorat că m-aş putea întoarce acolo. Sau că aş putea fi trimis înapoi.

— Nu mă mai întorc la ei, i-am spus. Doar ca să-mi iau restul lucrurilor, poate. Doar ca să le spun ce am de spus, poate. Dar ca să trăiesc acolo? Niciodată. Niciodată, absolut niciodată.

M-a bătut cu palma pe umăr.

— Bine.

Apoi m-a privit drept în ochi şi a spus:

— Habar n-ai cât de mult mi-am dorit s-o scot de acolo, Ezra. Aş fi făcut orice ca s-o scot de-acolo. Asta-i partea pe care-o înţeleg din fuga ei. Dar nu ştiu dacă o să înţeleg vreodată de ce nu m-a rugat s-o ajut.

Tot trupul lui vorbea cu adevărat, aşa că am hotărât să-i vorbesc, la rândul meu.

— Pentru că n-ai fi lăsat-o să plece, Joe.

— Aş fi încercat s-o conving să rămână. Categoric. Dar, dacă m-ar fi refuzat, dacă ar fi spus că trebuie să plece de-aici, aş fi ajutat-o să plece.

— OK. Ce altceva să mai zic?

— Aşa, ce-aş vrea eu să-ţi spun este că… vreau să te ajut şi pe tine. Dacă ai nevoie de mine, sunt aici. O să fiu şoferul tău, varianta de rezervă, prietenul tău. Îţi datorez acest lucru.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Nu… m-am exprimat greșit. Vreau să spun că, în recuperarea de după accident, o mare parte a fost în responsabilitatea mea, dar a existat și o altă parte, care a presupus un efort de echipă. Așa că, atunci când o să ajungi și tu la partea asta, vreau să fac parte din echipa ta. Asta voiam să zic.

— În regulă.

Imediat după ce a plecat, imediat ce am avut o clipă ca să mă gândesc la ce mi-a spus, am început să-mi dau seama cum aș putea să-i accept oferta.

Câteva ore mai târziu, pe drum spre masa de prânz, m-a oprit Jessica Wei.

— Ce mai faci? m-a întrebat ea.

— Mă descurc.

M-a privit cu atenție, încercând să-mi interpreteze tonul vocii.

— Încă n-am ieșit la cafea, a subliniat ea.

Nu a fost o întrebare și nici nu trebuia să fie.

I-am răspuns că sigur, ieșim.

Știu, probabil te gândești că ar fi trebuit să bat fierul cât e cald, să-i spun că putem sări peste prânz și putem merge undeva să stăm de vorbă. Cred că Jessica ar fi fost de acord. Însă eu nu sunt pregătit. Pur și simplu, ăsta-i adevărul: nu sunt pregătit. Știu și ce-o să se întâmple: ea o să-mi spună povestea ei, eu o să-i spun povestea mea. Și poate aceste două povești, puse laolaltă, ne vor face să ne înțelegem mai bine unul pe celălalt. Sau poate că nu, dar cel puțin am avea pe cineva căruia să îi spunem povestea noastră. Pricep lucrul ăsta. Însă acum există niște părți din povestea mea pe care trebuie să le înțeleg eu însumi înainte de a le arăta oricui altcuiva.

Asta am în minte în acest moment.

În mintea mea, ziua de mâine este la luni distanţă.

Există o grămadă de lucruri pe care trebuie să le fac mai înainte de orice.

Subiect: RE: aliați neașteptați

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 23 aprilie, 15:27 CST

Dragă Ez,

Trebuie neapărat să-ți spun despre ultima scrisoare, de acum șapte ani. Tata a renunțat la drepturile lui asupra noastră. I-a promis mamei că n-o s-o mai urmărească, n-o să mai lupte pentru obținerea custodiei și nici n-o să implice poliția ca să ne aducă înapoi. Spune, pur și simplu, e OK, Anne, poți să-i ții tu. N-o să mă mai lupt cu tine.

Asta spune, Ez.

Poți să-i ții tu.

Renunță complet la dreptul de a fi tatăl nostru.

Iar apoi nici măcar nu trimite scrisoarea.

Știa că exiști și tu. Știa unde suntem. Ne știa numele.

Nu s-a deranjat nici măcar să renunțe oficial la noi.

Când am citit scrisoarea, eram în biblioteca din campus. Patch era la antrenament și colegul lui de cameră era în dormitor, așa că a trebuit să găsesc alt loc unde să stau; a fost destul de ușor să ochesc un student și să mă strecor înăuntru, pe baza legitimației lui. Cei de la recepție au ridicat privirea spre mine, mi-au zâmbit, le-am zâmbit și eu, gen da, și eu tot acolo merg,

apoi mi-am găsit o masă printre rafturile cu cărţi, am pus cutia de pantofi în faţa mea şi am reluat cititul de unde rămăsesem.

Multe erau la fel — Anne, vorbeşte cu mine. Sunt şi copiii mei. Dar scrisorile erau tot mai puţine, la intervale tot mai lungi. Şi, în cele din urmă, a venit şi aceasta, ultima. Părea că-i răspunde. Ca şi când ar fi vorbit sau ea i-ar fi scris, sau poate avocatul ei i-a scris, iar el n-a mai putut continua, şi gata. Să lupte pentru noi. Pur şi simplu n-a mai putut.

Poţi să-i ţii tu.

Am pus capul pe masă şi am plâns. Am plâns pentru Madelyn, pentru tata, pentru tine, pentru mine, ba chiar un pic şi pentru mama. Am plâns pentru Patch, care nu vrea să joace baschet; am plâns pentru Joe, care a fost la un pas să moară; pentru Sloane, care nu s-ar fi giugiulit cu Reggie Tan dacă eu aş fi rămas la petrecerea aia; pentru Jessica Wei şi pentru toţi cei din lumea asta care se chinuie şi suferă în tăcere; am plâns pentru London, căruia îi este dor de tatăl lui — fiindcă, să recunoaştem, Jonathan Wooster a fost tatăl lui, nu al nostru —, şi apoi am plâns iar pentru noi.

Ceea ce am realizat când, într-un final, m-am ridicat de acolo este că în toţi anii ăştia am cărat după mine un gram minuscul de speranţă, îngropat undeva, în adâncul meu, că poate nu trăim viaţa pe care ar fi trebuit s-o trăim, că poate, undeva, ne aşteaptă o altă viaţă, mai bună. Adică, cine nu-şi doreşte asta cel puţin o dată în viaţă? În perioadele oribile, mizerabile, trăite alături de mama şi Darren, gramul acela minuscul de speranţă era locul unde mă puteam cuibări şi îmi puteam spune: Este în regulă. Tu nu aparţii acestui loc. Undeva, acolo, există ceva mai bun pentru tine. Nu aparţii acestui loc.

Iar apoi afli că, de fapt, ai aparţinut permanent acelui loc şi că nu există altul spre care să poţi merge, pentru că asta-i viaţa ta. Viaţa ta de rahat, futută, care se termină într-o fundătură.

Poţi să-i ţii tu.

Poţi să-i ţii tu.

Poţi să-i ţii tu.

Subiect: M-ai văzut?

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 24 aprilie, 10:52 CST

Uite la ce concluzie am ajuns: tata a fost un tip cât de cât cumsecade. Poate că nu s-a străduit el suficient, dar, cel puțin pentru o vreme, chiar a încercat să facă ceea ce trebuie. Probabil că ne-ar fi fost mult mai ușor să creștem alături de el decât alături de mama și de Darren. Dar n-avem de unde să știm, de fapt.

Poate că, la un moment dat, a fost nevoit să-și spună: Acum am altă familie, o soție și un copil, așa că va trebui să mă concentrez asupra lor. Cred că, la un moment dat, a fost nevoit să renunțe.

Îi spun lui Patch că trebuie să ies un pic să iau aer și mă lasă la Walmart, fiindcă, desigur, eu nu am mașină și nu am nici bani pentru Uber sau Lyft, sau măcar pentru autobuz. Mai ales că trebuie să-mi cumpăr tampoane și pastă de dinți.

Așa că intru în Walmart și merg, și merg. Iau la rând fiecare culoar — chiar și pe cel pentru arme, chiar și pe cel pentru cauciucuri — și încerc să respir. La un moment dat îmi dau seama că respirația mi-a devenit sonoră, de parcă aș fi în fața unui microfon, inspir, expir, inspir, expir. Se aude atât de tare. Oamenii se uită la mine, dar tot ce pot face este să mă concentrez să nu leșin. Este ca și când, dintr-odată, tot ce port în suflet și în minte se află în extensie, ca un acordeon, iar în mine nu mai e loc pentru toate.

Brusc, luminile devin prea puternice și oamenii prea zgomotoși, sunt prea multe lucruri peste tot. Mijesc ochii, îmi astup urechile încercând să înăbuș zgomotul și mă îndrept spre ieșire.

Sunt aproape afară, uşile automate se deschid, în spatele meu sunt oameni, şi încremenesc pe loc. Fiindcă, lipit pe geamul uneia dintre uşi, se află un afiş. Nu e prea mare — de mărimea unui anunţ de tipul „De vânzare“ —, dar pe el sunt toate acele chipuri. Chipuri tinere. Chipuri de copii. Unii nu au mai mult de patru sau cinci ani. Alţii sunt de vârsta mea. M-ai văzut? Asta scrie pe afiş, sus de tot. Iar apoi, sub fiecare poză, numele copilului şi data dispariţiei, unde au fost văzuţi ultima oară şi cu ce erau îmbrăcaţi.

Cercetez fiecare faţă.

Kayla se presupune că a fost răpită de mama ei, pe 5 iulie 2017.

Elijah a dispărut din Woodland, California, pe 4 noiembrie 2018, în împrejurări suspecte.

Bineînţeles că nu mă regăsesc printre ei. Nu există nicio poză a lui Beatrix Ahern, în vârstă de optsprezece ani, care purta, ultima dată când a fost văzută, un hanorac roşu şi blugi decoloraţi, dispărută din martie anul acesta, sau a lui Madelyn Wooster, în vârstă de trei ani, dispărută de cincisprezece ani.

King a dispărut din Gary, Indiana, pe 25 iulie 2017.

Relisha a dispărut din Washington, DC, pe 19 martie 2016.

Am încremenit în loc, practic adaug aceste nume şi chipuri în memorie, apoi îmi amintesc de cei din spatele meu care încearcă să treacă de mine; în timp ce încerc să mă trag într-o parte, sunt împinsă şi înghiontită, poate chiar cineva mă înjură în barbă. Dar este în regulă, fiindcă pentru ei, cel puţin, nu sunt invizibilă.

— M-ai văzut? o întreb pe o femeie care încearcă să jongleze cu copiii şi cu sacoşele în timp ce mă ocoleşte.

Nu face decât să se holbeze la mine şi să-şi continue jongleria.

Nu, îmi spun. Cum ai fi putut, din moment ce nici măcar nu sunt aici? Sunt Bea, sunt Madelyn, sunt o dispărută, sunt o fugară, am fost răpită de propria mamă şi am la activ şi un abandon şcolar, n-am terminat liceul. Sunt un

nimeni. În afară de tine, Ezra, nimeni nu-mi simte lipsa. Nimeni nu mă caută, pentru că tata a murit și, ah, da, a mai și renunțat pe deasupra. Poți să-i ții tu.

Toate acestea — chipurile de pe ușă, toate gândurile care-mi trec prin minte — mă fac să reflectez la ce înseamnă „să fii văzut“. Am impresia că Terrence te vede destul de clar, într-un fel în care Joe nu a fost capabil să mă vadă niciodată pe mine. Am impresia că singura persoană care m-a văzut limpede ești tu. Poate că ar trebui să fie suficient — să existe o persoană care te vede. Unii, probabil, nu au nici măcar asta. Și, probabil, nici ei nu se văd. Sunt Madelyn Wooster? Sau Bea Ahern? Sau ambele? Nu cred că știu cine este Beatrix Ellen Ahern Madelyn Sierra Wooster. Poate că nici nu voi ști vreodată.

Ies din Walmart. Trec pe lângă Patch, care mă așteaptă în mașină, și pornesc pe stradă, nici eu nu știu încotro. Aud în spatele meu țignalul claxonului, dar îl ignor. Îmi spun: De ce ar trebui să-l aștept? Doar va pleca și el. Toți pleacă până la urmă, nu-i așa? Cred că, practic vorbind, și eu te-am părăsit pe tine, apoi l-am părăsit pe Franco și, într-un fel, l-am părăsit și pe London. Așa încât, poate că dacă Patch nu mă părăsește pe mine, o să-l părăsesc eu pe el, pentru că am asta în sânge și așa fac eu de obicei.

Merg mai departe, apoi o iau la fugă îndreptându-mă spre nicăieri, Ez, dar îmi spun în gând că alerg spre ceva. Poate că alerg spre Beatrix Ellen Ahern Madelyn Sierra Wooster. Sau poate că alerg spre nicăieri, după tot acest timp. Poate că acelui loc îi aparțin.

Am dormit pe canapeaua din magazinul lui Franco, cocoloșită între perne ca într-un cocon, încercând din răsputeri să dispar. Încă mai am cheia pe care mi-a dat-o și nici nu mi-am pus problema să n-o folosesc. Cumva, am simțit că n-o să-l deranjeze, că ar vrea să mă știe mai degrabă aici decât undeva, pe străzi.

M-am trezit cu el lângă canapea, cu părul din urechi zburlit și cu ochii aruncând scântei.

A slobozit un șuvoi de vorbe în italiană, atât de tare, încât a trebuit să-mi

acopăr urechile.

M-am ridicat și am făcut patul, în timp ce el urla la mine. Am pus pernele canapelei la loc. M-am încălțat. Foarte calmă. Eram atât de calmă. Știu cum să reacționez când oamenii țipă la mine. Când mă îmbrățișează, nu. Când sunt drăguți cu mine, nu. Dar când țipă, da, la asta mă pricep.

La un moment dat, a trecut pe engleză și s-a liniștit un pic, dar eu traversasem deja o jumătate de magazin, în drum spre ușă.

— Beatrix, a spus el.

A fost suficient ca să mă împiedice să ies.

— Ce e?

— Încetează să mai fugi.

N-am spus nimic, fiindcă n-aveam de gând să plâng, chiar dacă voiam, pentru că el ar fi urât lucrul ăsta.

— Încetează să mai fugi. S-a terminat cu fuga.

Vocea i se liniștise. Ca și când ar fi condus dintr-odată o ședință de meditație sau ar fi predat yoga.

— S-a terminat cu fuga. Am fost îngrijorați, Irene și cu mine. N-am știut unde ai plecat sau dacă ești bine.

— Îmi pare rău.

Am rămas acolo, pe loc, supărându-l pe acest om, supărându-i pe amândoi fiindcă le-a păsat de mine.

— S-a terminat cu fuga. Dacă nu mai vrei să stai aici, trebuie să știm că stai undeva, în siguranță. Ești tânără. Dar ai trecut deja prin multe în viață. Prin mai multe decât ar fi trebuit să treci. Însă mai ai atât de multe de trăit. Dacă ești în siguranță.

Și-a scărpinat sprâncenele și părul care-i mai rămăsese pe țeastă.

— A trecut multă vreme de când ne-am făcut ultima oară griji pentru vreunul dintre copiii noștri. Ei au crescut, au plecat de-acasă. Sunt bine. Însă acum ne facem griji pentru tine.

Acum ne facem griji pentru tine.

Aveam în gât un nod cât un bolovan. Tot ce-am putut spune a fost „îmi pare rău“.

— Gata cu fuga. N-o să ajungi nicăieri dacă fugi mereu.

Doar pentru o clipă — ușoară ca un fulg — și-a lăsat mâna pe umărul meu. Apoi a ridicat-o și mi-a dat una atât de tare în spate, încât a fost aproape să cad.

* * *

L-am sunat pe Patch din magazin și a venit să mă ia. Fără să-i spun unde vreau să merg, el s-a îndreptat spre campus. A dat muzica tare (cânta Tupac) și am parcurs tot drumul fără să vorbim. Abia după ce a parcat și a oprit motorul, am spus:

— Nu intru acolo dacă nu vorbești cu mine.

Prin acolo mă referam la camera lui din cămin.

— OK, mi-a răspuns el. Hai să vorbim despre cum ți-ai luat tălpășița ieri.

— Îmi pare rău.

Dar nu a sunat sincer, pentru că nici nu-mi părea rău cu adevărat.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Și nu știu de ce, Ez, dar în punctul ăsta obosisem deja, așa că i-am spus:

— Doar nu-ți datorez nimic.

Inima mi-a luat-o la goană, pentru că îi cam datoram câte ceva. Adică el a fost cel care m-a ajutat când nimeni altcineva n-a făcut-o, dacă nu-i punem la socoteală pe Franco și pe Irene.

— Drăguț.

— Ce anume?

S-a lăsat pe spate și s-a sprijinit de ușă, privindu-mă țintă și scuturând din cap.

— Te porți de parcă ai fi vreo dură care nu simte niciodată nimic.

— Poate că sunt. Poate că nu.

Încă dădea din cap.

— Da, însă știm amândoi că nu-i adevărat. La un moment dat, va trebui să ți-o asumi, Martha. Să-ți asumi că ai o inimă. Și că a fost rănită. Și că mai degrabă ai răni tu pe cineva decât să-l lași să te rănească, dar, până la urmă, nu faci decât să te rănești pe tine însăți.

— Ai învățat chestia asta la Bazele Psihologiei?

— Nu. E destul de evident, băga-mi-aș. Și nu-s prost.

A fost pentru prima dată când l-am auzit înjurând, și asta m-a cam șocat. Ca și când aș fi avut o influență proastă asupra lui și l-aș fi împins peste propriile limite. A ieșit din mașină trântind ușa, iar eu am rămas încă o clipă înăuntru, încercând să mă hotărăsc ce să fac; am auzit un ciocănit în ușă care m-a făcut să sar cât colo. Patch îmi făcea semn cu mâna, în genul hai mai repede. Așa

că am ieșit și l-am așteptat să pornim în grabă spre camera lui, fără un cuvânt; în schimb, Patch m-a luat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele, și așa am traversat campusul. M-am uitat încontinuu la mâna mea într-a lui, așteptându-mă ca degetele sale să se evapore și palma să-mi rămână atârnând în aer. Însă nu s-a întâmplat nimic.

— Dar Everly? l-am întrebat, fiindcă o parte din mine simțea nevoia ca el să-mi spună din nou că nu există nicio Everly. Că există numai Martha și Patch.

— Dă-o dracului pe Everly, mi-a răspuns el.

Am mers împreună spre cămin. Și chestia este, Ez, că are dreptate — nu în legătură cu Everly, ci cu faza că, până la urmă, mă rănesc pe mine. Știu că are dreptate. Și el știe că eu știu că are dreptate. De aceea am multe de făcut și eu.

Subiect: inima ta

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 24 aprilie, 12:15 EST

Băiatul are dreptate. Ai o inimă. Și a fost rănită.

O parte din suferință vine din sâmburele ăla de speranță — atât de mulți sâmburi de speranță — țopăind în tine.

Da, tata a renunțat la tine. Și mama a făcut-o la un moment dat.

Dar mai dă-o dracului, Bea. Eu n-am renunțat.

Și știi ce?

NICI.

TU.

NU.

AI.

RENUNȚAT.

Deci tata a zis: Poți să-i ții tu.

Deci mama s-a purtat ca și când faptul că ne-a obținut nu era chiar premiul sperat.

Deci Darren și-a dorit în mod clar să nu fi avut deloc de-a face cu noi.

Ei. Şi ce.

Inima ta este mai puternică decât oricare dintre rănile suferite. Chiar şi decât cele pe care ţi le-ai produs singură.

Nu mă crezi? Aşază-ţi mâna dreaptă pe piept. Fă un jurământ de credinţă faţă de tine. Ce face inima ta?

Aşa mă gândeam şi eu.

Acum, şi inima mea are nevoie de nişte răspunsuri.

Revin cu mai multe în curând.

Subiect: Așa se termină și reîncepe totul

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: miercuri, 24 aprilie, 22:22 EST

Așadar, am multe să-ți povestesc. Încerc să mi le amintesc pe toate.

Să începem:

Se termină orele. Îi spun lui Terrence că am niște planuri cu Joe. Pare un pic surprins, dar nu vrea să se poarte de parcă faptul că locuiesc la el înseamnă că trebuie să ne petrecem fiecare clipă împreună. Pe asta mă bazez și eu.

I-am dat mesaj lui Joe chiar după e-mailul pe care ți l-am trimis mai devreme.

Aveam nevoie de cineva care să mă ducă cu mașina.

Mai întâi i-am spus lui Joe să mă ducă acasă la noi, să mă asigur că ea nu-i acolo.

Apoi i-am zis să mă ducă la ea la birou.

Fac pariu că acum, după ce s-a încheiat perioada declarării taxelor, o să fie puțin personal la lucru. Îmi amintesc cum vorbea tot timpul despre asta, la cină, cum ne spunea că vara contabililor începe pe 16 aprilie. Nu că s-ar fi purtat vreodată cu noi de parcă ar fi fost vară.

Special aștept să treacă de ora cinci. Mașina ei este în parcare, alături de alte

două. Când intru, nu zăresc pe nimeni la recepție. Încăperea aia, recepția, este cea pe care mi-o amintesc cel mai bine. Pentru că, atunci când nu se făceau ore dintr-un motiv sau altul sau când era nevoită să ne ia cu ea la serviciu, aici ne parca toată ziua. Îți amintești cât de plictisitor era? Jur, mi s-a părut că aveau aceleași reviste vechi. Aproape că mi-a venit să răsfoiesc una ca să văd dacă găsesc mâzgălelile noastre. Apoi mi-am dat seama că singurul motiv pentru care îmi amintesc că mâzgălisem pe reviste este fiindcă a urlat la noi pentru că le mâzgăliserăm. Nu aici, în recepție, nu de față cu ceilalți. Ci în minutul în care am urcat în mașină. Îmi amintesc ce rușine mi-a fost. Îmi amintesc cum am crezut că am distrus totul, că toți cei care fuseseră atât de drăguți cu noi în ultimele ore, în sala aceea de așteptare, ne considerau acum niște monștri. Le distruseserăm revistele!

A trebuit să hălăduiesc un pic pe acolo ca să-i găsesc biroul. Nu-mi amintesc să fi făcut vreodată ceva amuzant aici, doar o așteptam ascultători să termine, ca să putem pleca. Am verificat de două ori, să mă asigur că am telefonul pornit, pentru situația în care trebuia să-l previn pe Joe că trebuie s-o luăm repede din loc.

Ușa este din sticlă sablată, așa că o văd cum se deplasează prin birou. Pare că se pregătește să plece. Rămân acolo o secundă, privind această variantă încețoșată a ei, mama redusă la culoare şi mişcare, doar iluzia unei persoane. Apoi deschid uşa şi o văd în carne şi oase.

Zgomotul o face să tresară, iar prezența mea o face să tresară și mai tare.

Îmi spune pe nume?

Îmi spune cât de rău îi pare?

Îi mulțumește lui Dumnezeu că m-am întors?

Nu. Spune doar atât:

— Ce cauți aici?

De parcă aș fi un obiect căzut de pe raftul trecutului ei, care se sparge pe podeaua prezentului.

— Am venit să vorbim. Atâta tot.

Pe teren neutru, Bea. Mi-am imaginat că aici va fi un teren neutru. Vreau ca lucrurile să decurgă precum o tranzacţie de afaceri, nu să fac o scenă. Şi poate mi-am imaginat că va păstra şi ea o urmă din comportamentul profesionist de peste zi, ca atunci când cineva de la serviciu o suna acasă şi părea cea mai echilibrată şi rezonabilă persoană pe care o puteai întâlni.

Aveam dreptate când ziceam că se pregătea să plece. Are haina în mână şi poşeta pe umăr.

— Dacă vrei să vorbim, poţi veni acasă mai târziu, ca să fim prezenţi cu toţii, spune ea.

Să fim prezenţi cu toţii. Observ că nu eşti inclusă în socoteala asta. Dar nu îi atrag atenţia, pentru că, aşa cum am zis, încerc s-o ţin la un nivel profesional.

— Nu. Vreau să vorbesc doar cu tine.

Nu blochez intenţionat uşa, dar realitatea este că o blochez.

O văd cum îşi face calculele — ar mai putea fi şi alţii prin zonă şi este probabil mai bine să mă ţină într-un mediu închis. Îmi face semn să intru, apoi aşază pe un scaun haina şi poşeta, iar eu închid uşa după mine.

Trece de cealaltă parte a biroului şi, pentru o clipă, mi se pare că o să se aşeze şi că o să mă invite şi pe mine să iau loc vizavi de ea, de parcă aş fi aici ca să vorbesc despre vreun audit sau ca să stabilesc obiectivele financiare ale viitorului an fiscal. Dar nu se aşază. A vrut doar să pună biroul între noi.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, începe ea. De când a plecat soră-ta, te-ai purtat mizerabil. Speram că plecarea ei te-a eliberat de influenţa pe care o avea asupra ta, dar se pare că, de fapt, a amplificat-o.

— Nu despre ea e vorba.

— A, nu? Încearcă să te întoarcă împotriva noastră. Iar tu eşti în stare să crezi tot ce spune. În ochii tăi, Beatrix nu poate face niciun rău. Dar realitatea este

că poate face mult rău, Ezra. Doar că tu refuzi să vezi asta.

— Nu-i adevărat! ripostez eu.

Mă privește în același fel în care trebuie să mă fi privit când începusem să învăț să scriu și am presupus că pisică se scrie cu k.

— Lasă-mă să ghicesc, spune ea. Ai venit aici ca să ne acuzi pe mine și pe Darren că ți-am distrus viața. Sau că am fost niște părinți oribili. Că ți-ai fi dorit mai degrabă să fii cu taică-tău. Cu sfântul și nevinovatul de taică-tău. Sau poate că te-ai fi descurcat mai bine de unul singur. Se pare că așa are impresia Bea. Și, orice impresie ar avea ea, o ai imediat și tu. Așa ai fost mereu, te-ai ținut după ea, imitându-i comportamentul. Avea ea nevoie de un plasture, voiai și tu unul. Insista ea că are febră, insistai și tu că ți-e cald. Și când îți luam temperatura și vă arătam amândurora că tu nu ai febră, nici măcar nu conta. Tot ce conta era ce simțea soră-ta. Am crezut că vei depăși etapa asta și o vreme a și părut că o depășiseși. Ea scăpase de sub control, dar tu n-ai virat în direcția aceea. A fost o ușurare. Însă nu și de data asta, Ezra — de data asta v-ați purtat amândoi îngrozitor.

Asta mi s-a părut un pic părtinitor.

— Noi ne-am purtat îngrozitor? m-am răstit la ea. Zilele trecute, Darren m-a pus efectiv la pământ în fața vecinilor lui Terrence, și tot noi suntem ăia care s-au purtat îngrozitor.

— Vă purtați îngrozitor când ne provocați. Nu poți să spui că nu ne-ați provocat. Să dai foc la casă! A trebuit să mint că am lăsat prosoapele de hârtie lângă flacără. Asta le-am spus pompierilor. Te-am acoperit, Ezra. Pe tine. Și chestiile copilărești pe care le-ai făcut cu lucrurile din poșeta mea — așa face un copil de patru ani ca să atragă atenția. Mi se pare absolut de înțeles că Darren a fost supărat pentru purtarea ta și pentru cât de nerecunoscător ai fost. Tot ce aveai de făcut era să urci în mașină când ți-am cerut, Ezra. După ce ai provocat un incendiu, am dat dovadă de o incredibilă clemență când te-am invitat să te întorci acasă. Darren a fost foarte furios și nu-l pot condamna. Dar a fost dispus să te lase să te întorci acasă. Așa mi-a spus. Doar că tu i-ai întors spatele.

— Nu pot să cred că avem discuția asta! Tu te auzi ce zici?

— Știu că tu crezi că știi totul, Ezra, dar nu știi. Îmi pare rău, dar nu știi totul. Darren a fost ancora mea în mai multe feluri decât ți-ai putea imagina vreodată. El ne-a salvat familia după cruzimea de care a dat dovadă tatăl tău. N-aș fi reușit de una singură. Trebuia să vă ofer atât de multe, iar voi amândoi aveați nevoie de atât de multe. Câteodată îmi spuneam că tatăl vostru habar n-avea de lucrurile astea. Dar alteori mă gândeam că știa exact ce face, părăsindu-ne exact când a devenit mai greu. Ei bine, Darren a fost dispus să-și asume această provocare. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi fugit încotro vedeam cu ochii, dar el n-a dat bir cu fugiții. M-a iubit atunci când am crezut că nimeni n-o va face. Și încă mă iubește. Nu-i vina mea dacă vouă, copii, nu v-a convenit treaba asta. M-ați vrut doar pentru voi și lucrurile nu merg doar în felul ăsta, Ezra. Darren s-a străduit întotdeauna din răsputeri să vă trateze pe tine și pe Bea ca pe propriii săi copii, chiar dacă voi n-ați făcut niciodată nici cea mai mică încercare de a-l trata în același fel.

Nu mă pot abține și urlu la ea:

— Ce mama dracului, faci mișto de mine?

Previzibil, se rățoiește și ea la mine:

— Vezi cum vorbești!

Îți mai amintești când Darren ți-a spus același lucru și tu i-ai răspuns: „Cum aș putea să văd ceva invizibil? Sunt niște subtitrări pe care ar trebui să le văd?“

Am fost aproape să spun și eu același lucru, acum, dar până la urmă am răspuns altceva:

— Nu, mamă, tu vezi cum vorbești. Vezi ce faci cu fiecare nenorocită de minciună care îți iese pe gură. Poate le-aș fi crezut când aveam patru ani, zece ani sau chiar paisprezece ani. Dar acum nu le mai cred.

Lovește cu palma în birou.

— N-am de ce să stau aici să fiu insultată…

Lovesc şi eu cu palma în birou.

— BA DA, O SĂ STAI. Trebuie să stai aici şi să-mi spui de ce ai ales să-l iubeşti pe el şi nu pe noi. Trebuie să stai aici şi să mă auzi când îţi spun că noi n-am înţeles niciodată lucrul ăsta, cum poate fi atât de bun cu tine şi atât de mizerabil cu noi. Trebuie să stai aici şi să-mi explici de ce ne-ai ascuns de tata. Trebuie să mă faci să înţeleg de ce ai stat şi ai stat şi iar ai stat când Darren a sărit la noi, ne-a distrus lucrurile, ne-a umilit, ne-a făcut să suferim şi s-a asigurat că niciodată, absolut niciodată nu ne vom simţi bine primiţi în propria casă. Iar acum vrei să-mi spui că el este ancora noastră? Că te-a salvat? Ei bine, asta n-ar trebui să fie suficient. Nu pricep — ne-ai furat de la tata. Şi pentru ce? Ca să putem suferi în condiţiile tale, nu în ale lui? Bea l-a găsit, mamă. Ştim ce s-a întâmplat.

Scutură din cap.

— Habar n-aveţi. Nici pe departe, nici cea mai vagă idee.

— De ce n-avem habar? Spune-mi.

A fost ca şi cum, chiar în faţa ochilor mei, ceva se rupe în ea. După ce am trăit în preajma ei şi am studiat-o toată viaţa, scoate acum la iveală o expresie cu totul nouă, o privire de o limpezime şi o ferocitate extraordinare. Ştii cum arată o ursoaică atunci când îşi apără puiul. Dar cum arată când se apără pe ea însăşi de propriul pui?

— Habar n-aveţi cum era tatăl vostru! urlă ea. Habar n-aveţi ce ne-a făcut. V-am protejat de toate astea. Dacă există un singur lucru pentru care să-mi recunoaşteţi meritele, atunci ăsta este. Chiar şi inimile voastre reci, pline de răutate şi de egoism vor trebui să recunoască asta. N-am idee cum l-a găsit Bea sau ce i-a povestit el, dar dă-mi voie să-ţi spun că n-a pus niciodată interesele voastre mai presus de ale lui. El a fost cel care a vrut copii, dar apoi, după ce i-a avut, s-a răzgândit. A spus că l-am legat de mine — ei bine, lasă-mă să-ţi spun şi asta, Ezra, dacă l-am legat de mine, înseamnă că n-am făcut prea grozav nodurile alea. Când eram însărcinată cu sora ta, câteodată nu venea acasă nopţile şi nu făcea nici măcar efortul ca scuzele pe care mi le

arunca să fie deghizate în scuze. Nu, arătau pur și simplu ca o vină. Poate spunea că se uită în altă parte, fiindcă eu eram o povară. Poate spunea că a petrecut o noapte în oraș, pentru că nu mai putea să petreacă încă o noapte în casă. Bărbatul care nu a dedicat nici măcar o secundă ca să încerce să mă înțeleagă era mereu pregătit să-mi arunce că eu nu-l înțeleg pe el. Și știi cât de proastă eram? Mă străduiam neîncetat să fiu mai bună! Indiferent ce v-a spus, să știi că m-am dat cu fundul de pământ și mi-am ignorat toate nevoile mele ca să-i fac lui pe plac, ca să-l fac să rămână cu mine. Pregăteam masa. Nu mă plângeam niciodată. Îi spuneam că are dreptate și atunci când greșea. Și știi cât de bine au funcționat toate astea? Când i-am spus că sunt însărcinată cu tine, răspunsul lui a fost că deja a lăsat însărcinată o altă femeie și că nu putea fi în două locuri deodată. Așa încât ghicește tu care dintre cele două locuri a câștigat, Ezra. Ghicește de ce nu ți-ai văzut niciodată tatăl. Dacă acum, cincisprezece ani mai târziu, tu și sora ta vreți să ne măsurați, sunt sigură că voi pierde, fiindcă eu am greșit de o mie de ori, în timp ce el n-a greșit nici măcar o dată. Nu a meritat să facă parte din viața voastră. Dacă tot mi-am asumat eu toată povara, atunci n-o să aibă nici el parte de nicio frântură din recompensă. Nimic din ce-mi poți spune tu n-o să mă convingă de altceva. Tot timpul a știut ce face. Iar acum, dacă intră dansând în viața voastră, spunând că e un părinte mai bun — ei bine, îmi pare rău, dar n-am de gând să accept asta. Iar dacă voi aveți de gând s-o acceptați, atunci îmi pare rău că am crescut niște copii atât de nerecunoscători.

Reacționez la singura parte la care știu să reacționez în clipa asta. Îi spun:

— Nu intră dansând nicăieri.

Își dă efectiv ochii peste cap.

— Nu? Atunci ce face, de a luat legătura cu voi acum?

— Nu a luat legătura. E mort.

În momentul acela, o altă expresie nouă iese la suprafață. Însă nu se stabilizează. Oscilează. Își așază palma pe birou, ca să-și țină echilibrul.

— Poftim?

Îmi schimb tonul vocii, trecând de la atac la explicație.

— E mort. A murit anul trecut.

— Dar sora ta…

— Bea s-a dus acolo pentru că a contactat-o fratele nostru. Cel care e de-o seamă cu mine.

— Trebuie să mă așez, a spus ea și asta a și făcut. Nu înțeleg.

— Tata a murit. Dar, serios, asta n-are nimic de-a face cu el, ci e vorba despre lucruri care existau și înainte de a afla ce s-a întâmplat cu el.

— Cum să n-aibă de-a face cu el? Ce spui acolo, Ezra?

— Spun că asta are de-a face cu Darren.

Dă drumul mânerului scaunului și ridică mâna, să mă oprească.

— Nu. Încetează. N-o să-ți permit acum să-ți verși aici nerecunoștința. Nu e un moment potrivit pentru așa ceva.

E rândul meu să fiu exasperat.

— Nu e niciodată un moment potrivit.

— Darren s-a purtat mereu frumos cu mine.

— Știu. Dar nu s-a purtat mereu frumos cu noi.

— Pentru că nici voi nu v-ați purtat frumos cu el.

— Dar noi eram copii!

Mama dă din cap.

— Bea nu mai este copil de ani întregi. Nu e decât o adolescentă egoistă și rebelă, care a stors fiecare gram de fericire din familia noastră.

— Chiar crezi asta? Crezi cu adevărat asta?

Oftează.

— Da, Ezra. O cred.

— Deci toate momentele alea în care Darren a țipat la noi, a fost crud cu noi — chiar și în duminica aia în care m-a burdușit —, crezi că s-au petrecut din vina noastră?

— Nu spun că sunt mereu de acord cu felul în care gestionează lucrurile. Am discutat cu el despre asta. Dar l-ai provocat. Voi doi îl provocați tot timpul.

— Cum îl provocăm?

— Încercând să dați foc la casă? Furând de la mine? Determinând arestarea lui, Ezra? Dacă astea nu sunt provocări, atunci nu mai știu care ar putea fi.

— Dar ce zici de autoapărare?

Râde când mă aude.

— Te rog.

Asta face, Bea. Îmi dau seama că nu va vedea în veci lucrurile din perspectiva noastră. Chiar dacă are dreptate în ceea ce-l privește pe tata — și am o bănuială copleșitoare că da —, asta nu scuză nimic din ce s-a întâmplat după aceea. Poate că explică, dar nu scuză.

— Trebuie să-l lași pe Darren să plece, îi spun, știind exact ce răspuns voi primi.

Îmi e de ajuns s-o aud răspunzând:

— Nu voi face așa ceva. De ce aș face una ca asta?

— Atunci va trebui să mă lași pe mine să plec. Bea a plecat deja. Acum o să plec și eu.

— Nu fi ridicol. Poate că ai ales momentul ăsta ca să blochezi toate momentele bune pe care le-am avut împreună. Poate că ai ales să ignori faptul că noi te-am crescut, te-am susţinut şi ţi-am dat o grămadă dintre însuşirile pe care acum le consideri atât de diametral opuse nouă. Poţi să ştergi, foarte convenabil pentru tine, toate astea, aşa cum a ales să facă şi sora ta. Dar nu poţi şterge simplul fapt că noi suntem familia ta.

Unde a trăit ea în toţi aceşti ani, Bea? Ce a văzut ea?

— Nu m-ai ascultat niciodată, dar acum trebuie să mă asculţi. Pentru că uite ce o să-ţi zic: nu mai sunteţi familia mea. O am pe Bea. Îi am pe Terrence şi familia lui. Am şi alţi prieteni şi o să-mi găsesc altă familie. Dacă vreţi să se termine urât, atunci puteţi face să fie foarte urât. Puteţi încerca să mă obligaţi să vin acasă. Şi o să sun la poliţie de fiecare dată când Darren o să mă ameninţe sau o să treacă la atac. O să mă asigur că toată lumea din oraş ştie ce se petrece şi, indiferent de ce mizerii o să încercaţi să împrăştiaţi pe seama mea, adevărul o să rămână lipit pe fruntea voastră, cel puţin pentru o vreme. În momentul ăsta vă urăsc pe amândoi. Nu-mi doresc asta. Nu vreau să trăiesc aşa. Pentru el n-o să simt niciodată altceva decât ură. Dar pentru tine? S-ar putea să ajung la milă şi să o iau de la capăt de acolo. Timpul ne va spune. Dar deocamdată ies din combinaţia asta. Imediat ce ies de-aici, o să-l suni pe Darren şi o să-l pui să te scoată la cină. Cât timp sunteţi în ce restaurant vreţi voi, eu o să am la dispoziţie două ore în care să merg acasă şi să-mi iau ce vreau de la mine din cameră. La un moment dat s-ar putea să vină şi Bea să-şi ia lucrurile ei — nu ştiu. Dar ce ştiu este că poziţia ta de mamă nu mai este un drept garantat. Este un lucru pe care va trebui să-l câştigi. Începând de acum.

Are vocea calmă. Sigură.

— Sunt mama voastră. Întotdeauna voi fi mama voastră.

— Da, admit eu. Tu controlezi faptul. Dar eu o să controlez semnificaţia lui.

Se lasă în scaun şi mă ţintuieşte cu privirea.

— Cum de am crescut doi copii atât de neîndurători?

De data asta e rândul meu să izbucnesc în râs. Mai ales că, într-adevăr, nu pare să-şi dea seama.

— Cred că e un lucru pe care l-am învăţat de-acasă, îi spun.

În clipa aceea face un lucru care aproape că mă distruge. Se uită la o poză înrămată de pe birou şi, din locul în care stau, văd că în poză suntem noi, Bea. Noi doi, unul lângă altul, aşezaţi în leagăne, tu mai sus, în aer, eu chicotind undeva, mai aproape de pământ. Nu ne împinge nimeni. Ne dăm singuri în leagănele alea.

— Acum o să plec, îi spun cu blândeţe. Dacă vrei să mă suni ca să urli la mine, să-mi porunceşti ceva sau să mă ameninţi, nu te mai obosi. Dacă vrei să mă suni ca să vorbim, s-ar putea să nu-ţi răspund din prima. Dar la un moment dat, poate o s-o fac. Mai vedem.

Nu dă din cap, în semn că a înţeles. Nici măcar în semn de dezaprobare. Nu reacţionează deloc. E ca şi când ar asculta muzică într-o altă încăpere.

Abia când ajung la uşă, mă întreabă:

— Chiar a murit?

— Da.

— Eşti sigur că nu-i o invenţie a soră-tii?

— Sunt sigur. Bea nu m-ar minţi în legătură cu aşa ceva.

Dă iar din cap. Probabil că mă crede, doar că nu-i vine să creadă.

Ies din birou. Sper că a observat că nu mai sunt acolo.

Scuze, am nevoie de o clipă să-mi revin.

OK. Ce s-a întâmplat mai departe. Îmi ţin firea până ies din firmă, în caz că mă întâlnesc cu cineva. Joe mă aşteaptă încă în parcare. Imediat ce urc în

maşină, începe să mă bombardeze cu întrebări.

— Porneşte, îi spun. Dă-i drumul.

Spre lauda lui, nu mai spune nimic un minut sau două. Apoi rupe tăcerea doar ca să mă întrebe unde mergem.

Încep să plâng abia după ce-i răspund: „acasă“.

Îi spun să țină de șase, dar insistă să vină cu mine. Pentru că n-avem nicio idee ce are mama de gând să facă. Dacă i-a spus lui Darren, ăsta o să năvălească încoace cât de curând.

— Îți țin spatele, spune Joe, de parcă am fi într-un film de război. Este deopotrivă drăguţ şi enervant.

Observ că, în perioada care a trecut de când am fost aici ultima dată, camera mea a fost prădată de-a dreptul, la fel cum a fost şi a ta.

— Isuse, murmură Joe când intrăm şi vedem tot conţinutul sertarelor răsturnat grămadă pe jos, în mijlocul încăperii.

— Am nevoie de nişte saci de gunoi, îi spun.

— Aduc imediat, se oferă Joe şi mă gândesc că da, probabil ştie unde să-i găsească.

N-am la dispoziţie decât două minute singur în camera asta, două minute în care să evaluez cincisprezece ani de viaţă şi să decid ce merită păstrat. Aşa te-ai simţit şi tu, Bea, în seara în care ai plecat? Cum ai ştiut ce să iei cu tine şi ce să laşi în urmă?

Joe se întoarce cu o cutie întreagă de saci pentru strânsul frunzelor uscate.

— Ai grijă să iei tot ce contează, spune el. (Firește, normal că așa-mi zice.)

Dar, ştii ceva? Îl ascult. Iau tot ce are o importanţă cât de mică pentru mine.

Abandonez tricouri pe care nu le port niciodată și cărți pe care nu le voi mai citi vreodată. Găsesc o ascunzătoare cu felicitări aniversare vechi, dinainte de Darren, și iau cu mine una sau două primite de la mama. Mă întreb dacă o să observe.

Iau tot ce am de la tine.

Când am terminat și am făcut și triajul din baie și din salon, avem deja șase saci plini. Joe îi duce la mașină, cât timp eu mă asigur că n-am ratat nimic. Camera mea deja nu mai pare a mea. Este ca oricare altă cameră din casa lui Darren și a mamei.

Înainte de a duce jos și ultimul sac, Joe îmi spune:

— Nu cred că vin.

Dau din cap. Probabil că niciunul dintre noi n-a crezut cu adevărat că am putea face asta fără o confruntare.

Cât timp Joe duce ultimul sac la mașină, eu merg în camera ta cu un alt sac. Încerc să adun câteva lucruri pe care știu că le-ai iubit cândva: unicornul Stella, jocul Monopoly pe care-l jucam mereu, cu piese lucrate manual, și poate un desen sau două dintre cele pe care ți le-am făcut când eram mic; îmi imaginez că, dacă au rezistat atât, ar merita să reziste și de-acum încolo. Mai sunt niște poze cu tine și cu Joe, cu tine și cu Sloane și cu tine și niște puști pe care nu-i recunosc — le iau și pe-astea. Mai bine să le ai tu decât să le arunce mama și Darren.

Îți mai iau și toate cele patru volume Anne de la Green Gables. Dacă nu le vrei, le iau eu. Le-am împrumutat destul de la tine, cândva.

Aud cum cineva tușește în ușă și sar cât colo. Dar nu-i decât Joe, care păstrează distanța, ca și cum camera ta ar fi un spațiu sacru. Știu că pentru tine nu mai e sacru deloc, dar poate că a rămas totuși sacru pentru el și pentru mine. Sunt sigur că ar vrea să-l invit înăuntru, dar n-o fac. Îi spun doar că sunt gata de plecare.

Cea mai mare parte dintre saci se află acum la Joe în garaj. M-am gândit că n-

aș face o impresie prea bună să mă înfățișez acasă la Terrence cu un calabalâc în șapte saci. Încep cu un singur sac și vedem noi mai încolo.

Terrence s-a bosumflat un pic când i-am spus ce-am făcut cu Joe. L-am lăsat să creadă că Joe a primit însărcinarea asta fiindcă are permis de conducere. Dar, serios vorbind? Mai există unele chestii despre familia noastră pe care sper ca Terrence să nu le afle niciodată. Nu vreau ca, ori de câte ori mă privește, să fie între noi atâtea lucruri din istoria noastră de familie. Îmi doresc ca el să facă parte din ce va veni, nu din ce a fost.

(Cine știe? Poate că așa va fi și Patch pentru tine.)

Așadar, ultimele gânduri: ceea ce mă enervează acum, ceea ce mă supără, nu este ce-am făcut, ci incertitudinea a ceea ce urmează mai departe. Sunt epuizat, Bea. Complet epuizat. Dar bineînțeles că trebuia să-ți povestesc toate astea înainte de a merge la culcare.

În momentul ăsta tu reprezinți singura mea familie.

Subiect: familie

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: miercuri, 24 aprilie, 23:22 CST

Dragă Ezra,

Îți vorbește sora ta mai mare. Totul o să fie bine. Mai multe detalii, în curând. Te iubesc.

Cu drag,

Eu

Subiect: scuze de la Bea

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: footballjoe08@gmail.com

Data: joi, 25 aprilie, 00:01 CST

Dragă Joe,

Nu știu cum să încep acest mesaj, așa că uite care e treaba. Îți mulțumesc că ai făcut parte din echipa lui Ezra. Înseamnă foarte mult pentru el și înseamnă foarte mult și pentru mine. Te-ai dovedit cu adevărat un prieten bun pentru noi amândoi, chiar dacă eu n-am fost mereu prietena pe care o meriți.

Ceea ce mă aduce la următorul subiect:

Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Îmi pare rău că te-am părăsit fără un cuvânt. Îmi pare rău că te-am rănit. Acum sunt bine, dar a trebuit să plec din niște motive pe care s-ar putea să le înțelegi sau nu. Probleme acasă. Îmi pare rău că nu ți-am spus despre asta pe vremea când eram împreună.

Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine în legătură cu o mulțime de chestii. Și n-ar fi trebuit sub nicio formă să rămân cu tine din cauza accidentului. Meriți mai mult de-atât.

Cu drag,

Bea

Subiect: veşti de la Bea

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: terrrrrrence@gmail.com

Data: joi, 25 aprilie, 00:14 CST

Salut, Terrence,

Îţi mulţumesc că l-ai susţinut pe Ez. Ştiu că n-ai făcut-o pentru mine, dar aş vrea să-ţi spun cât de mult apreciez acest gest. Cât de mult apreciez totul. Ar fi trebuit să-ţi mulţumesc mai demult pentru tot ce faceţi pentru el, tu şi părinţii tăi. Ştiu că n-ai fost niciodată vreun mare fan al meu, dar au existat o grămadă de lucruri pe care eu şi Ezra nu le-am putut spune nimănui. Nici ţie, nici lui Joe. Sper că înţelegi asta şi n-o să-i porţi pică lui Ez. Din câte ştiu despre tine de la el, nu vei face asta. Sunteţi norocoşi să vă aveţi unul pe altul.

Iar tu eşti norocos să ai nişte părinţi atât de drăguţi, care folosesc cuvintele şi pentru altceva decât ameninţări sau comentarii despre cât de dezamăgitor eşti, ca fiinţă umană. Presupun că nu cred nici în eficienţa bătăii.

Cu recunoştinţă,

Bea x

Subiect: veşti de la fosta ta cea mai bună prietenă

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: sloanexxxx@gmail.com

Data: joi, 25 aprilie, 00:36 CST

Sloane,

Da, sunt eu, Bea. O voce de dincolo de mormânt.

Vreau să-ţi spun că-mi pare rău că am plecat aşa şi îmi pare rău că nu ţi-am spus că plec. Îmi pare rău şi că nu ţi-am spus o mulţime de alte lucruri.

Sper că eşti bine. Nu-ţi port pică pentru faza cu Joe. Nu-ţi port pică pentru nimic. Viaţa e prea scurtă.

xx

Bea

Subiect: veşti de la fiica ta

De la: madelynwooster@ymail.com

Către: anneahern72@gmail.com

Data: joi, 25 aprilie, 01:03 CST

Dragă Anne,

Sunt fiica ta.

Beatrix Ellen Ahern, doar ca să-ţi aduci aminte, în caz că ai uitat.

Eu sunt cea care a trăit alături de tine optsprezece ani şi care v-a părăsit de curând, pe tine şi pe Darren, şi iadul de casă pe care l-aţi creat împreună. Fiica despre care n-ai crezut niciodată că ar valora prea mult. Cea la care ai renunţat cu ani în urmă.

Nu-mi dau seama de ce ai renunţat la mine. Poate că eu am fost de vină, cu toate că mi-e greu să-mi imaginez de ce ai renunţa la un copil de cinci ani. Aceea e vârsta de la care încep să am amintiri. Cu tine, dezamăgită. Cu tine, furioasă. Cu tine, tratându-mă cu răceală. Cu tine, ignorându-mă cu orele, apoi cu zilele. Cu tine, spunându-mi cât de mult te-am dezamăgit. Reproşându-mi tot ce-ai făcut pentru mine şi cum înţeleg eu să-ţi mulţumesc. Pe când aveam doar cinci ani. Şi când eram prea mică să ştiu cum aş putea să te fac fericită.

Sau.

Poate că tu ai fost de vină. Poate că pur şi simplu n-ai fost menită să fii mamă. Nu mi-ai spus tu asta de mai multe ori? N-ar fi trebuit niciodată să am copii.

Nu că aș vrea să-mi anulez întreaga existență, dar o să fiu de acord cu tine. N-ar fi trebuit niciodată să ai copii.

Mi s-a adus la cunoștință cum, cândva, m-ai dorit suficient încât să mă iei de la tata, care se pare că nu m-a vrut nici el, dar mai târziu s-a răzgândit și m-a vrut sau cel puțin așa a spus. Apoi l-ai avut pe Ezra și tata a aflat, în cele din urmă, dar se pare că la momentul acela tu ne doreai atât de mult pe amândoi, încât mi-ai schimbat numele și ai schimbat și numele de familie, ne-ai ascuns de el și ai refuzat să-l lași să aibă orice fel de relație cu propriii copii. Sau poate că nici nu era vorba despre voi? Poate era vorba despre el? Poate că nu voiai decât să-l pedepsești, mai ales pentru că nu m-a vrut.

Oricum ar fi și orice motiv vei fi avut, este cu desăvârșire mizerabil. Toată viața ta crezi că știi cine ești și dintr-odată afli, într-o bună zi, că ești, de fapt, altcineva, cu un alt nume și cu un tată care era un om bun, și că ai fi putut avea o cu totul altă viață. Iar ăsta e lucrul la care ai visat efectiv dintotdeauna: o altă viață. Orice viață, alta decât cea pe care o ai.

Ezra și cu mine am fi putut avea o astfel de viață. Meritam să știm de tata. A murit anul trecut. Ne-a căutat, dar acum nu mai avem cum să-l cunoaștem. Dacă tu nu ne-ai vrut, de ce nu ne-ai lăsat să stăm cu el? Am fi putut trăi împreună cu el, un om care chiar ne-a vrut, și pe tine te-am fi iubit de la distanță.

Când o să te decizi să te porți ca o mamă, ești binevenită, din partea mea. Nu pentru mine — corabia aia a plecat din port —, dar măcar pentru Ezra, fiul tău.

Cu sinceritate,

Madelyn Sierra Wooster

P.S. Această adresă de e-mail se va autodistruge în douăzeci și patru de ore. Nu mă aștept să-mi răspunzi la e-mail. Nu am nevoie să-mi răspunzi. Ți-am

scris doar ca să ştii ce simt.

Subiect: veşti de la atotştiutoarea Martha

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: patchaaronr@gmail.com

Data: joi, 25 aprilie, 11:14 CST

Dragă Patch,

Îţi mulţumesc că m-ai susţinut atunci când am avut mai multă nevoie. Cu riscul de a părea lacrimogenă, n-o să ştii niciodată cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Să nu ţi-o iei în cap pe chestia asta.

În orice caz, o să ne vedem azi, mai încolo, aşa că o să fiu scurtă. Voiam doar să-ţi spun, ca să ştii. Şi mai voiam să-ţi spun aşa:

Viaţa e scurtă. Prea scurtă ca să încercăm să-i facem pe alţii fericiţi trăind visurile lor. Crede-mă când îţi spun. Aşa cum ştii, pe lângă că sunt extraordinar de sexy, sunt şi mai înţeleaptă decât mă arată vârsta şi ştiu asta din experienţă. Nu partea cu visurile, pentru că n-am avut niciun vis adevărat până acum, ci partea cu încearcă-să-i-faci-pe-alţii-fericiţi. Asta-i şmecheria aici — oamenii pe care vrei tu să-i faci fericiţi n-au de obicei nicio treabă cu fericirea, ca să începem cu începutul. Şi dacă ei îţi cer să faci ceva ce nu vrei să faci, ceva ce nu e în firea ta, tot nu vei reuşi să-i faci pe oamenii ăştia fericiţi decât cel mult un minut, apoi vor găsi altceva ce trebuie să faci pentru ei.

Aşa cum mi-a zis cineva odată, dacă nu-ţi place viaţa ta, schimb-o. Încetează să te mai văicăreşti în stânga şi-n dreapta şi fii tu schimbarea aia pe care vrei s-o vezi în oameni. Eşti menit să faci lucruri măreţe.

De ce să nu spui, pur și simplu: Hei, tată, te iubesc și știu că tu vrei să joc baschet, dar lucrul ăsta mă face nefericit. Așa cum se vede de la mine, în cazul ăsta ai de ales între tine și el, iar câteodată trebuie să te alegi pe tine.

Finalul prelegerii.

Oh, apropo, să știi că sforăi. Tu zici că nu, dar sforăi. Tare de tot.

Totuși, e OK. Asta îți mai știrbește din perfecțiune și din cât ești de frumos și, ca urmare, e mai ușor să mă aflu în preajma ta.

Ne revedem curând.

Cu drag,

Bea (alias persoana cunoscută anterior sub numele de Martha) xx

Subiect: veşti de la prietena ta dispărută, Bea Ahern

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: franco@francositmarket.com

Data: joi, 25 aprilie, 13:28 CST

Dragă Franco,

Îmi pare rău că am plecat aşa cum am plecat. Tu şi Irene sunteţi cei mai drăguţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată şi mi-aţi arătat mereu atâta bunătate, exact când aveam mai multă nevoie. Dar cred că toţi avem nevoie de bunătate, indiferent prin ce trecem. Aşa că bunătatea arătată de voi nu s-a datorat doar faptului că v-a părut rău de acea biată fată rătăcită, ci şi felului vostru de a fi.

Îţi scriu ca să-ţi dau de veste că sunt bine. Şi ca să te întreb dacă m-aş putea întoarce să lucrez pentru tine. Aş vrea şi să închiriez din nou camera, dacă mai este disponibilă, dar o să înţeleg dacă nu te mai trage inima să dai încă o şansă unui angajat şi unui chiriaş care nici măcar nu şi-a luat rămas-bun. Dacă nu vrei, n-o să-ţi port pică. O să-ţi fiu pe veci recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Voi rămâne însă în St. Louis. Şi mi-ar plăcea să economisesc bani pentru facultate. Probabil e un obiectiv pe termen lung, dar n-o să mă gândesc la asta ca la un lucru pe care nu-l pot face. Fiindcă asta am auzit toată viaţa — ce nu pot face. Sunt pregătită să văd ce pot face.

Prietena ta,

Bea

Subiect: absolvirea și alte întrebări legate de școală, de la Beatrix Ahern

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: DASoutherly@whcommunityschools.edu

Data: joi, 25 aprilie 13:54 CST

Stimate domnule director adjunct Southerly,

Ca să răspund la întrebările dumneavoastră, da, am avut nişte probleme acasă. Am avut probleme acasă timp de mulţi, mulţi ani. Acest lucru nu scuză faptul că am abandonat școala în urmă cu câteva săptămâni, dar aceste probleme de acasă reprezintă motivul principal al absenţei mele.

Știu că au mai rămas trei săptămâni până la absolvire și că am lipsit o perioadă mai lungă de-atât, dar aș vrea să știu dacă există o șansă de a rezolva situaţia. Dacă există, să mă adresez direct profesorilor sau aţi putea-o face dumneavoastră? Dacă este prea târziu pentru absolvirea alături de clasa mea, există și opţiunea unei școli de vară? Sau mi-aţi recomanda să-mi iau diploma GED[19]? Am luat deja examenul SAT[20].

Ar fi minunat să-mi trimiteţi orice fel de informaţii aveţi. Mă gândesc chiar să mă înscriu pentru admiterea la facultate și vreau să-mi dau seama de ce anume am nevoie și dacă ar fi posibil în cazul meu.

Toată viaţa mi s-a spus că n-o să valorez niciodată nimic. Aproape toţi cei pe care-i cunosc au încercat să mă reducă la tăcere. Nu e o scuză, dar este adevărul. Și cred că și eu am încercat să mă reduc la tăcere. Dar n-o s-o mai fac.

Un ultim lucru. Dacă aţi avut propriile bănuieli în privinţa necazurilor noastre de acasă — și se pare că le-aţi avut —, Ezra și cu mine am fi apreciat nespus

sprijinul dumneavoastră în această privință. Probabil că nu suntem singurii elevi cu părinți denaturați și cu vieți de familie denaturate pe care i-ați întâlnit în carieră, dar să sperăm că data viitoare veți avea încredere în propriile dumneavoastră instincte și veți insista mai mult, veți săpa mai adânc și veți refuza să renunțați până când nu veți descoperi ce se întâmplă cu adevărat.

Cu sinceritate,

Beatrix Ahern

[19] General Educational Development, alternativă la diploma de bacalaureat, în SUA. (N.t.)

[20] Set de teste folosite pentru admiterea la facultate în Statele Unite ale Americii. (N.t.)

Subiect: noutăți de la sora ta

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: LONDON WOOSTER <l89989889@ymail.com>

Data: joi, 25 aprilie, 14:12 CST

Dragă London,

Îți mulțumesc că mi-ai arătat casa ta și m-ai prezentat mamei tale. Te rog să-i mulțumești și ei pentru primirea de zilele trecute.

Se pare că voi rămâne pentru o vreme în St. Louis. O să-mi ia un timp să mă adaptez aici, adică să locuiesc aici, ca un adevărat rezident al statului Missouri, și nu-mi dau seama cât de des ne vom putea vedea. Nu vreau să te scot din viața mea, dar toată treaba asta mi-a răsturnat viața cu susul în jos și pur și simplu nu știu cât de multe pot face acum și cât de multe voi putea face pe parcurs. Nu prea înțeleg nici ce vrei, mai precis, de la mine, dar va trebui să decid ce pot face și ce nu. Vreau să fiu sinceră cu tine, pentru că sinceritatea e importantă dacă vrem să avem vreo relație, oricare ar fi ea.

Îți promit totuși că nu voi dispărea de tot.

Și, cine știe? Poate că într-o zi ne vom întâlni iar în parcul cu țestoase.

Te îmbrățișez și îi trimit o îmbrățișare și mamei tale. Ești un copil bun și, indiferent de ce-o să se întâmple, mă bucur că te-am cunoscut.

Cu drag,

Bea

Subiect: veşti de la Madelyn

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: joi, 25 aprilie, 14:51 CST

Dragă tată:

Eu n-aş fi renunţat niciodată la tine. Ştiu că pentru mine e uşor de zis, dar aşa e. Îmi pare rău că tu ai renunţat la drepturile pe care le aveai asupra noastră, dar îţi mulţumesc că ai încercat să ne găseşti, pe Ezra şi pe mine, cel puţin pentru o vreme. Sper că ai avut o viaţă fericită. Sper că ai iubit-o pe Amelia şi că ea te-a iubit pe tine, şi că ai fost într-adevăr un tată la fel de bun pe cât susţine London.

Mi-aş fi dorit să te cunosc mai bine, dar cred că tot am reuşit să te cunosc, măcar un pic.

Să nu-ţi faci griji pentru Ezra şi pentru mine. Ne descurcăm. În ciuda tuturor lucrurilor prin care am trecut şi a tuturor situaţiilor cu care ne-am confruntat, în ciuda lui Darren şi a mamei, şi a copilăriei noastre de rahat, o să fim bine. Chiar suntem bine. Acum cred şi eu asta.

O să fim al dracului de bine.

Cu drag,

Bee

Subiect: dragă Madelyn

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: joi, 25 aprilie, 15:22 CST

Dragă Madelyn:

Eu te văd.

Eu sunt tu.

Dar nu chiar tu.

Pentru că eu sunt eu. Acel eu care nu și-l amintește pe tatăl tău. Acel eu care a trăit în toți acești ani alături de mama și care n-a cunoscut niciodată pe nimeni dornic să mă găsească sau măcar să știe că am dispărut.

Poate că sunt încă dispărută.

Sau poate nu.

Poate că sunt exact unde ar trebui să fiu. Sau poate că nici n-aș fi ajuns aici dacă nu s-ar fi întâmplat toate acele lucruri, dacă nu aș fi fost dispărută și apoi găsită, dispărută și găsită.

OK, de obicei nu-s așa de poetică. Dar ai înțeles ideea.

Îmi pare rău că mama te-a răpit, dar, dacă n-aș fi avut viața pe care am avut-o — viața mea, nu a ta —, n-aș fi fost, acum, acest eu.

Și știi ceva? Acest eu nu-i așa rău. De fapt, îmi place de fata asta.

Pentru prima dată în viaţa mea, chiar îmi place de ea.

Cu drag,

Bea

Subiect: familia

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: joi, 25 aprilie, 18:01 CST

Dragă Ez:

Aşa cum am spus, totul o să fie bine. Tu o să fii bine, eu o să fiu bine, o să fim amândoi bine. Ştiu că ai obosit şi ştiu că te simţi nesigur. Şi eu mă simt la fel. Dar sunt şi al dracului de mândră de noi, că am reuşit să plecăm şi să scăpăm de mama şi de Darren. Nu e un lucru uşor de făcut şi nu e ceva ce să putem face de unii singuri, oricât de mult urâm noi să avem nevoie de alţii.

Eu o să rămân aici, în St. Louis. Sunt înfricoşată şi entuziasmată deopotrivă şi, băga-mi-aş, n-am nici cea mai vagă idee ce-o să se întâmple în continuare. Dar, cel puţin, eu decid în ceea ce mă priveşte.

Dacă ai nevoie de mine, mă pot întoarce. Efectiv, mă urc într-un autocar şi vin acolo. Doar să spui. Sau ai putea veni tu aici. Se va găsi mereu un loc pentru tine. Nu e vorba că-mi iau rămas-bun, ci doar decid pentru mine însămi.

I-am scris mamei. Am sfârşit prin a fi mai furioasă decât m-aş fi aşteptat, dar am aşternut totul acolo. N-am primit niciun semn de viaţă de la ea, dar nici nu mă aşteptam. Câteodată n-ai nevoie decât să spui ce ai de spus.

Am vorbit şi cu Southerly să-mi termin şcoala, aşa încât poate, poate reuşesc să absolv liceul. Mă mut înapoi la Franco; uite şi adresa mea:

Beatrix Ahern

„La Franco“, magazin cu specific italian

Bulevardul Wilson, nr. 5183

St. Louis, MO 63110

Am reușit să-mi cumpăr și un telefon cu cartelă. Ce zici, am putea vorbi la telefon? Numărul meu este 314-555-2322. Oh, și am și o nouă adresă de e-mail: beatrixahern@gmail.com. De acum înainte o poți folosi pe asta sau poți să-mi scrii în continuare pe aceeași adresă. N-o să renunț nici la cea de acum, pentru că, într-un fel, m-am atașat de ea. A fost puntea mea de legătură cu tine.

Te iubesc, Ez. Tu ești familia mea și cea mai importantă persoană din lume.

A, încă ceva.

Este minunat când cineva te vede, când vede adevăratul tău eu, dar — iar ăsta s-ar putea să fie cel mai profund lucru pe care l-am gândit sau l-am spus vreodată — poate că, de fapt, este important să te vezi tu însuți.

Am avut vederea încețoșată de felul în care mă vedeau alții — mama, Darren, Joe, Sloane, profesorii. E atât de ușor să începi să te vezi așa cum te văd ceilalți, să crezi în acea imagine a ta zugrăvită de ei, dar acum, pentru prima dată în viață, simt că mă privesc pe mine. Cine este Bea? Este amuzantă și deșteaptă. Mai deșteaptă decât a crezut ea vreodată. Are un mare potențial, este rezistentă și poate rezolva singură problemele. Poate munci din greu. Poate fi sexy. (Îmi pare rău că trebuie să auzi așa ceva, Ez, dar e adevărat.) Ba chiar știe să râdă cu poftă. Îi place să râdă. Vrea să învețe. Vrea să fie o soră bună. Vrea să fie o persoană bună, care îi ajută pe alții. Nu vrea să fie o insulă izolată de toată lumea. Vrea să poată plânge și să aibă pe cineva care să-i spună că va fi bine, chiar dacă nu are nevoie de asta.

Pentru prima dată, îmi place ceea ce văd.

Cu drag,

Sora ta

Bea x

Subiect: la cafea

De la: Ezra <e89898989@ymail.com>

Către: Bea <b98989898@ymail.com>

Data: joi, 25 aprilie, 19:34 EST

Ce ciudat mi se pare că a trebuit să călătorești atât de departe ca s-o vezi pe acea Bea pe care o știu eu. Dar înțeleg. Câteodată, ăsta e prețul. Mă bucur că ai găsit-o.

N-o să te mint: mi-aș dori să fii aici. Înțeleg de ce nu ești și o să trăiesc cu motivul ăsta. Dar dorința de a te ști aproape va fi mereu cu mine.

Între timp, iată noutățile:

În sfârșit, am ieșit la cafea cu Jessica Wei. Ne-am întâlnit după ore și, imediat ce am ieșit din raza vizuală a celorlalți, am început să stăm de vorbă.

— Nu mai locuiești acasă la tine, nu? m-a întrebat ea.

I-am răspuns că nu, deocamdată locuiesc la Terrence.

— Bine, a răspuns ea. E o ușurare.

Apoi mi-a povestit că ea și Terrence au fost prieteni buni când erau mici de tot și că îi plăcea mult la ei acasă, fiindcă, nu se știe de ce, mama ei n-o lăsa să se joace cu plastilină, în timp ce mama lui Terrence cumpăra în fiecare săptămână plastilină proaspătă, se pare. Mi-am zis: OK, acum vorbim despre zilele când eram mici, așa că am încercat să găsesc și eu niște istorioare nostime pe care să i le povestesc, cu toate că a trecut ceva de-atunci. M-am axat mai ales pe proiectele de la lucru manual pe care le făceam la școală și pe care nu le duceam niciodată acasă, pentru că știam că n-aveam nicio șansă ca mama și Darren să le atârne pe ușa frigiderului. Am făcut odată o cutie din

bețe de acadele — am ascuns-o sub pat și s-a umplut de praf. Probabil că a aruncat-o mama. Am uitat de ea și într-o zi, când mi-am amintit, n-am mai găsit-o.

Nu i-am spus Jessicăi povestea asta. În schimb, i-am spus de momentul în care cei de la cantină m-au lăsat să iau tot felul de fructe și legume rotunde, ca să pot construi sistemul solar, cu planetele pe orbitele lor. Din moment ce le făcusem din fructe, Jessica n-a fost nevoită să mă întrebe ce s-a întâmplat cu ele în cele din urmă.

Ne-am dus la The Coffee Tree (Sloane nu era pe-acolo) și ne-am așezat la o masă. Imediat după aceea Jessica a afișat o expresie serioasă. Gen, foarte serioasă.

— Uite care e treaba, a spus ea, înainte să apuce să ia măcar o înghițitură de cafea. N-am idee ce știi despre mine sau despre familia mea. Dar o să-ți spun eu. Tata era un alcoolic agresiv și subliniez „agresiv“. Îl bătea periodic pe frate-meu de-i suna apa în cap și pe mine mă îmbrâncea destul de violent, fără să depășească însă o anumită limită și să mă lovească direct. Când am ajuns în școala gimnazială, frate-meu s-a luat după el. Regula lui tata era că nimic din ce se petrece în casă nu trebuie pomenit în afara casei. Fratele meu a considerat că poate impune și el aceeași regulă. Și atunci m-am blocat. M-am blocat cu adevărat. Fiindcă știam că, dacă îi spuneam lui tata ce făcea frate-meu, o să-l omoare. Știu că sună extrem, dar așa o și simțeam. Știi senzația? Nu puteam avea încredere că mama va face ceva. Era și ea la fel de blocată ca mine. Apoi lucrurile s-au înrăutățit așa de tare, încât n-au mai putut fi ascunse.

— Ți-a rupt maxilarul, m-am oferit eu s-o ajut.

Jessica nu a părut surprinsă.

— Presupun că ai auzit de asta. Toată lumea a auzit. Mi-a rupt maxilarul. Mi-a scos câțiva dinți. M-a lăsat la mine în cameră, plină de sânge. M-am adunat de pe jos, m-am bandajat — prost, aș putea adăuga — și a doua zi am venit la școală. A fost suficient ca prietenii mei să-mi arunce o privire, că m-au și trimis direct la cabinetul medical. I-am spus asistentei că am căzut pe scări. Ea m-a privit și m-a întrebat: „Scările astea au și un nume?“ Și asta a fost de

ajuns. Nu știu de ce. Poate pentru că prietenii mei se aflau acolo și mi-era limpede că nu-mi cred povestea. Poate pentru că asistenta mi-a oferit o cale de ieșire pe care nu mi-o mai oferise nimeni altcineva. Dar a fost de ajuns. Am avut un moment de revelație. I-am spus ce se întâmplase. Ea l-a sunat pe psiholog. El m-a întrebat dacă exista cineva care m-ar putea ajuta și i-am dat numărul mătușii mele. Sora mamei. Cea mai puternică femeie din câte cunosc. Și când au sunat-o și i-au spus ce se întâmplase, n-a fost deloc surprinsă. Nu s-a îndoit nicio secundă de mine. A venit imediat. Și tot ce-mi amintesc după aia a fost că mama și cu mine ne-am instalat în camera ei de oaspeți. Mama dormea în pat, eu pe o saltea gonflabilă. Fratele meu a fost trimis la o școală cu internat și acum e mai bine. Sau, cel puțin, pare mai bine. Însă e ciudat ori de câte ori ne vedem.

Jessica s-a oprit. M-a privit. Apoi a continuat.

— Asta voiam să-ți spun, Ezra. De aceea am vrut să știi de unde vin. Pentru că am o oarecare idee despre lucrurile prin care treci. Pentru că am o oarecare idee despre lucrurile cu care te lupți. Poate că nu chiar în același fel. Dar destul de asemănător. Am dreptate?

Am dat din cap, în semn de încuviințare.

— Așa că uite ce am învățat eu. Unu: n-are niciun rost să ascunzi ce ți s-a întâmplat, pentru că ar trebui să le fie rușine celor care se poartă urât cu tine, nu ție. Doi: facem parte dintr-un club căruia nu ne-am dorit niciodată să-i aparținem, clubul celor pe care oameni apropiați au încercat să-i distrugă, clubul celor care și-au descoperit puterea să supraviețuiască. Trebuie să ținem aproape cât de mult putem. Și trei: oricând te afli în cel mai rău loc, să știi că există mereu un loc mai bun. Abuzatorul tău va încerca să-ți ascundă acest lucru, dar alții te vor ajuta să ajungi în locul acela. Oameni ca Terrence. Sau ca părinții lui. Sau ca sora ta. Ea știe ce face.

Am rămas fără cuvinte, Bea. N-am putut spune decât „Da“. Apoi am repetat: „Da“.

Ceea ce m-a copleșit în momentul acela — și mă copleșește și acum, când îți scriu — nu a fost doar recunoașterea, ci și înțelegerea. A fost chiar mai mult de-atât. Pentru că nu eram conectat doar la ce spunea ea, ci și cu felul în care

o spunea. La trecut. Mă gândeam la lucrurile prin care am trecut tu şi eu, dar la trecut. Toate cele care ni s-au întâmplat — acum nu se mai întâmplă. S-au întâmplat. Acest lucru nu ne garantează nimic şi nu şterge toată durerea din viaţa noastră, dar pare, totodată, o dovadă că poveştile se pot schimba. Povestea pe care o spunem noi acum nu este aceeaşi care ne-a fost dată, cea pe care am fost nevoiţi s-o trăim. Am ajuns la o pagină mai bună a acestei poveşti.

I-am spus şi Jessicăi toate astea. Ea a dat din cap şi mi-a spus că înţelege, mă înţelege cu adevărat. În cele din urmă, m-a întrebat:

— Ce-ai de gând să faci?

O întrebare la care nu cred că eram capabil să răspund înainte. Dar acum am un răspuns. Am un răspuns.

Şi uite ce vreau să-ţi spun:

Voi rămâne aici, Bea.

Voi rămâne aici şi o să plec după aceea.

O să termin acest an şcolar. O să mă bazez pe bunătatea părinţilor lui Terrence. O să evit casa noastră, pe mama, pe tatăl nostru vitreg. O să-mi închid socotelile aici şi o să am grijă să-i păstrez în viaţa mea pe Terrence, pe Jessica şi pe încă alţi câţiva.

Apoi o să vin la tine, Bea. O să vin la tine.

Eşti singura familie pe care o am. Eşti singura familie pe care o vreau.

Nu ştiu cum o să ne descurcăm, dar ştiu că o vom face.

Tu o să mergi la facultate. Eu o să fiu încă la liceu. Într-un fel sau altul, o să ne croim viaţa pe care nu ne-a oferit-o nimeni şi o să fim persoanele care vrem să fim.

O să apăs acum pe butonul de trimitere.

O să te sun în câteva minute.

În cinstea viitorului.

Ez

Mulțumiri

La fel ca Ezra și Bea, nici noi n-am fi reușit să scriem această carte singuri. Le mulţumim din toată inima agenţilor și camarazilor noștri excepţionali și nepreţuiţi care ne-au însoţit în această călătorie, Kerry Sparks și Bill Clegg. Aceleaşi mulţumiri către cei de la Penguin Random House, casa cărţii noastre Ia-mă cu tine când pleci — incluzându-i aici pe Melanie Nolan, editoarea noastră, și pe: Barbara Marcus, Judith Haut, Emily Harburg, Jake Eldred, Arely Guzmán, Dominique Cimina, Mary McCue, Jillian Vandall, Morgan Maple, Barbara Perris, Janet Renard, Nancee Adams, Artie Bennett, Ray Shappell, Alison Kolani, John Adamo, Caitlin Whalen, Megan Mitchell, Kelly McGauley, Jules Kelly, Janine Perez, Elizabeth Ward, Jenn Inzetta, Kate Keating, Whitney Aaronson, Adrienne Waintraub, Kristin Schulz, Pam White, Jocelyn Lange, Lauren Morgan și Catherine Kramer. Îi mulţumim și incredibilului Tito Merello pentru coperta minunată pe care a realizat-o. Și lui Ben Horslen și extraordinarei echipe de la Penguin Random House UK, fiindcă au fost casa noastră din Marea Britanie. Mulţumiri și lui Sylvie Rabineau și Anna DeRoy, de la WME, pentru că au crezut în noi și în povestea noastră. Întreaga noastră recunoștinţă către Janet Geddis și Avid Books, precum și către Book Loft din Amelia Island, Florida, Once Upon a Bookseller din Saint Marys, Georgia și către Mitchell Kaplan’s Books & Books din Miami. Ca să nu mai pomenim despre Little City Books, Books of Wonder și fiecare dintre micile librării independente, fiecare librar, fiecare profesor și vânzător de carte de pe această planetă. Fără voi, n-am putea face ceea ce facem. Sunteţi eroii noștri.

Am avut norocul să fim binecuvântaţi cu familii minunate și prieteni minunaţi care ne-au oferit permanent sprijinul, încurajările și iubirea lor.

Jennifer le este pe deplin recunoscătoare soţului și totodată celui dintâi cititor al ei, Justin Conway, pentru că îi este suflet-pereche, jumătate mai bună și casă, precum și copiilor ei, pisicile literate — Rumi, Scout, Linus, Luna,

Kevin, Zelda şi Roo, precum şi răposatei Lulu, cel mai grozav suflet de pisicuţă din câte au existat vreodată. Scrisul nu mai este la fel fără Regina Lulu stându-i alături (sau pe tastatură) şi căscând spre ecran.

Jennifer este recunoscătoare şi familiei sale iubite, în special lui Bill Niven, care i-a ţinut loc de tată şi care a avut grijă de pisici, precum şi verişoarei sale care i-a fost ca o soră, Lisa von Sprecken (cartofiori prăjiţi!). Fraţilor ei prin alianţă Angelo Surmelis şi Joe Kraemer, şi surorilor prin alianţă: Ronni Davis, Kerry Kletter, Lisa Brucker, Beth Jennings White, Grecia Reyes şi Kami Garcia. Celor dintâi cititori şi pentru feedback-ul lor nepreţuit — Adriana Mather, Annalise von Sprecken, Kenzie Vanacore şi Lila Vanacore. Remarcabililor Kenzie, Lila şi Violeta Morales Fakih, alături de care Jennifer are norocul de a lucra constant. Adrianei Mather, lui James Bird, Jeff Zentner, Emily Henry, Brittany Cavallaro, Kerry Kletter, Angelo Surmelis, Danielle Paige şi nepreţuitei apartenenţe la aceeaşi comunitate a lor. Şi Claudiei Dane-Stroud, lui Patrick Dane şi lui Aaron Dane, pentru cinele pregătite în casă, pentru prietenia lor şi pentru dragostea lor pentru pisici. Şi Angelicăi Carbajal şi lui Stacy Monticello, fiindcă sunt, prin ele însele, nişte locuri minunate.

Mulţumiri infinite părinţilor ei, Penelope Niven şi Jack F. McJunkin Jr., pentru tot ceea ce ei înseamnă pentru ea pe acest pământ şi dincolo de el. Pentru că au învăţat-o să creadă în ea. Pentru că au învăţat-o că potenţialul ei nu are limite. Pentru iubirea necondiţionată, fără graniţe, iubire care o învăluie în continuare, chiar dacă ei nu mai sunt aici. Vă iubesc mai mult decât iubesc cuvintele.

David îşi scrie mulţumirile la biroul tatălui său, în timp ce mama lui se află la bucătărie, strigându-i că papagalul cardinal a venit la tăviţa cu mâncare pentru păsări. Este un sentiment foarte plăcut. Faptul că toate elementele din viaţa lui se potrivesc atât de bine li se datorează în întregime lor. Este foarte fericit când şi-l imaginează pe tatăl lui zâmbind la vestea publicării acestei cărţi; tatăl a fost foarte fericit când a auzit că se apucă de scris — fiindcă David era atât de încântat că va scrie alături de Jennifer şi pentru că David colabora, în sfârşit, cu o persoană al cărei nume de familie venea, în ordine alfabetică, după al lui.

Aşa cum i se întâmplă adeseori lui David, o bună parte din această carte a fost

scrisă în timp ce, în încăpere, se aflau şi alţii, care adeseori scriau şi ei. Aşa că le mulţumeşte lui: Billy Merrell, Nick Eliopulos, Zack Clark, Andrew Eliopulos, Nico Medina, Anica Rissi, Mike Ross, Ben Lindsay, Caleb Huett, Elizabeth Eulberg, Justin Weinberger şi furnizorilor de cafea de la Think şi City of Saints. Mulţumiri, de asemenea, tuturor celor de la Scholastic.

În final, Jennifer şi David vor să exprime profunda lor recunoştinţă cititorilor. Voi însemnaţi pentru noi mai mult decât putem exprima în cuvinte.

Notele autorilor și resurse

Prea mulți tineri suferă în tăcere. Dacă tu sau cineva la care ții suferiți un abuz, te rugăm să ieși în față și să vorbești despre asta.

Contezi și nu ești singur. Există ajutor.

HOTLINE/WEBSITE-URI

National Domestic Violence Hotline | thehotline.org

1-800-799-SAFE (7233) or 1-800-787-3224 (TTY)

Childhelp National Child Abuse Hotline | childhelp.org

1-800-4-A-CHILD (1-800-422-4453)

NO MORE | nomore.org

LGBT National Help Center | glbtnationalhelpcenter.org

VictimConnect | victimconnect.org

WomensLaw | womenslaw.org

Match Group | mtch.com/safety-details-international

Futures Without Violence | futureswithoutviolence.org

Women Against Abuse | womenagainstabuse.org

Love Is Respect | loveisrespect.org

Hotline: 1-866-331-9474

That's Not Cool | thatsnotcool.com/?ref=logo

The National Coalition Against Domestic Violence (NCADV) | ncadv.org

Helpful page: NCADV's Personalized Safety Plan

ncadv.org/personalized-safety-plan

Declarație de misiune:

Misiunea National Coalition Against Domestic Violence (NCADV)[21] este de a conduce, mobiliza și exprima convingerea noastră pentru susținerea

eforturilor în scopul declanșării unei schimbări a condițiilor care determină violența domestică: patriarhatul, privilegierea, rasismul, sexismul și diferența de clasă. Ne dedicăm susținerii supraviețuitorilor, tragerii la răspundere a vinovaților și angajării de avocați în acest scop.

Blog: ncadv.org/blog

INSTAGRAM/SOCIAL MEDIA

NO MORE | instagram.com/nomoreorg

The National Coalition Against Domestic Violence | instagram.com/ncadv

Joyful Heart Foundation | instagram.com/thejhf

Love Is Respect | instagram.com/loveisrespectofficial

RESURSE/DE UNDE POȚI AFLA MAI MULTE

Youth.Gov | youth.gov

The National Child Traumatic Stress Network | nctsn.org

American Academy of Child & Adolescent Psychiatry | aacap.org

Adițional: Trauma and Child Abuse Resource Center

aacap.org/AACAP/Families_and_Youth/Resource_Centers/Child_Abuse_Res

---

[21] Coaliția Națională împotriva Violenței Domestice (N.t.)

Cuprins

Subiect: Tu. Dispariția.

Subiect: Eu.

Subiect: Tu. Dispariția.

Subiect: ora prânzului

Subiect: sala de studiu

Subiect: miezul nopții

Subiect: RE: miezul nopții

Subiect: asta nu-i o păcăleală de 1 aprilie

Subiect: îmi pare rău

Subiect: mai mult

Subiect: P.S.

Subiect: EȘTI BINE?

Subiect: EȘTI BINE?

Subiect: EZ! EȘTI BINE?

Subiect: Serios acum. EȘTI BINE? PE BUNE, MAI TRĂIEȘTI?

Subiect: ALO?!?!?!?!?!?!?!

Subiect: ajutor

Subiect: ştirile

Subiect: Sfinte Sisoe, Ez.

Subiect: noua mea viaţă

Subiect: mai multe

Subiect: Ce? Cine?

Subiect: Cine? Ce?

Subiect: Marii Prefăcuţi

Subiect: o zi din viaţa Beei

Subiect: O zi din viaţa Beei (partea a doua)

Subiect: în spatele uşilor închise

Subiect: în spatele uşii închise de la baie

Subiect: ????

Subiect: veşti mai bune şi mai proaste

Subiect: scoate-ţi capul din buric, Ezra

Subiect: deci…?

Subiect: Mor aici. Sper că nu mori şi tu, acolo.

Subiect: RE: Mor aici. Sper că nu mori şi tu, acolo.

Subiect: RE: Mor aici. Sper că nu mori şi tu, acolo.

Subiect: Nu moare nimeni aici.

Subiect: Poate că totuși mor un pic.

Subiect: Cum a ajuns Bea (într-un oraș ciudat, la kilometri depărtare de casă)

Subiect: TM dubla doi

Subiect: TM dubla trei

Subiect: RE: TM dubla trei

Subiect: RE: TM dubla trei

Subiect: Cum se vede de aici

Subiect: Te rog, spune-mi că nu asta înseamnă iubirea

Subiect: Nu asta înseamnă iubirea

Subiect: Prieteni la cataramă

Subiect: mărturisire

Subiect: o complicație

Subiect: Joe este un COPIL

Subiect: o mărturisire

Subiect: partea plină a paharului

Subiect: Nici nu știu de unde să încep

Subiect: ?

Subiect: ???

Subiect: aproape de miezul zilei

Subiect: În caz că tu crezi că mă pot gândi la altceva

Subiect: Mă întâlnesc cu el la

Subiect: OK

Subiect: întrebări

Subiect: jurământul meu către tine

Subiect: sau

Subiect: Te rog, acordă această unică favoare bietei tale surori fugare, care a abandonat școala

Subiect: RE: Te rog, acordă această unică favoare bietei tale surori fugare, care a abandonat școala

Subiect: JONNY PRYOR?!!!!

Subiect: Dar, serios, JONNY PRYOR?!!!!

Subiect: Primul meu sărut …

Subiect: noapte bună

Subiect: cu asemenea prieteni…

Subiect: Sloane

Subiect: DIMINEAȚA CÂND…

Subiect: APROAPE DUPĂ-AMIAZA CÂND…

Subiect: Salut

Subiect: Salut din nou

Subiect: Câteva lucruri despre mine

Subiect: Încă ceva

Subiect: Ultima chestie, jur

Subiect: FW: Ultima chestie, jur

Subiect: FW: Salut

Subiect: RE: FW: Salut

Subiect: FW: Ultima chestie, jur

Subiect: adâncimea abisului

Subiect: Abisul cel mai adânc

Subiect: Abisul cel mai adânc — partea a doua

Subiect: de la Bea

Subiect: întrebări în creierii nopții

Subiect: duminică, nenorocita zi de duminică

Subiect: #ladracucudarren

Subiect: vești de la Franco

Subiect: SLU (ce-am făcut azi — partea întâi)

Subiect: London Wooster (ce-am făcut azi — partea a doua)

Subiect: aliați

Subiect: Universul Alternativ al Beei

Subiect: Universul Alternativ al Beei (doi)

Subiect: Universul Alternativ al Beei (trei)

Subiect: Universul Alternativ al lui Madelyne

Subiect: Universul Alternativ al lui Madelyne (doi)

Subiect: Universul Alternativ al lui Madelyne (trei)

Subiect: Universul Alternativ al lui Madelyne (patru)

Subiect: aliați neașteptați

Subiect: RE: aliați neașteptați

Subiect: M-ai văzut?

Subiect: inima ta

Subiect: Așa se termină și reîncepe totul

Subiect: familie

Subiect: scuze de la Bea

Subiect: vești de la Bea

Subiect: vești de la fosta ta cea mai bună prietenă

Subiect: vești de la fiica ta

Subiect: vești de la atotștiutoarea Martha

Subiect: vești de la prietena ta dispărută, Bea Ahern

Subiect: absolvirea și alte întrebări legate de școală, de la Beatrix Ahern

Subiect: noutăți de la sora ta

Subiect: vești de la Madelyn

Subiect: dragă Madelyn

Subiect: familia

Subiect: la cafea

Mulțumiri

Notele autorilor și resurse